

ОРСЪН СКОТ КАРД

ера
PUBLISHING

ДОБРЕ ДОШЛИ В СВЕТА НА ЕНДЪР

За да имат
свое бъдеще,
им предстои
да разровят
миналото

СЯНКАТА НА МАРИОНЕТКИТЕ

ОРСЪН СКОТ КАРД СЯНКАТА НА МАРИОНЕТКИТЕ

Превод: Григор Попхристов

chitanka.info

В „Сянката на марионетките“ Орсън Скот Кард продължава историята, започнала в „Сянката на Хегемона“. В „Играта на Ендър“ и „Сянката на Ендър“ децата от Военното училище се превърнаха в герои на планетата, но в „Сянката на марионетките“ те са експлоатирани за военни цели в разрастващата се нова световна война. Китай владее половин Азия и планира да продължи инвазията си, а Европа и Америка нехаят.

Спасилият се зъл гений Ахил е пленен от силите на хегемона, но продължава да дърпа конците, алчен за пълно господство над света. Бийн и Петра са влюбени, но за хладнокръвния и свръхинтелигентен Юлиан Делфики чувството е непознато и крайно нелогично. За да имат свое бъдеще, им предстои да разровят миналото на Бийн и да открият начина, по който е бил генетично създаден. Както и да унищожат Ахил, разбира се, преди той да унищожжи тях.

*На Джеймс и Рене
Завинаги вплетени с нас
във великата паяжина на живота.*

1. ПОРАСНАЛ

От: безадрес@непроследим.com#14h9cc0/SIGN
Действуй сега и остани анонимен
До: Trireme%Salamis@Attica-vs-Sparta.hst
Относно: Окончателно решение

Уигин,

Лицето няма да бъде убито, а транспортирано съгласно план 2, маршрут 1. Пристигане — вторник, 04:00 часа, пропускателен пункт № 3, 06:00 часа, тоест при изгрев-слънце. Моля те, имай предвид часовата разлика. Твой е, щом го искаш.

Ако разумът ти надделее над амбициите ти, ще го убиеш. Ако ли не — ще се възползваш от него. Не си търсил съвети от мен, но аз съм го виждал в действие. Убий го.

Вярно е, че без противник, който да заплашва света, никога не ще възвърнеш предишната власт на длъжността Хегемон и кариерата ти ще приключи.

Оставиш ли го да живее обаче, ти ще умреш, а след смъртта ти светът ще остане в негова власт. Кой е чудовището? Или поне чудовище №2?

Аз ти казах как да го заловиш. Дали не съм чудовище №3? Или по-скоро глупак №1?

Твой верен шут

На Бийн донякъде му харесваше да е по-висок, въпреки че един ден това щеше да го убие.

А според скоростта на растежа му смъртта щеше да настъпи по-скоро рано, отколкото късно. Колко ли му оставаше? Година? Три? Пет? Костите му все още се развиваха като детски — растяха, удължаваха се, дори главата му ставаше по-голяма. Също като при бебетата фонтанелата му беше мека.

Процесът изискваше постоянно нагаждане, защото с всяка следваща седмица ръцете му стигаха по-далеч, щом ги протегнеше, или пък се спъваше в стълбища и прагове. Краката му станаха по-дълги, правеше по-големи крачки и спътниците му трябваше да забързат ход, за да не изостават от него. Когато провеждаше учение с войниците си — елитната рота, която се явяваше цялата военна сила на Хегемонията — вече можеше да тича пред тях или да крачи по-бързо.

Отне му много време да спечели уважението на хората си, а сега вече, благодарение на високия му ръст, те буквално гледаха на него като на висшестоящ.

В момента чакаше два щурмови хеликоптера да натоварят отряда му. Днешната мисия се очертаваше опасна — нахлуване във въздушното пространство на Китай и пресрещане на конвой, транспортиращ пленник от Пекин към вътрешността на страната. Разчитаха най-вече на потайността и изненадата, както и на изключително достоверната информация, която хегемонът Питър Уигин получаваше от сигурен китайски източник вече няколко месеца.

На Бийн му се искаше да знае кой е информаторът, тъй като неговият и животът на хората му зависеше от това. Досегашната достоверност лесно можеше да се окаже капан. Въпреки че „хегемон“ всъщност беше безполезна титла, откакто всички хора по света заживяха в държави, отхвърлили властта на този управленчески пост, Питър Уигин умело използваше войниците на Бийн. Те играеха ролята на постоянен дразнител на експанзионистичен Китай и нахлуваха тук и там в моменти, точно изчислени, за да разклатят увереността на китайското водачество.

Внезапно изчезнал патрулен катер, свален хеликоптер, възпрепятствана шпионска операция, спъване на китайското разузнаване в още една страна... Официално китайците не обвиняваха хегемона за подобни инциденти. Те от няколко години владееха Индия и Индокитай и не искаха да популяризират хегемона, нито да вдигат

репутацията и престижа му сред онези, които се страхуваха от Китай. Вероятно се досещаха кой стои зад всичките им главоболия.

Кой знае, навярно си мислеха, че отрядът на Бийн е отговорен и за всички инциденти по света. Например, за починалия им от сърдечен удар външен министър във Вашингтон, минути преди да се срещне с американския президент. Или си мислеха, че ръката на Питър Уигин е толкова дълга, или си въобразяваха, че некадърният китайски министър заслужава да бъде убит.

Унищожителната суша вече втора година мореше Индия и принуждаваше китайците или да купуват хранителни продукти от свободния пазар, или да допускат служители на американски и европейски фондове за подпомагане на бедните на територията на новозавладяния и все още размирнен субконтинент. Кой знае, навярно си мислеха, че Питър Уигин контролира дори мусоните и валежите.

Бийн не страдаше от подобни заблуди. Питър наистина имаше връзки в целия свят и безброй информатори, които постепенно се превръщаха в сериозна шпионска мрежа, но според наблюденията на Бийн хегемонът все още възприемаше събитията като игра. Разбира се, той си въобразяваше, че всичко му е ясно, но нямаше представа какво се случва в действителност. И никога не бе виждал с очите си как заради неговите заповеди умират хора.

Бийн беше. И знаеше, че не е игра.

Чу, че хората му се приближават. Без да поглежда към тях, знаеше, че са много близо. Намираха се в планините на филипинския остров Минданао — по всеобщо мнение безопасна територия — въпреки това полагаха усилия да се движат безшумно. Но също така той осъзнаваше, че ги е чул много по-рано, отколкото си мислеха, защото сетивата му винаги бяха необикновено изострени. Не ставаше въпрос за слуха му — ушите му функционираха нормално — а за необикновената способност на мозъка му да определя характера на всеки шум. Ето защо вдигна ръка да ги поздрави тъкмо когато излизаха от гората.

Долови промяната в дишането им — въздишки, едва сподавени възклицания — които издаваха учудването им, че за пореден път ги е усетил. Понякога им се струваше, че са участници в компютърна игра, в която Бийн има очи на врата си.

Бойците се строиха в две колони пред тежко натоварения за предстоящата мисия хеликоптер, а Суриявонг застана до Бийн.

— Сър.

Бийн се извърна изненадан. Суриявонг никога не го беше наричал „сър“.

Тайландският заместник-командир бе с няколко години по-голям от Бийн и с една глава по-нисък от него. Той поздрави Бийн и се обърна към гората.

Щом проследи погледа му, Бийн видя Питър Уигин, хегемон на Земята, брат на Ендър Уигин — който преди няколко години спаси света от нашествието на формиките. Питър Уигин, манипулаторът, любителят на игрите. Каква игра играеше този път?

— Надявам се, не си толкова полудял, че да дойдеш с нас — промърмори Бийн.

— Какво сърдечно посрещане — усмихна се Питър. — Като гледам пистолета на кръста ти, май наистина не се радваш да ме видиш.

Бийн ненавиждаше шегите му, затова нищо не каза. Чакаше.

— Юлиан Делфики, настъпи промяна в плана — започна Питър.

Наричаше го с цялото му име, сякаш бе негов баща. Бийн имаше баща, макар че го научи едва след края на войната — тогава, когато разбра, че Николай Делфики е не само негов приятел, а и роден брат. Но да се запознаеш с родителите си, когато си на единайсет, не е като да си израснал с тях. Никой не го наричаше Юлиан Делфики, когато бе малък. Всъщност никак не го наричаха — до мига, в който децата в Ротердам му лепнаха подигравателния прякор Бийн^[1].

Питър така и не проумя колко е абсурдно да му се подиграва така. Понякога едва се сдържаше да му припомни: „Аз се сражавах във войната срещу формиките. Борих се рамо до рамо с брат ти, докато ти щъкаше насам-натам из мрежата и играеше игрички. Перчеше се с безполезната си титла на хегемон, а в същото време аз водех тези мъже в битка, от която имаше някаква полза. И сега ми казваш, че имало промяна в плана?“

— Отлагаме мисията. Промяната на плана в последния момент води до жертви в екипа.

— Не и тази — увери го Питър, — защото единствената промяна е, че ти няма да участваш в мисията.

— Ти ли ще ме заместиш?

В гласа на Бийн не пролича насмешка, нито пък в изражението на лицето му. Питър беше достатъчно досетлив, за да разбере, че това е шега. Той всъщност умееше единствено да пише есета, да си чеше езика с държавниците и да се занимава с геополитика.

— Суриявонг ще ръководи мисията — обясни му Питър.

Тайландецът взе запечатания плик, който Питър му подаде, но после погледна към Бийн за разрешение.

Хегемонът не забеляза, че Суриявонг не би изпълнил заповедта му без позволенieto на Бийн.

Питър не устоя на изкушението и подметна:

— Ако според теб е подготвен за това, разбира се.

Бийн погледна към помощника си, който му се усмихна в отговор.

— Ваше превъзходителство, войниците са на разположение — увери го Бийн. — Суриявонг винаги води войните в битка, едва ли нещо ще го затрудни този път.

Всъщност не беше вярно. По време на мисия често настъпваше промяна в плановете и Бийн се оказваше главнокомандващ, ако не на цялата част, то на половината, което често бе съпътствано от трудности. Все пак, макар и сложна, предстоящата мисия не беше кой знае колко трудна. Или конвойт щеше да бъде, където се съобщаваше, или не. Ако беше там, всичко щеше да протече по план. Ако го нямаше на указаното място или всичко се окажеше клопка, мисията щеше да бъде прекратена, а отрядът да се върне вкъщи. Суриявонг, офицерите и войниците знаеха как да се справят с проблемни ситуации.

Сериозният проблем щеше да е, ако Питър знаеше, че мисията ще се провали, и пращаше Суриявонг, защото се страхува да загуби Бийн. А може би ги мамеше заради някаква негова си, по-висша цел.

— Моля те, не го отваряй все още — обърна се Питър към Суриявонг. — Не и преди полета.

— Време е да вървим — изрече Суриявонг и отдаде чест.

— Тази мисия ще ни помогне значително в плановете ни да осуетим китайската експанзия.

Бийн се сдържа от коментар, но склонността на Питър непрестанно да им говори какво ще стане винаги го уморяваше.

— На добър път — пожела му Бийн.

Когато изричаше тези думи, понякога се сещаше за сестра Карлота и се чудеше дали сега тя е с Бог и дали чува всяка дума на възпитаника си.

Суриявонг се отправи към хеликоптера. За разлика от воините той не носеше никаква екипировка освен малка раница и ножа си. Не се нуждаеше от пълно бойно снаряжение, защото се предполагаше, че ще си стои в хеликоптера по време на операцията. Имаше случаи, когато командирът водеше бойците в битка, но не и в мисии като тази, където комуникациите бяха основното звено. От него се очакваше постоянно да взема решения, а те веднага да достигат до всеки. Щеше да остане в хеликоптера с електронните карти, които изобразяваха местоположението на всеки войник, и да раздава заповеди по сателитната връзка.

Това не означаваше, че ще е в безопасност в хеликоптера. Даже напротив. Ако китайците знаеха за мисията им и се организираха навреме, Суриявонг щеше да се намира в една от двете най-големи и лесни за сваляне въздушни цели.

„Трябваше да замина“ — помисли си Бийн, докато наблюдаваше как един от войниците подава ръка на Суриявонг и го издърпва в хеликоптера.

Вратата се затвори и двете машини се вдигнаха във въздуха сред вихрушка от прах и листа.

Едва тогава от гората излезе Петра.

Щом я видя, Бийн веднага се ядоса.

— Какво си въобразяваш? — изкрещя на Питър, а гласът му надвика рева на отлитащите хеликоптери. — Къде са телохранителите й? Нима не знаеш, че за нея е опасно да напуска убежището.

— Всъщност — заговори Питър, без да крещи, защото хеликоптерите вече бяха далеч — тя едва ли е била на по-безопасно място.

— Ако наистина го мислиш, значи си идиот.

— Наистина го мисля — ухили се той, — но не съм идиот. Винаги ме подценяваш.

— А ти винаги се надценяваш.

— Здравсти, Бийн.

— Здравсти, Петра — поздрави я, щом се обърна към нея. Не бяха се виждали вече три дни, от началото на мисията. Тя му помогна при

организирането ѝ и също като него я знаеше наизуст. — Какво търси този тип в нашата мисия?

Тя сви рамене.

— Не си ли разбрал още?

Бийн се замисли за миг. Както обикновено умът му работеше на бързи обороти, дори без да го съзнава. И докато на повърхността мислите му се въртяха около Питър, Петра и току-що започналата мисия, в дебрите на съзнанието му вече бе изготвен списък с редица нередности.

Питър го изключи от операцията и я повери на Суриявонг. Явно имаше промяна, за която Бийн не биваше да научава. Освен това беше извел Петра от убежището, въпреки това твърдеше, че е в безопасност. Което означаваше, че поради някаква причина Ахил не може да я достигне тук.

Ахил беше единственият на света, чиято шпионска мрежа надминаваше тази на Питър, защото се простираше отвъд държавните граници. Изводът бе, че Ахил не може да се докопа до Петра, защото не е в състояние да действа.

Явно беше в плен, и то не отскоро.

Китайците го използваха, за да завладеят Индия, Бирма, Тайланд, Виетнам, Лаос и Камбоджа и да сключи съюз с Русия и Варшавския пакт, но най-накрая бяха осъзнали, че е психопат, и сега навярно го държаха в плен.

В инструкциите в плика на Суриявонг без съмнение се съобщаваше самоличността на затворника, който отрядът отиваше да освободи от китайския конвой. Информацията не биваше да му се дава, преди хеликоптерите да отлетят, защото Бийн щеше да прекрати мисията, ако знаеше, че целта ѝ е освобождаването на Ахил.

Той се обърна към Питър.

— Глупав си като немските политици, които си въобразявали, че щом издигнат на власт Хитлер, ще могат да го използват.

— Знаех, че ще се разстроиш — не се обиди хегемонът.

— Да, освен ако все пак не си наредил на Суриявонг да го убие.

— Осъзнаваш ли колко си предсказуем, щом въпросът опре до този тип? Само споменаването на името му те изкарва извън релси. Той е твоята ахилесова пета, извини ме за израза.

Бийн не му обърна внимание, а хвана Петра за ръката:

— Ако знаеше какви ги върши, защо го последва тук?

— Защото в Бразилия вече нямаше да съм в безопасност и предпочетох да съм с теб.

— Фактът, че се намираме на едно и също място, ще го окуражи още повече.

— Но ти винаги оцеляваш, без значение какво предприема срещу теб Ахил. Ти си най-безопасното място за мен.

— Хората около мен умират — въздъхна Бийн.

— Напротив — възрази Петра. — Хората умират, когато *не са* около теб.

Е, вярно беше, макар и относително. В края на краищата Поук и сестра Карлота умряха заради Бийн, защото направиха грешката да го обичат и да му се доверяват.

— Никъде няма да ходя без теб — отсече Петра.

— Нима?

Преди тя да му отговори, се намеси Питър.

— Всичко това е много трогателно, но първо трябва да решим какво ще правим с Ахил, след като ни го доставят.

Петра го погледна, сякаш хегемонът беше досадно хлапе:

— Ти май наистина си тъп.

— Знам, че е опасен — не се засегна Питър, — но точно затова ние трябва внимателно да обмислим всичко.

— Чуй го само — изсумтя Петра. — Казва „ние“.

— Няма никакво „ние“ — отсече Бийн. — Желая ти успех, Питър.

Стиснал ръката на Петра, Бийн се насочи към гората. Тя имаше време колкото да махне насмешливо на хегемона и последва Бийн към дърветата.

— Напускате?! — изкрещя след тях Питър. — Просто така? Точно когато сме близо до възможността да вършим всичко, както винаги сме искали?

Не спряха, за да спорят с него.

По-късно, в частния самолет на Бийн, на път от Минданао за Сулавеси тя се сети за думите на Питър и се изкиска:

— *Когато сме близо до възможността да вършим всичко, както винаги сме искали...* Кога изобщо е било така, както аз и ти сме го искали? — каза тя, вече без да се смее.

В центъра на всичко винаги беше издигането на Питър, неговото влияние, неговата власт, неговата репутация...

— Не искам да умира — обади се Бийн.

— Кой, Ахил ли?

— Не ме разбра. Ахил го искам мъртъв, но трябва да опазим жив Питър. Единствено той пази равновесието.

— Сега май загуби равновесие — подхвърли тя. — Колко ще му отнеме на Ахил да уреди убийството на нашия хегемон?

— Въпросът по-скоро е колко време ще му отнеме, за да проникне и установи контрол над цялата мрежа на Питър.

— Струва ми се, че приписваме на този злодей свръхестествени способности. Той не е бог, а най-обикновено болно хлапе.

— Грещиш — възрази Бийн. — Аз съм болното хлапе, той е дяволът.

— В такъв случай — не се отказваше Петра — дяволът е болно хлапе.

— Значи според теб все пак трябва да помогнем на Питър?

— Оцелее ли след сблъсъка с Ахил, ще е доста по-склонен да се вслушва в съветите ни.

— Едва ли. Ще приеме оцеляването си като доказателство, че е по-умен от нас, и съвсем няма да се вслушва в съветите ни.

— Да — съгласи се Петра. — Надали ще си вземе поука.

— Като начало с теб трябва да се разделим.

— Не.

— Не ми е за пръв път, Петра — укриването, внимаването да не ме заловят.

— Да, бе, а ако сме заедно, ще ни разпознаят по-лесно и тра-ла-ла... — вкисна се тя.

— Твоето „тра-ла-ла“ не значи, че греша.

— На мен обаче не ми пука! Ето това не си предвидил в плановете си.

— А на мен ми пука — което пък ти не си предвидила в твоите.

— Представи си го по следния начин: ако Ахил ме намери и ме убие първа, ще стана поредната жена, която си обичал, но е загинала, защото не си я защитил.

— Това е удар под кръста.

— Бия се като всички жени.

— Ако останеш с мен обаче, най-вероятно ще умрем и двамата.

— Напротив.

— Не забравяй, че не съм безсмъртен.

— Но си по-умен от Ахил и по-находчив, и по-висок, и по-хубав.

— Нов модел човек, а?

— Знаеш ли — погледна замислено тя, — сега, като си по-висок, можем да пътуваме като съпруг и съпруга.

Бийн въздъхна:

— Няма да се ожения за теб.

— Ще бъде само за прикритие.

Започнало като подмятане, желанието ѝ да се омъжи за него вече беше съвсем явно.

— Аз няма да имам деца — напомни ѝ Бийн, — моят вид ще свърши с мен.

— Мисля, че постъпваш доста егоистично. Ако първият хомо сапиенс се бе чувствал като теб, и досега щяхме да сме неандерталци, а бъргерите за нула време щяха да ни видят сметката.

— Не сме еволюирали от неандерталците.

— Колко хубаво, че изяснихме този незначителен факт.

— А аз изобщо не съм еволюирал, аз бях произведен, генетично създаден.

— Пак по божи образ и подобие.

— Изказването ти подхожда на сестра Карлота, но от твоята уста звучи смешно.

— Да.

— На мен не ми е до смях.

— Едва ли ще искам деца от теб, ако наследят чувството ти за хумор.

— Звучи успокояващо.

Само че не беше. Защото той я харесваше и тя го знаеше. Нещо повече — Петра го привличаше, харесваше му да е с нея. Беше негова приятелка. Ако не му предстоеше да умре, ако искаше да има семейство, ако изобщо се замислеше за женитбата, тя щеше да е единственото същество от женски пол, което би избрал. Но имаше съществен проблем — тя беше човек, а той не.

За няколко мига настъпи тишина, тя отпусна глава на рамото му, хвана го за ръката и прошепна:

— Благодаря.

— За какво?

— Задето ми позволи да ти спася живота.

— Това пък кога се е случило?

— Докато ти се налага да се грижиш за мен, няма да умреш.

— Значи ще дойдеш с мен, ще увеличиш риска да ни разпознаят, ще позволиш на Ахил да се отърве от двамата си смъртни врагове само с една умело заложена бомба, за да ме спасиш?

— Точно така, генийче.

— Аз даже не те харесвам, знаеш ли?

Толкова бе ядосан, че изказването му в момента не бе далеч от истината.

— Докато ме обичаш, не ме интересува дали ме харесваш.

Бийн подозираше, че и нейната лъжа всъщност е истина.

[1] Bean — фасул (англ.) — Б.пр. ↑

2. НОЖЪТ НА СУРИЯВОНГ

От: Salaam%Spaceboy@Inshallah.com
До: съгледвачнапост@International.net
Относно: Поисканото от вас

Драги г-н Уигин/Лок,

Философски погледнато, всички гости в мюсюлмански дом се приемат като свещени посетители, изпратени и покровителствани от Бог. На практика обаче за две изключително талантиливи, известни и непредсказуеми лица, ненавиждани от влиятелна немюсюлманска личност и закриляни от друга такава, тази част от света е много опасна, особено ако и двата субекта държат да останат свободни и укрити. Не вярвам да са толкова глупави, че да потърсят убежище в мюсюлманска страна. Съжалявам, но в настоящия случай моите и твоите интереси не съвпадат, ето защо въпреки сътрудничеството ни в миналото не възнамерявам да те информирам, ако ги срещна или науча нещо за тях.

Заслугите ти са големи, аз съм ти помагал преди, ще продължа да го правя и в бъдеще. Но когато Ендър ни водеше в битка срещу формиците, тези приятели се сражаваха рамо до рамо с мен. Ти къде беше тогава?

С уважение: Алай

Суриявонг отвори плика със заповедите си и не се изненада. И преди бе изпълнявал мисии в Китай, но винаги с цел саботаж, разузнаване или „неволно поразяване на висш команден състав“, най-предпочитания от Питър ироничен евфемизъм за атентат, фактът, че

настоящата му задача бе да залови, вместо да убие, предполагаше, че лицето не е китаец. Суриявонг се надяваше да е някой от лидерите на завладяната страна — сваленият министър-председател на Индия или плененият министър-председател на родния Тайланд.

За миг дори се позабавлява с мисълта, че ще се окаже някой от собственото му семейство.

Питър обаче не би поел такъв риск, ако залогът е личност само с политическо значение, а единствено в случай, че се касае за човека, тласнал света към сегашното отчайващо положение.

Ахил. Кривокрак и сакат, сериен убиец, психопат и военен фанатик, той имаше дарба да усеща към какво се стремят световните лидери и да им обещава, че ще намери начин да им го предостави. Досега бе убедил фракция от руското правителство, държавните глави на индийското и пакистанското правителства и редица световни лидери от други страни да изпълняват неговите заповеди. Когато руснаците му потърсиха сметка, той избяга в Индия, където вече го чакаха нови приятели. Когато и Индия, и Пакистан постъпиха точно както бе планирал, Ахил ги предаде, използвайки връзките си с управляващите в Китай.

Логично бе при следващия си ход да предаде приятелите си в Китай и да се издигне до позиция с още по-голямо влияние. Управляващата върхушка в Китай обаче бе не по-малко коварна от Ахил и навреме разпозна неговия тип поведение. Скоро след като той направи от Китай най-ефективната суперсила в световен мащаб, бе арестуван.

Китайците бяха постъпили умно, защо Питър не бе последвал техния пример? Нали точно хегемонът бе казал: „Когато Ахил е най-лоялен и полезен за теб, значи скоро ще те предаде.“ Защо тогава си въобразяваше, че ще е в състояние да използва това чудовищно момче?

Нима Ахил бе убедил Питър, че въпреки неспазените си досега обещания, този път ще остане лоялен към съюзник?

„По-добре да го убия — помисли си Суриявонг. — Всъщност точно това ще направя. Ще доложя на Питър, че Ахил е загинал в суматохата по време на спасяването му. Така светът ще е по-безопасно място.“

Суриявонг и преди беше убивал опасни врагове. А според наученото от Бийн и Петра Ахил бе опасен враг по природа, особено

към хората, които се бяха държали добре с него.

— Ако го видиш безпомощен, слаб или победен — предупредил го бе Бийн, — той няма да намери покой, докато си жив. Според мен не е нещо лично, няма да те убие собственоръчно, нито ще те гледа как умираш. Целта му е да се увери, че не живееш в един и същи свят с него.

— Най-опасно е, ако го спасиш — добавила бе Петра. — Самият факт, че си го видял да се нуждае от помощ, подписва смъртната ти присъда.

Нима никога не го бяха обяснили на Питър?

Със сигурност бяха. Значи Питър знаеше, че като изпраща Суриявонг да спаси Ахил, в действителност подписва смъртната му присъда.

Без съмнение хегемонът си въобразяваше, че ще контролира Ахил и Суриявонг е във от опасност.

Ахил обаче уби хирурга, излекувал сакатия му крак, и момичето, което го бе заловило и планираше да отнеме живота му. Уби и монахинята, която го откри на улиците на Ротердам, образова го и го прати да се обучава във Военното училище.

Да ти е задължен Ахил означаваше да си подложен на неизлечима зараза, а Питър нямаше как да ваксинира Суриявонг. Ахил наказваше за всяко добро дело, без значение колко време му отнема или колко лъкатуши пътят към отмъщението.

„Трябва да го убия, в противен случай той със сигурност ще ме убие.

Ахил обаче не е войник, а затворник. Да отнема живота му ще е убийство, дори по време на война.

Но оставя ли го жив, се обричам на смърт. Защо да не се защита?

Освен това Ахил е злият гений, чийто план обрече моя народ на китайско потисничество и разруши нация, непокорявана нито от Бирма, нито от европейските колонизатори, нито от японците през Втората световна война, нито от комунистите. Само заради Тайланд заслужава да умре, да не говорим за останалите убийства и предателства.

Но ако войникът не се подчинява на заповедите си да убива само когато му е наредено, с какво ще е полезен за своя командир? На каква кауза служи? Дори собственото му оцеляване няма да е гарантирано,

защото ако всички в армията мислят като него, нито офицерът ще разчита на подчинените си, нито войникът ще има вяра на братята си по оръжие.

Може пък да ми се усмихне щастieto и превозното средство на Ахил да гръмне.“

Подобни мисли го измъчваха, докато се носеха под обхвата на радара, току над гребените на вълните в Китайско море.

Толкова бързо прелетяха над плажа, че едва го забелязаха, а бордовите компютри разлюляха машината наляво-надясно, за миг я издигнаха, после я снишиха, за да избегнат препятствията и да останат под обхвата на радара. Хеликоптерите им бяха абсолютно неуловими, бордовата дезинформационна система убеждаваше шпионските сателити, че обектите са всичко друго, но не и летящи машини. Скоро стигнаха до указания път и се насочиха на север, след миг на запад, устремени към мястото, което разузнаването на Питър бе отбелязало като пропускателен пункт №3.

Разбира се, войниците там щяха да им изпратят предупреждение по радиото, но преди да са издиктували и първото си изречение...

Пилотът на Суриявонг забеляза конвоя и доложи:

— Камioni с оръжие и войници пред и зад затворническата кола.

— Неутрализирай ги — нареди Суриявонг.

— Ами ако затворникът се намира в някой от тях?

— Ще бъде трагично загинал вследствие на съюзнически огън.

Войниците разбраха или поне така си мислеха — Суриявонг ръководеше спасителна акция, но нямаше нищо против затворникът да умре.

Което всъщност не беше съвсем вярно, поне не засега. Суриявонг очакваше китайските войници да действат като по учебник. Конвоят имаше за задача само да сплаши местните жители, бунтовниците или въоръжените отряди, за да не им създават проблеми. Китайците изобщо не допускаха възможността, нито пък мотива за спасителна акция, организирана от външна сила. И определено не очакваха тази сила да е малкият отряд на хегемона.

Само половин дузина китайци успяха да излязат от камionите, преди ракетите на Хегемонията да взривят превозните средства. Войниците на Суриявонг откриха огън още преди хеликоптерите да се

приземят, а командирът им вече знаеше, че скоро със съпротивата ще е свършено.

Ванът, която превозваше Ахил обаче, остана незасегнат. Все още никой, дори шофьорът, не бе излязъл от нея.

Нарушавайки военния протокол, Суриявонг скочи от командния хеликоптер и се насочи към задната врата на затворническия ван. Изчака, докато един от войниците му натъпка пластичен взрив в заключващото устройство. Разнесе се оглушителен гръм, макар че взривът не беше силен, и металното резе стана на парчета. Вратата едва-едва се откряна.

Суриявонг вдигна ръка и забрани на войниците си да влизат във вана, за да спасят затворника.

Вместо това отвори вратата още малко и плъзна бойния си нож по пода на вана, отстъпи и махна на хората си да се отдалечат.

Превозното средство се разклати, навярно от сборичкване, отекнаха два изстрела, вратата зейна и някой се строполи на мръсната земя.

„Дано да е Ахил“ — пожела си Суриявонг, но се оказа китайски офицер, който опитваше да събере вътрешностите си с ръце. За миг му хрумна безумната мисъл, че човекът първо трябва да ги измие, преди да ги натъпче обратно в корема си. Гледката бе отвратителна.

На вратата на превозното средство застана младеж в затворническа пижама, стиснал окървавен боен нож.

„Явно си изключителен боец, Ахиле — помисли си Суриявонг, — но няма нужда да се държиш толкова победоносно, след като току-що уби пазача си с нож, който не си очаквал някой да подхвърли в краката ти.“

— Всички ли са мъртви вътре? — попита Суриявонг.

Всеки войник би отговорил с „да“ или „не“, даже би дал отчет колко от тях са мъртви и колко не. Ахил обаче бе прекарал във Военното училище едва няколко дни и не бе придобил навиците на военната дисциплина.

— В общи линии — гласеше отговорът му. — Кой глупак реши да ми хвърлите нож, вместо да отворите вратата и да очистите пазачите ми?

— Провери дали са мъртви — нареди Суриявонг на най-близкия си войник.

След няколко мига му докладваха, че целият личен състав на конвоя е избит. Това бе изключително важно — Питър искаше да поддържа заблудата, че акцията не е извършена от Хегемонията.

— В хеликоптерите, двацет секунди! — изкомандва Суриявонг. Хората му веднага се втурнаха към машините, а той се обърна към Ахил: — Командирът ми вежливо ви призовава да ни позволите да ви транспортираме извън Китай.

— А ако откажа?

— Щом разполагате със собствени ресурси, ще ви пожелаая успех от името на командира си и ще се сбогувам с вас.

Всъщност заповедите на Питър не включваха подобно нещо, но Суриявонг знаеше, че е на прав път.

— Добре — съгласи се Ахил, — вървете си и ме оставете тук.

Суриявонг незабавно се насочи към командния хеликоптер.

— Чакай! — Ахил.

— Имате десет секунди — подхвърли през рамо тайландецът, скочи в машината и се обърна. Както очакваше, бившият затворник го бе последвал и сега протягаше ръка, за да го качат на хеликоптера.

— Радвам се, че избрахте да дойдете с нас — приветства го.

Ахил си намери място и седна.

— Твоят командир навярно е Бийн, а ти си Суриявонг, нали?

Хеликоптерът се издигна и се насочи към брега, но по друг маршрут.

— Командирът ми е хегемонът, вие сте негов гост.

Ахил се усмихна едва забележимо и внимателно огледа току-що спасилите го войници.

— Ами ако бях в някой от камионите? Лично аз никога не бих сложил затворника на очевидно място, ако командвах този конвой.

— Но вие не го командвахте — напомни му Суриявонг.

Усмивката на Ахил стана по-широка.

— Какъв беше този номер е подхвърлянето на ножа? Ръцете ми можеше да са вързани, как щях да го взема в такъв случай?

— Предположих, че сте уредили ръцете ви да са свободни.

— И защо? Аз не знаех, че идвате.

— Извинете ме, сър, но без значение какво сте знаели, аз съм убеден, че щяхте да се погрижите ръцете ви да са свободни.

— И Питър Уигин ти даде тези заповеди?

— Не, сър, преценката бе моя — обясни Суриявонг. Повдигаше му се да го нарича „сър“, но за момента бе готов да играе своята роля в тази малка постановка, стига краят да се окаже щастлив.

— Значи хвърляш нож и чакаш да видиш какво ще стане — що за спасителна акция?

— Отворехме ли вратата, изходът ставаше неясен. Възможно бе да загинете по време на кръстосания огън.

Ахил замълча и се втренчи в стената на хеликоптера.

— Освен това акцията не беше спасителна — добави Суриявонг.

— А какво тогава — целева подготовка? Стрелба по подвижни китайци?

— Предложение за превоз, отправено към почетен гост на хегемона. И нож, даден на заем.

Ахил вдигна окървавеното оръжие и го хвана за върха.

— Твой ли е?

— Освен ако не смятате да го изчистите.

Подаде му го, Суриявонг го взе, изчисти го и се зае да го излъска до блясък.

— Искал си да умра — спокойно изрече Ахил.

— Очаквах сам да разрешите проблемите си, не исках да рискувам живота на хората си. И тъй като вие се справихте, това според мен доказва, че изборът ми не е най-добър, но напълно правилен.

— Никога не съм си представял, че ще ме спаси тайландец. Да ме убие — да, но не и да ме спаси.

— Вие сам се спасихте — хладно коментира Суриявонг. — Никой от присъстващите тук не ви е спасил. Ние отворихме за вас врата и ви заехме нож. Предположих, че не разполагате с нож, и ви услужих с моя, за да победите по-бързо — не исках заради вас да забавяме обратния полет.

— Ти си странно момче — подхвърли Ахил.

— Не бях подложен на тест за нормалност, преди да ми възложат мисията, но по всяка вероятност нямаше да го издържа.

Ахил се разсмя, Суриявонг си позволи само лека усмивка.

Не смееше да предположи какви мисли се крият зад непроницаемите лица на войниците му. Техните семейства също бяха заловени, когато Китай завладя Тайланд. До един имаха причина да

мразят Ахил и навярно им се повдигаше да гледат как Суриявонг се подмазва на Ахил.

„Имам си причина, момчета — искаше да им каже. — Спасявам живота на всички ви, когато го убеждавам, че не сме го спасили. И през ум не бива да му минава, че сме го сметнали за безпомощен.“

— Е? — сепна го гласът на Ахил. — Нямах ли въпроси?

— Имам. Закусвахте ли вече, или сте гладен?

— Никога не закузвам.

— Аз пък огладнявам след убиване на хора, затова си помислих, че искате да хапнете чипс или нещо такова.

Този път улови няколко недоумяващи погледа макар и за миг — хората му определено бяха изненадани. „Огладнявам след убиване на хора? Абсурд!“ Вече би трябвало да се досетят, че лъже Ахил. Важно бе да разберат, без да им го казва, в противен случай, рискуваше да загуби доверието им — щяха да си помислят, че наистина е минал на служба при чудовището.

Ахил в крайна сметка яде, макар и малко по-късно, после заспа.

Тайландецът не вярваше, че спи, психопатът със сигурност бе овладял уменията се преструва на заспал, за да подслушва разговорите на останалите. Ето защо Суриявонг само инструктира подчинените си и поиска информация за броя на убитите.

Едва на летището в Гуам, когато Ахил слезе, за да пусне една вода, тайландецът рискува да прати съобщение до Рибейрау Прету. Един определен човек трябваше да бъде известен, че Ахил идва на гости на хегемона: индийката Вирломи, негова съученичка от Военното училище, момичето, избягало от Ахил в Хайдерабад, превърнало се в богиня-закрилник на мост в източна Индия, преди Суриявонг да я спаси. Ако психопатът я завареше в Рибейрау Прету, животът ѝ щеше да е застрашен.

Стана му мъчно, защото дълго нямаше да я види, а напоследък бе решил, че е влюбен в нея и иска да се оженят, когато пораснат.

3. МАМЧЕТА И ТАТКОВЦИ

парола закодиране: *****

парола разкодиране: *****

До: Граф%pilgrimage@colmin.gov

От: Лок%erasmus@polnet.gov

Относно: Неофициална молба

Оценявам вашето предупреждение, но ви уверявам, че не подценявам колко е опасно Х да попадне в РП. В действителност мислех да поискам помощ от вас, ако склоните да ми я дадете. Сега ЮД и ПА се укриват, С е компрометиран, защото спаси Х, а близките им са заплашени — Х ще ги убие или ще ги вземе за заложници. Налага се да ги отведем далеч от Х, а ти си в състояние да го уредиш. Родителите на ЮД са свикнали да се укриват, а родителите на ПА скоро изстрадаха едно отвличане и също ще ни съдействат.

Проблемът са майка ми и баща ми. В никакъв случай няма да се съгласят да се скрият в убежище, ако им предложи. Теб обаче биха послушали. Не желая родителите ми да са наоколо, изложени на опасност, защото или ще бъдат използвани срещу мен, или ще ми пречат да се концентрирам върху работата си.

Можеш ли да дойдеш лично в РП, за да ги отведеш, преди да се върна с Х? Ако се решиш, имаш 30 часа на разположение. Прости ми, че те безпокоя, но в замяна отново ще имаш моята благодарност и подкрепата ми, които един ден, надявам се, ще са далеч по-ценни отколкото при настоящите обстоятелства.

ПУ

Тереза Уигин знаеше, че Граф ще я посети, защото Елена Делфики спешно ѝ позвъни, веднага щом той напусна къщата ѝ. Известието обаче изобщо не промени плановете ѝ за деня, не защото се надяваше да го измами, а защото дърветата в задния двор бяха отрупани с папая и трябваше да се оберат, преди да изпопаднат на земята. Нямаше намерение заради Граф да пропусне толкова важна работа.

Когато Граф благовъзпитано почука на входната врата, Тереза се намираше на върха на стълба, откъсваше плодовете и ги слагаше в една торба. Апаресида, прислужницата, бе инструктирана да го пусне и скоро стъпките на Граф отекнаха по плочите на терасата.

— Госпожо Уигин.

— Вече ми отнехте две от децата — започна тя, без да го поглежда, — сега, предполагам, идвате и за първородния ми син.

— Не. Този път съм тук заради вас и вашия съпруг.

— Нима ни изпращате при Ендър и Валънтайн?

Въпреки че беше твърдо против, за миг тази идея ѝ допадна. Ендър и Валънтайн се отърваха от всичките си проблеми тук.

— Опасявам се, че не можем да си изпратим втори кораб към тяхната колония в близките няколко години.

— В такъв случай, страхувам се, няма какво да ни предложите.

— Напълно сте права. Става въпрос за Питър, на него можете да предложите свобода на действие.

— Ние не се бъркаме в работата му.

— Той ще доведе тук опасен човек, но предполагам, че това ви е известно.

— Тук винаги се знае всичко — родителите на генийчетата нямат работа по цял ден и си бърбят за делата на момченцата и момиченцата си. Семействата Арканян и Делфики само дете не са оженили децата си. А и често ни посещават очарователни гости от космоса като вас.

— Брей, колко сме спрехави днес — забеляза Граф.

— Сигурна съм, че родителите на Бийн и Петра са склонили да напуснат Рибейрау Прету, за да успокоят децата си, че Ахил няма как да ги вземе за заложници. Един ден Николай Делфики и Стефан Арканян навярно ще се приобщят към връстниците си. Положението

при мен и Джон Пол обаче не е същото, защото нашият син е идиотът, решил да доведе тук Ахил.

— Да, явно ви е тежко с дете, което не е на интелектуалното равнище на останалите.

Тереза се обърна към него, видя насмешливата искра в погледа му и без да иска, се засмя:

— Добре, де, не е глупав, а прекалено самоуверен, че плановете му няма да се променят. Резултатът обаче е същият, а аз нямам намерение да чакам електронно писмо с известие за неговата смърт. Или по-зле — да науча за смъртта му от новинарските емисии, където водещата новина ще е „братът на великия Ендър Уигин се проваля в начинанието си да възстанови длъжността Хегемон“, а после да гледам как редом с некролога му въртят филм с победата на Ендър над формиците.

— Изглежда сте предвидили добре всички варианти на бъдещето.

— Само непоносимите. Аз оставам, господин министър на колонизацията. Вървете да убеждавате други доброволци на неподходящата средна възраст.

— Вие всъщност не сте неподходяща, все още сте в детеродна възраст.

— Децата ми ме дариха с толкова много радост, че направо изгарям от нетърпение да си имам още едно.

— Знам много добре какво сте жертвали в името на своите деца и колко ги обичате. Още преди да дойда тук, знаех, че няма да ви убедя да тръгнете.

— Значи сте довел и войници да ме отведат насила? Заловихте ли вече съпруга ми?

— Не, не — усмихна се Граф. — Мисля, че сте права, не бива да си тръгвате.

— О!

— Но Питър ме помоли да ви защитя, ето защо трябваше поне да опитам. Повтарям, според мен е по-добре да останете.

— И защо?

— Питър има много съюзници, но му липсва приятел.

— А вие?

— Страхувам се, че в детството му съм го изучавал прекалено отблизо, за да се поддам непредубедено на обаянието му сега.

— Да, има обаяние, нали? Или поне чар.

— Почти колкото Ендър, но само когато реши да го използва.

Да слуша как Граф говори за Ендър — за младия мъж, в който се бе превърнал, след като спаси човечеството и преди да го изритат от Слънчевата система на борда на колонизаторски кораб — изпълни Тереза с познато и все така горчиво разкаяние. Граф познаваше и седемгодишния, и десетгодишния, и дванайсетгодишния Ендър, докато единствената връзка на Тереза с най-малкото ѝ, така уязвимо дете бяха няколкото снимки и избледняващите спомени. Ръцете ѝ обаче още я заболяваха при спомена за това как го беше прегръщала, а той увиваше ръчички около врата ѝ.

— Дори когато го доведе на Земята — упрекна го Тереза, — ти не ни позволи да го видим. Заведе при него Вал, но не и баща му, нито пък мен.

— Съжалявам — въздъхна Граф, — тогава не знаех, че никога вече няма да се завърне у дома. Ако те бе видял, щеше да си спомни, че на този свят има някой, който иска да го пази и да се грижи за него.

— Нима това е лошо?

— Ендър не искаше да е железният командир, в който го превърнахме. Ето защо се застраховахме. Срещата му с Валънтайн бе достатъчно опасна.

— Сигурен ли сте, че постъпихте правилно?

— Не съвсем. Но малкият ви син вече спечели войната, няма начин да върнем времето; да го обучим по друг начин и да видим дали ще има ефект.

— Винаги когато ви видя, дори само при спомена за вас, се връщам в миналото и се мъча да измисля решение, което да не ме изпълва с яд и мъка.

Граф дълго не проговори.

— Ако чакате да ви се извиня... — започна тя.

— Не, не, опитвам се да измисля как аз да ви се извиня, без да звуча смешно или неадекватно. Не изстрелях нито един куршум през войната, но по моя вина загинаха невинни. Ако ще ви донесе някакво удовлетворение, аз също се разкайвам винаги когато се сетя вас и за съпруга ви.

— Малко ви е.

— Права сте, но се страхувам, че най-много съжалявам за родителите на Бонсо Мадрид, които ми повериха детето си, а аз им го върнах в ковчег.

Тереза искаше да го измери с папая, която да се размаже по цялото му лице.

— Напомняте ми, че съм майка на убиец ли?!

— Убиецът бе Бонсо, госпожо. Синът ви се защитаваше. Разбрали сте ме погрешно. Аз позволих на Бонсо да остане насаме с Ендър и пак аз, не синът ви, съм отговорен за смъртта му. Ето защо съжалявам повече за семейство Мадрид, не за вашето. Извърших много грешки, но никога не ще разбера кои са били необходими, кои безобидни и кои спасителни за всички нас.

— Преди малко ни посъветва да останем. Откъде сте сигурен, че отново не допускате грешка?

— Както казах, Питър има нужда от приятели.

— А светът нуждае ли се от Питър?

— Не винаги ни ръководи лидерът, когото искаме. Понякога се налага да го избираме измежду тези, които имаме.

— И как ще гласуваме? В гласоподавателната урна или на бойното поле?

— Бюлетината по всяка вероятност ще е отровна смокиня или повредени автомобилни спирачки.

Тереза веднага се досети:

— Разчитайте на нас, ще проверяваме храната и превозните му средства.

— Така ли? Нима вие ще се нагърбите да му купувате лично храната всеки ден от различни магазини, а съпругът ви ще спи денонощно в колата?

— Пенсионирахме се рано, имаме много свободно време.

Граф се засмя:

— Успех тогава, убеден съм, че ще се постараете. Благодаря ви, че отделихте от времето си за този разговор.

— Ще се радвам да си побъбрим пак след десетина-двайсет години.

— Ще си го запиша в бележника — увери я Граф.

Той се поклони — по-почтително, отколкото тя очакваше, прекоси къщата, премина през градината и излезе на улицата.

Известно време госпожа Уигин се ядосваше на Граф, Международния флот, формиките, съдбата и бог за това, което бяха причинили на нея и семейството ѝ. После се замисли за Валънтайн и Ендър и няколко сълзи капнаха на папаята. После си представи как с Джон Пол чакат и си отварят очите на четири, за да опазят Питър. Граф беше прав, никога нямаше да опазят сина си.

Все щяха да заспят, да пропуснат нещо, а Ахил щеше да се възползва от възможността — от възможностите — точно когато се чувстват най-спокойни, за да нанесе своя удар. След смъртта на Питър светът щеше да попадне във властта на Ахил, защото кой друг бе лукав и безцеремонен колкото него, за да му се опълчи? Бийн? Петра? Суриявонг? Николай? Някое от децата, възпитаници на Военното училище, които се пръснаха по Земята? Ако някой от тях си беше поставил за цел да спре Ахил, вече щяха да научат името му.

Мъкнеше към къщата тежък чувал, пълен с папай — внимателно премина през прага, за да не нарани плодовете — когато ѝ просветна коя е била истинската задача на Граф.

Спомена, че на Питър му липсва приятел. Подхвърли, че сблъсъкът между Питър и Ахил може да се предотврати с помощта на отрова или повреда в колата. После ясно показва, че не вярва семейство Уигин да защитят сами сина си. Как тогава щяха да се превърнат в приятелите, от които Питър имаше нужда?

Съперничеството между Ахил и сина им лесно щеше да се разреши, ако единият от двамата умреше.

Изведнъж от паметта ѝ изплуваха истории за най-великите (поне според слуховете, ако не според фактите) отровителки. Лукреция Борджия, Клеопатра. Онази, дете беше изтровила цялото обкръжение на император Клавдий, а накрая май и самия него.

В онези дни е нямало химически тестове за установяване вида на използваната отрова. Отровителите сами събирали билки, не се е налагало да ги закупуват, нито пък да търсят съдействието на други, които биха могли да ги предадат. Ако нещо се случеше с психопата Ахил, преди Питър да реши, че няма нужда от него, синът им навярно щеше да започне разследване... а когато следата, рано или късно, отведеше до собствените му родители, какво ли щеше да стори? Да ги

порицае публично, да ги изправи пред съда? Или да ги защити, да скрие резултатите от разследването и да си подаде оставка като хегемон, а слуховете да го обвиняват за преждевременната смърт на Ахил? Без съмнение всеки опонент на Питър щеше да превърне Ахил в мъченик — дълго време недооценяваното момче, предложило светла надежда на света, убито в разцвета на своята младост от подлия и лукав Питър Уигин или от майка му — вещицата, и баща му — змията.

Целта не бе само да убият Ахил, а да го сторят така, че смъртта му да не вреди на Питър за в бъдеще.

Разбира се, за предпочитане бе Питър да търпи слухове и легенди за смъртта на Ахил, отколкото самият той да е мъртвецът. Тереза се страхуваше да не е закъсняла.

„Граф ме назначи за атентатор — убедена бе госпожа Уигин, — за да спася сина си. А най-ужасното е, че не се питам дали бих го сторила, а как. И кога.“

4. ШОПЕН

парола закодиране: *****

парола разкодиране: *****

От: Граф%pilgiimage@colmin.gov

До: phytian%legume@nowyouseeitnowyou.com

Относно: Колко забавно

Предполагам, не е забранено да задоволяваш младежките си хумористични пристъпи, използвайки прозрачни псевдоними като phytian/legume^[1], също така ми е пределно ясно, че тази ти самоличност е за еднократно ползване, но, повярвай ми, действията ти ми намирисват на безотговорно поведение, което ме притеснява. Не можем да си позволим да загубим теб или твоя спътник, защото ти е скимнало да си правиш шеги.

Дотук с мечтите ми, че ще повлияя на решенията ти. Първите няколко седмици, откакто Белгиеца пристигна в РП, минаха без инциденти. Твоите и родителите на спътника ти са в безопасност и се приспособяват за пътуването в космоса заедно с другите доброволци. В действителност не бих ги извел от планетата без твоето одобрение, освен ако не възникнат непредвидени обстоятелства. Пресрочат ли датата на отпътуване обаче, сред групата ще плъзнат слухове и безпокойство. Опасно е да ги задържам дълго на Земята, а кача ли ги на колонизаторския кораб в орбита, ще е още по-трудно да ги върна. Нямам намерение да те припирам, но бъдещето на родителите ви е заложено на карта, а досега ти дори не си го обсъдил директно с тях.

Що се отнася до Белгиеца, Питър му повери длъжността „помощник-хегемон“. Има на разположение

личен пощенски адрес, както и електронна самоличност, все едно е министър без портфейл, но няма подчинени, нито служебни разходи. По цял ден обаче работи. Чудя се с какво се занимава.

Може би трябвате да поясня, че няма официални подчинени. Неофициално Сури, изглежда, е винаги на негово разположение, не помня да е засвидетелствал такова уважение към теб или към Питър Уигин. Често обядват заедно и макар Белгиеца да не посещава казармените помещения и тренировъчния полигон, нито пък ходи на учения или мисии с малката ти армия, според наблюденията ми малката бойна част на Хегемонията скоро ще попадне под негово влияние, ако не и под негов контрол. Поддържаш ли връзка със Сури? Опитах се да обсъдим проблема с него, но така и не получих отговор.

Що се отнася до теб, гениален млади приятелю, надявам се да си даваш сметка, че всички фалшиви самоличности на сестра Карлота са под опеката на Ватикана. Когато ги използваш, разтръбяваш за себе си на всеки зад стените на Ватикана.

Те ме помолиха да те уверя, че Ахил няма симпатизанти в техните редици и никога не е имал, дори преди да убие сестра Карлота. Но щом те успяха да те проследят толкова лесно, навярно и друг ще го стори. Според поговорката мъдрият разбира и от една дума, а аз ти написах цели пет абзаца.

Граф

Петра и Бийн пътуваха заедно един месец преди напрежението помежду им да достигне връхната си точка. Отначало тя оставяше със задоволство на него да взема всичките решения. В края на краищата никога не бе излизала в нелегалност по този начин, пътувайки с фалшива самоличност. Той изглежда притежаваше всички видове

документи, някои от които бяха с него във Филипините, а останалите — пръснати в различни скривалища по света.

За беда всички *нейни* самоличности бяха изработени за шейсетгодишна жена, която говори езици, които Петра никога не бе учила.

— Това е абсурд! — упрекна го тя, когато ѝ връчи четвъртата такава самоличност. — Никой няма да повярва.

— И все пак ще повярват.

— Бих искала да знам защо — отвърна язвително тя. — Мисля, че работата не е само в изработката на документите. С теб получаваме помощ всеки път, когато минаваме през паспортна проверка.

— Е, понякога да, понякога не.

— Но всеки път, когато използваш някоя своя връзка, за да накараш охраната да игнорира факта, че аз не изглеждам достатъчно стара, за да бъда тази личност...

— Понякога, когато не си спала достатъчно...

— Твърде си висок за детински подигравки, така че се откажи.

— Петра, съгласен съм с теб — рече накрая Бийн. — Всички тези неща бяха за сестра Карлота, а ти не приличаш на нея и ние оставяме следа от поискани и направени услуги. Ето защо е необходимо да се разделим.

— Има две причини, поради които това няма да се случи — възрази Петра.

— Имаш предвид, освен факта, че да пътуваме заедно бе по начало твоя идея? Изнуди ме да се съглася, защото и двамата знаем, че ще те убият без мен, нали? Това обаче, забелязвам, не ти пречи да критикуваш начина, по който действам, за да запазя живота ти.

— Втората причина — продължи Петра, игнорирайки усилията му да завърже спор — е, че докато се укриваме, бездействаш, а това те подлудява.

— Аз правя много неща — възрази Бийн.

— Освен уреждането да минем през глупава охрана с лошо изработен паспорт?

— Вече започнахме две войни, ликвидирахме три болести и написахме една епическа поема. Щеше да забележиш, ако не беше толкова егоцентрична.

— Явно те бива за всичко, Юлиане.

— Оцеляването не е бездействие.

— Но не е цел на живота ти — възрази Петра.

— Оцеляването е единствената цел в жалкия ми живот, мило дете.

— Ако наистина следваш само нея, ще се провалиш — заяви Петра.

— Това се случва с всички ни, освен ако сестра Карлота и християните се окажат прави.

— Всеки иска да постигне нещо, преди да умре — въздъхна тя.

— Ти го искаш, но от къде си сигурна, че и другите го искат?

— Нуждата на човек да остави нещо след себе си е широко разпространена.

— Но аз не съм човек.

— Разбира се, ти си свръхчовек — ядоса се тя. — С теб не може да се разговаря, Бийн.

— И все пак ти настояваш.

Но Петра бе уверена, че Бийн чувства нещата също като нея. Не беше достатъчно да се криеш, да се местиш от място на място, да вземаш автобус тук, влак там или самолет до някой далечен град, само за да започнеш след няколко дни всичко отначало.

Единствената полза от укриването им бе, че така разполагаха с възможността да действат срещу Ахил. Бийн обаче продължаваше да го отрича, поради което времето минаваше, а те бездействаха.

Бийн я подлудяваше още когато го срещна за пръв път във Военното училище. Тогава бе невероятно дребен и слаб, но изглеждаше нахакан дори когато казваше „добро утро“, ето защо дори след като всички бяха работили с него години наред в Командирското училище, Петра си остана единствената от джийша на Ендър, която в действителност харесваше Бийн.

Харесваше го, но не покровителствено, както по-големите деца взимат по-малките под опека. Тя изобщо не се заблуждаваше, че Бийн се нуждае от протекция. Той пристигна във Военното училище с богат опит в оцеляването и за дни — може би за часове — узна повече от всеки друг за устройството му. Същото важеше за Тактическото училище, за Командирското и за решаващите седмици, преди Ендър да се присъедини към тях на Ерос.

Тогава другите негодуваха срещу Бийн и роптаеха, че най-младият от тях е избран за водач на мястото на Ендър, освен това се страхуваха да не им остане командир за постоянно. Всички почувстваха силно облекчение, когато Ендър пристигна, и не се опитаха да го скрият. Това нарани Бийн, но изглежда Петра бе единственият човек, който изобщо се сети за чувствата му. За нейна изненада обаче се оказа, че най-незаинтересован от чувствата на Бийн е самият Бийн.

Все пак той оценяваше приятелството ѝ, макар рядко да го показваше. А когато тя заспа от изтощение по време на битка, той я замести и остана единственият, който продължи безрезервно да вярва в нея. След тази нейна грешка дори Ендър престана да ѝ поверява отговорни задачи, но Бийн остана неин приятел. Той едновременно изпълняваше заповедите на Ендър и я наблюдаваше при всички останали битки, готов да я замести, ако рухне отново.

На Бийн разчитахте и когато я отвлякоха руснаците, убедена, че само той ще декодира съобщението, скрито в електронната картинка. Когато стана пленница на Ахил, Бийн бе нейната надежда за спасение. И той декодира съобщението и я спаси от Звяра.

Бийн можеше да се преструва, дори пред себе си, че го е грижа само за собственото му оцеляване, но на практика той бе най-преданият от приятелите ѝ. Смело рискуваше собствения си живот, когато имаше кауза, в която да вярва, но не проумяваше колко е уникален и ценен като приятел. Тъй като се мислеше за напълно недостоеен за любов, винаги му отнемаше много време, докато разбере, че някой го обича. Е, беше разбрал за сестра Карлота дълго преди тя да умре, но пък с нищо не показваше, че се е досетил за чувствата на Петра към него. А напоследък, когато стана по-висок от нея, започна да се държи така, сякаш Петра е досадната му малка сестра.

Което наистина я дразнеше.

Въпреки това тя бе решила да не го напуска — но не защото от него зависеше собственото ѝ оцеляване. Петра се страхуваше, че остане ли съвсем сам, Бийн ще се впусне да изпълнява някакъв безразсъден план, рискувайки собствения си живот, за да премахне Ахил. А Петра нямаше да понесе смъртта му. Вече бе решила, че Бийн греши. Той непрекъснато ѝ повтаряше как не бива да има деца и

генетичните промени, които са го направили такъв гений, трябва да умрат с него, когато светкавичният му растеж го убие.

Петра обаче възнамеряваше да му роди деца въпреки всичко.

Докато пътуваха, тя наблюдаваше как той полудява от бездействие, не постига нищо значимо, в същото време става раздразнителен и язвителен. Самата Петра също му отвърщаше сопнато. Двамата искрено се харесваха и засега се преструваха, че язвителните подхвърляния са само шега, но нещо трябваше да се промени, и то скоро. В противен случай наистина щяха да влязат в сериозен конфликт и да се разделят. А тогава как щеше да роди децата на Бийн?

Промяната в отношенията им настъпи, когато Петра заговори за Ендър Уигин.

— Защо изобщо спаси човешката раса? — попита гневно тя на летището на Дарвин.

— За да не участва повече в глупавата игра.

— Или за да може Ахил да го управлява?

— Някой ден Ахил ще умре. Калигула е умрял.

— С помощта на „верни“ приятели — подчерта Петра.

— А когато той умре, може би ще го наследи някой по-добър. След Сталин е бил Хрущов, след Калигула — Марк Аврелий.

— Не веднага след него. А при управлението на Сталин умряха трийсет милиона.

— Това прави трийсет милиона, които не е управлявал — отбеляза Бийн.

Понякога изричаше ужасни неща, но тя вече го познаваше достатъчно добре, за да знае, че говори грубо само когато е потиснат. В такива моменти той си припомняше, че не е част от човешката раса и скоро му предстои сигурна смърт, вместо да обърне внимание на чувствата си.

— Не си толкова студен — промълви тя.

Той имаше навика да спори, когато тя се опитваше да го увери в неговата хуманност. Харесваше ѝ да тълкува мълчанието му като знак за напредък, но се опасяваше, че Бийн вече не спори с нея, защото не му пука какво мисли тя.

— Ако се установя на някое място — каза той, — нямам шанс да оцелея.

Смущаваше я, че той продължава да използва „нямам“, вместо „нямаме“.

— Ти мразиш Ахил и не искаш той да управлява света. Ако все пак възнамеряваш да направиш нещо, за да го спреш, трябва да се установиш на едно място и да се заловиш за работа.

— Добре, кажи ми тогава, щом си толкова умна, къде ще бъда в безопасност.

— Във Ватикана — предложи Петра.

— Колко площ заема това мъничко кралство? Колко силно желаят всички тези кардинали да се вслушат в думите на едно момче?

— Добре, тогава някъде в мюсюлманските страни.

— Ние сме неверници — възрази Бийн.

— А те са хора, решени да не попадат под господството на китайците, хегемона или който и да е друг.

— Моето мнение е, че те нямат нужда от нас.

— Моето мнение пък е, че независимо дали ни искат или не, ние сме врагове на техните врагове.

— Ние сме две деца без армия, без информация за продан и без влияние.

Петра не си направи труда да отговори, защото Бийн беше прав. Освен това тя най-после бе спечелила — той вече обмисляше къде, а не дали ще се установи и залови за работа.

Намираха се в Полша. Пътували бяха с влака от Катовице за Варшава, а сега се разхождаха из Лазиенки, един от големите паркове в Европа с древни алеи, криволичещи сред гигантски дървета и фиданки, засадени, за да ги заместят един ден.

— Тук ли си идвал със сестра Карлота? — попита го тя.

— Само веднъж — отвърна Бийн. — В Ендър тече и полска кръв. Не знаеше ли?

— Сигурно по майчина линия. Уигин не е полско име.

— Полско е, когато го смениш от Вицорек — отбеляза Бийн. — Не мислиш ли, че господин Уигин прилича на поляк? Идеално би се вписал тук, не че националността вече означава нещо.

— Националност? — Петра се засмя. — Нещото, заради което хората са умирали, избивали и са имали в продължение на векове?

— Не. Мисля, че имах предвид потекло. Така много хора са отчасти това, отчасти онова. Да предположим, че аз съм грък, но баба ми по майчина линия е била нигерийски дипломат. Така че, когато отивам в Африка, приличам повече на грък, а когато отивам в Гърция, приличам по-скоро на африканец. В сърцето си бих могъл да нося по малко от двете.

— Ти си специален случай, Бийн — каза Петра. — Никога не си имал родина.

— Както и детство, предполагам — допълни Бийн.

— На практика никой от нас във Военното училище няма опит в едното или в другото.

— Може затова толкова много деца на Военното училище отчаяно се стремят да докажат предаността си към своята родина.

В това имаше смисъл.

— Тъй като имаме малко корени, ние се вкопчваме в тях.

Тя мислеше за Влад, който бе толкова фанатизиран руснак, и за Горещата супа — Хан Цу — толкова фанатизиран китаец, че и двамата бяха помогнали с готовност на Ахил, когато ги заблуждаваше, че работи за каузата на техните нации.

— И никой не ни се доверява напълно — отбеляза Бийн, — защото знаят, че нашата истинска родина е горе в космоса. Най-силната ни преданост е към нашите другари-войници.

— Или към нас самите — допълни Петра при спомена за Ахил.

— Но аз никога не съм се преструвал, че е другояче — обади се Бийн. Очевидно мислеше, че тя има предвид него.

— Ти си така горд с егоцентричността си — въздъхна Петра. — А сам знаеш, че не си егоист.

Той само се засмя на думите ѝ и те продължиха пътя си.

Семейства, бизнесмени, старци и млади влюбени — всички се разхождаха из парка в този необичайно слънчев есенен следобед, а на концертния подиум някакъв пианист свиреше произведение на Шопен. Както се разхождаха, Петра се протегна дръзко и хвана Бийн за ръката, сякаш те също бяха влюбени или поне приятели, на които им харесва да бъдат достатъчно близо един до друг, за да се докосват. За нейна изненада, той не отдръпна ръката си. Всъщност даже стисна нейната в отговор. Но ако тя таеше надежда, че е способен на романтика, Бийн мигновено я прогони.

— Да се надбягваме около езерото — предложи той и двамата затичаха.

Но какво надбягване е това, когато състезателите изобщо не си пускат ръцете, а победителят изтегля, смеейки се, победения отвъд финалната лента?

Бийн се държеше по детски, защото нямаше представа как да се държи като мъж, ето защо Петра се зае да му помогне. Тя се пресегна и притегли ръцете му около кръста си. После се повдигна на пръсти и го целуна. Най-вече по бузата, защото той се отдръпна малко, но все пак си беше целувка. След миг колебание Бийн я притегли по-близо и устните му намериха нейните, претърпявайки само няколко леки сблъсъка на носовете.

И двамата нямаха опит, Петра дори не знаеше дали се целуват добре. Единствената друга целувка, която тя познаваше, бе тази с Ахил, извършена с опрян в корема пистолет. В едно обаче бе сигурна — всяка целувка на Бийн бе по-добра от онази с Ахил.

— Значи ме обичаш — прошепна Петра след края на целувката.

— Тялото ми е бушуваща маса от хормони, която не разбирам, защото съм твърде млад. Ти си самка от сроден вид, а според най-добрите приматолози наистина нямам избор.

— Това е мило — засмя се тя и го прегърна.

— Изобщо не е мило — възрази Бийн. — Не ми е работа да целувам когото и да било.

— Аз настоях.

— Аз няма да имам деца.

— Разбира се. Ти няма да раждаш, аз ще го направя.

— Знаеш какво имам предвид — напомни ѝ той.

— Това не става с целувка, така че засега си в безопасност.

Бийн изпъшка нетърпеливо и се отдръпна от нея. Направи нервно няколко крачки, върна се и я целуна отново.

— Искан ми се да го направя, откакто започнахме да пътуваме заедно.

— Личеше ти — засмя се тя. — Не ми обръщаше внимание, а понякога не и ме забелязваше.

— Винаги ми е било трудно да бъда емоционално открит. — Той я прегърна отново.

Възрастна двойка мина покрай тях. Мъжът ги погледна строго, сякаш не одобряваше младите хора да се целуват и прегръщат така открито. Но възрастната жена с побеляла коса, пристегнатата здраво със забрадка, им намигна; сякаш казваше: „Добре постъпваш млади момко. Момичетата трябва да бъдат целувани страстно и често.“

Беше толкова сигурен, че тя иска да изрече точно тези думи, че го сподели с Петра.

— Значи действаш в полза на обществото — развесели се тя.

— За огромно забавление на обществото — поправи я Бийн.

— А аз ви уверявам, че обществото се забавлява — разнесе се глас зад тях.

Петра и Бийн се обърнаха.

Беше младеж, но определено не и поляк. Съдейки по външността му, беше бирманец или може би тайландец. Като че ли беше по-млад от Петра, дори ако се вземеше предвид, че хората от Югоизточна Азия изглеждат винаги далеч по-млади за годините си. Въпреки това носеше костюм и вратовръзка като старомоден бизнесмен.

Нещо в наперената му поза, в забавния начин, по който приемаше за обичайно да ги дразни за нещо така лично като целувка на обществено място, подсказа на Петра, че е от Военното училище.

Но Бийн знаеше повече:

— Амбул!

Амбул отдаде чест в небрежно-насмешливия стил на възпитаник на Военното училище и отговори:

— Сър.

— Бях ти поставил задача — каза Бийн — да покажеш на един определен новобранец как да използва униформата си.

— Която изпълних перфектно — отбеляза Амбул. — Некадърникът беше толкова непохватен първия път, когато го замразих в бойната зала, че щях да падна от смях.

— Не мога да повярвам, че досега не те е убил — изненада се Бийн.

— Спаси ме моята безполезност за тайландското правителство.

— Боя се, че грешката е моя.

— Аз пък мисля, че спаси живота ми — отвърна Амбул.

— Здравей, аз съм Петра.

Амбул се засмя и се здрависа с нея.

— Извинявай. Знам коя си и предполагам, че Бийн също ти е казал кой съм аз.

— Не мислех, че ще дойдеш — обади се Бийн.

— Не отговарям на електронни писма — обясни Амбул. — Предпочитам да видя на живо този, който ми пише.

— О! — разбра най-сетне Петра. — Ти си войникът от армията на Бийн, на когото бе възложено да обучава Ахил.

— Но не бутна Ахил през въздушния шлюз без скафандър — каза Бийн, — което говори за липса на инициатива от негова страна.

— Ти ме уведоми навреме, че Ахил е на свобода и че съм в черния му списък. Спаси ми живота.

— Значи Ахил е направил опит? — попита Бийн.

Вече се отдалечаваха от алеята и езерото, където пианистът свиреше Шопен.

— Да речем, че ми се налага постоянно да се местя — намръщи се Амбул.

— Затова ли не беше в Тайланд, когато китайците нахлуха там? — попита Петра.

— Не. Напуснах родината си. Предполагам, разбираш, че не съм като повечето от възпитаниците на Военното училище. Бях в най-лошата армия.

— Моята армия — ухили се Бийн.

— Е — успокой го Петра, — ти изигра едва... колко? Пет игри?

— Не спечелихме нито една — намеси се Бийн. — Тренирах моите хора, експериментирах с бойната техника и, разбира се, се стараех Ахил да не ме убие.

— Когато закриха Военното училище, Бийн бе повишен в джийша на Ендър, а ние бяхме изпратени обратно на Земята като единствената армия без регистрирана победа в историята на Военното училище. На всички други тайландци от Военното училище бяха дадени важни постове във военната йерархия. Но, логично, не можах да намерят пост за мен.

— Но това е глупаво! — възмути се Петра.

— Това ме запази мил и невзрачен — усмихна се Амбул. — Даде на мен и на семейството ми свобода да пътуваме из страната. Има предимства да не си приеман като ценен национален ресурс.

— Значи не беше в Тайланд, когато бе превзет.

— Учех в Лондон. Което направи почти удобно през Северно море светкавично да се придвижва до Варшава за тайното събрание.

— Извинявай — каза Бийн. — Аз предложих да ти платя пътя.

— Писмото можеше да не е от тебе — напомни Амбул. — Ако бях оставил някой да купи билети за мен, той щеше да знае с кой самолет пътувам.

— Говориш параноично също като нас — отбеляза Петра.

— Имам същия враг — поясни Амбул. — И така, Бийн, *сър*, ти ме повика и ето ме тук. Нуждаеш ли се от свидетел за своята венчавка? Или от някой, достатъчно възрастен, за да подписва формулярите?

— Онова, от което се нуждая, е безопасна база за действие, необвързана с държава, пакт или съюз.

— Предлагам ти да си намериш хубав астероид — рече Амбул. — Целият свят вече е поделен.

— Нуждая се от хора, на които да имам абсолютно доверие — продължи Бийн. — Защото по всяко време може да се окажем във война срещу Хегемонията.

Амбул го погледна изненадано:

— Мислех, че си командир на малката армия на Питър Уигин.

— Бях. Сега не разполагам със свои войници.

— Но разполага с първокласен помощник-командир — намеси се Петра. — С мен.

— А! — възкликна Амбул. — Сега разбирам защо ме повика. Понеже и двамата сте командири, се нуждаете от някой, който да ви отдава чест?

— Бих те назначил за крал на Каледония, ако можех — въздъхна Бийн. — Но единственият пост, който на практика мога да предложа, е „приятел“. А напоследък съм опасен за приятелите си.

— Значи слуховете са верни — каза Амбул. Петра вече очакваше той да се досети, след като през целия разговор бе събирал информация. — Ахил е на страната на Хегемонията.

— Питър го измъкна от Китай по пътя му за затворническия лагер — каза Бийн.

— Трябва да се даде дължимото на китайците — не са глупави, знаят кога да се отърват от него.

— В действителност не е точно така — възрази Петра. — Те само са го изпращали в изгнание, при това със слаба охрана. На

практика са помогнали за спасяването му.

— А ти си бил против и са те уволнили?

— Не — отвърна Бийн. — Уигин ме изтегли от мисията в последната минута. Даде запечатани заповеди за Суриявонг и не ми каза какви са. Аз се оттеглих и преминах в нелегалност.

— Но взе със себе си красивото момиче.

— В действителност Питър ме изпрати с него, за да го държа изкъсо — каза Петра.

— Изглежда, добре се справяш — усмихна се Амбул.

— Напротив, не се справя толкова добре — опроверга го Бийн. — Тъкмо смятах да я порицая за това.

— И така — заключи Амбул. — Сури продължи напред и измъкна Ахил от Китай.

— От всичките мисии, изискващи задължителен успех — отбеляза Бийн, — Сури трябваше да избере точно тази.

— Аз, от друга страна — каза Амбул, — никога не бих се подчинил на заповед, ако мисля, че е глупава.

— Ето защо искам от теб да се присъединиш към моето абсолютно безнадеждно начинание — пошегува се Бийн. — Ако те убият, ще зная, че грешката е изцяло твоя, а не защото си се подчинявал на мои заповеди.

— Ще се нуждая от прехрана — каза Амбул. — Семейството ми не е богато. А реално погледнато, аз все още съм дете. Като стана дума за това, как, по дяволите, си успял да станеш толкова висок?

— Стероиди — отвърна Бийн.

— И всяка нощ го подлагам на изтезание — добави Петра.

— Сигурен съм, че е за негово добро — отбеляза Амбул.

— Майка ми ме увери, че Бийн е от онези момчета, които харесваш с течение на времето — поясни Петра.

Бийн й запуши устата.

— Не обръщай внимание на момичето, тя е замаяна от любов.

— Вие двамата трябва да се ожените — рече Амбул.

— Когато ударя трийсетака — обеща Бийн.

„Кое то означава никога“ — натъжи се Петра.

Вече бяха на открито по-дълго, отколкото Бийн си бе позволявал, откакто бяха преминали в нелегалност.

Докато разказваше на Амбул какво иска от него, започнаха да се придвижват към най-близкия изход от парка.

Задачата беше достатъчно ясна — да отиде в Дамаск, щабквартирата на Мюсюлманския съюз и да уреди среща с Алай — един от най-близките приятели на Ендър и член на неговия джийш.

— О! — възкликна Амбул. — Мислех, че ще искаш от мен да направя нещо *възможно*.

— Не мога да му изпратя имейл — каза Бийн.

— Защото, доколкото знам, той е напълно некомуникативен, откакто руснаците го освободиха. По времето, когато Ахил отвличаше всеки — каза Амбул.

Бийн изглеждаше изненадан.

— Явно го знаеш, защото...

— Откакто с моите родители излязохме в нелегалност — прекъсна го Амбул, — аз съм подслушвал всяка връзка, която можех, за да разбера какво става. Аз съм добър с мрежите. Печеля и задържам приятели. Щях да съм добър командир, ако не бяха закрили Военното училище под носа ми.

— Значи вече познаваш Алай? — попита Петра.

— Но, както казах — повтори Амбул, — той е напълно некомуникативен.

— Амбул, нуждая се от неговата помощ — настоя Бийн. — Нуждая се от закрилата на Мюсюлманския съюз. Това е едно от малкото места на Земята, което не е податливо нито на натиска на Китай, нито на ласкателството на Хегемонията.

— Да, но са го постигнали, защото не допускат в своя кръг нито един немюсюлманин.

— Аз не искам да бъда в кръга. Не искам да зная техните тайни.

— Напротив, искаш — възрази Амбул. — Защото, ако не искаш, ако нямаш пълното им доверие, ти изобщо няма да имаш властта да направиш нещо в техните граници. Немюсюлманите са официално напълно свободни, но на практика само пазаруват и си играят на туристи.

— Тогава ще приема тяхната вяра — заяви Бийн.

— Дори не се шегувай с това — предупреди го Амбул. — Те приемат твърде насериозно своята религия и да се говори за приемане на тяхната вяра като на шега...

— Амбул, това ни е ясно — намеси се Петра. — Аз също съм приятелка на Алай, но ти забелязваш, че Бийн не изпраца мен.

Амбул се засмя:

— Нали нямаш предвид, че мюсюлманите ще загубят уважението си към Алай, ако той се остави да му влияе една жена? Пълното равноправие на половете е една от шестте точки, които сложиха край на Третия велик джихад.

— Искаш да кажеш на Третата Световна война.

— Войната за всеобща свобода — каза Петра. — Така я наричат в арменските училища.

— Защото Армения има предрасъдъци към мюсюлманите — поясни Амбул.

— Да, единствената нация от фанатици, останала на Земята — отвърна мрачно Петра.

— Слушай, Амбул, ако е невъзможно да се стигне до Алай, аз просто ще измисля нещо друго — примири се Бийн.

— Не съм казал, че е невъзможно — възрази Амбул.

— Точно това каза — намеси се Петра.

— Аз съм възпитаник на Военното училище — напомни Амбул. — Там имахме часове по правене на невъзможното. Имам шестици по този предмет.

— Но не си го завършил, нали? — усмихна се Бийн. — Тогава какви са ти шансовете за успех?

— Откъде можех да знам, че причисляването към твоята армия в училище ще съсипе целия ми живот?

— О, престани да хленчиш — посъветва го Петра. — Ако си бил от най-добрите възпитаници на Училището, сега щеше да бъдеш в някой китайски лагер за повторно обучение.

— Виждате ли? — ухили Амбул. — Пропуснал съм да придобия всякакъв опит.

Бийн му подаде лист хартия.

— Отиди там и ще намериш самоличността, от която се нуждаеш.

— В комплект с холографска лична карта? — усъмни се Амбул.

— Тя ще се настрои към теб още при първо използване. Съпроводена е с инструкции. Използвал съм ги преди.

— Кой ги прави тези неща? — попита Амбул. — Хегемонията ли?

— Ватикана — отвърна Бийн. — Това са последните ми дивиденди от службата ми при един от техните тайни агенти.

— Добре — съгласи се Амбул.

— Тя ще ти осигури достъп до Дамаск, но не и до Алай, защото при него ще стигнеш само с истинската си самоличност.

— По-скоро с ангел, който да върви пред мен, и писмо с препоръка от самия Мохамед.

— Ватикана разполага и с тези неща — пошегува се Петра. — Но ги дава само на най-кадърните си хора.

Амбул се засмя, Бийн също, но атмосферата остана напрегната.

— Искам много от теб — каза Бийн.

— А аз не ти дължа чак толкова — усмихна се Амбул.

— Не ми дължиш нищо — успокой го Бийн. — Ако ми дължеше, щях да се опитам да си го прибера. Зная защо го искам и защо ще го направиш.

Петра също знаеше. Бийн искаше това от него, защото знаеше, че ако изобщо някой може да го извърши, това бе Амбул. А Амбул щеше да го направи, защото знаеше, че ако съществува някаква надежда да се попречи на Ахил да обедини света под своя власт, това вероятно зависеше от Бийн.

— Толкова се радвам, че дойдохме в този парк — каза Петра на Бийн. — Толкова е романтично.

— Бийн знае как да омайва хората — отбеляза Амбул и разпери широко ръце. — Виж колко съм омаян.

После изчезна сред тълпата.

Петра се пресегна и отново хвана Бийн за ръка.

— Доволна ли си? — попита Бийн.

— По-малко или повече — отвърна Петра. — Най-последно ти направи нещо.

— Непрекъснато правя нещо.

— Зная — каза Петра.

— Фактически — продължи Бийн, — ти си тази, която просто излиза да пазарува.

Петра тихо се засмя.

— Ние сме тук в този красив парк, където хората пазят жив спомена за един велик човек. Мъж, който даде на света незабравима музика. Какъв ли ще бъде твоят паметник?

— Може би две статуи. Преди и след. Малкият Бийн, който се сражаваше в джийша на Ендър. Големият Юлиан, който свали Ахил.

— Харесва ми — възхити се Петра. — Но аз имам по-добра идея.

— Да кръстиш група планети на мое име?

— Какво ще кажеш за следното: една цяла планета, населена с твои потомци.

Бийн направи гримаса и поклати глава.

— Защо? За да се воюва срещу тях? Една раса от свръхнадарени хора, които се размножават възможно най-бързо, защото ще умрат, преди да са навършили двайсет. И всеки от тях да проклина името на техния родоначалник, защото не е прекратил тази пародия със собствената си смърт.

— Това не е пародия — възрази Петра. — И какво те кара да мислиш, че твоите... отличителни белези наистина ще се предадат на децата ти?

— Права си — отвърна Бийн. — Ако се ожения за ниско момиче с дълъг живот като теб, моето потомство ще се състои от втора ръка умници, които ще живеят до седемдесет години и ще растат на височина до един и осемдесет.

— Искаш ли да знаеш какво правех? — попита Петра.

— Не си пазарувала.

— Разговарях със сестра Карлота.

Той замръзна и извърна поглед от нея.

— Вървах по пътищата на нейния живот — каза Петра. — Говорех с хора, които е познавала. Виждах, каквото е видяла тя. Научавах, каквото е научила тя.

— Не искам да знам — каза Бийн.

— Защо не? Тя те обичаше. След като те откри, тя живееше само заради теб.

— Знам. И умря заради мен, защото бях глупав и нехаен. Дори не се нуждаех от помощта ѝ. Просто мислех, че ми е нужна за кратко, но с течение на времето открих, че не е така. Уви, тя вече беше в самолета, на път към ракетния снаряд, който я уби.

— Има едно място, където искам да отидем, докато чакаме Амбул да направи чудо.

— Слушай, сестра Карлота ми каза как да установя връзка с учените, които ме изследваха. От време на време им пиша, а те ме информират кога точно ще настъпи моята смърт и колко вълнуващ е целият постиган от тях прогрес в разбирането на човешкото развитие благодарение на моето тяло и получените от него малки проби, които поддържат тъканите ми живи. Петра, ако се замислиш, аз съм безсмъртен. Тези тъкани ще бъдат живи в лабораториите по целия свят хиляда години след моята смърт. Това е една от ползите да бъдеш свръхестествен.

— Аз не говоря за тях — поясни Петра.

— Тогава какво? Къде искаш да отидеш?

— При Антон. При този, който откри Ключа, Ключа на Антон. Генетичната промяна, дала в резултат теб.

— Той е още жив?

— Не само жив, но и на свобода. Войната свърши. Не че вече е в състояние да прави сериозни изследвания. Психологическите блокове реално не са отстраними. На него му е трудно да говори за... е, поне да пише за случилото се с теб.

— Тогава защо да го безпокоим?

— Можеш ли да направиш нещо по-добро?

— Винаги имам нещо по-добро за правене от това да ходя до Румъния.

— Но той не живее там, а в Каталуния.

— Шегуваш се.

— Родината на сестра Карлота. Град Матаро.

— Защо е отишъл там?

— Отличен климат. Нощни разходки. Танци с приятели. Тихото море, поглъщащо жадно брега. Горещият африкански вятър. Големите пенести вълни на зимното море. Споменът за Колумб, идващ да посети краля на Арагон.

— Това е Барселона.

— Е, той говореше, че е виждал мястото. И градината, проектирана от Гауди. Явно обича да разглежда. Мисля, че обикаля от място на място и се интересува много от теб.

— Както и Ахил — отбеляза Бийн.

— Макар да не практикува вече научната си дейност, има неща, които знае, а дълго не е бил в състояние да каже.

— И все още не може.

— Боли го да ги казва, но това не означава, че не може да ги сподели поне веднъж с човек, който най-много се нуждае да ги знае.

— И кой е той?

— Аз — каза Петра.

— Не съм ли аз? — засмя се Бийн.

— Ти няма нужда да знаеш. Решил си да умреш. Аз обаче искам да знам, защото смятам нашите деца да живеят.

— Петра, аз не мисля да имам каквито и да е деца. Никога.

— За щастие мъжът никога не го мисли.

Тя се съмняваше, че някога ще убеди Бийн да промени мнението си, но е малко късмет неконтролируемите емоции на младия мъж биха могли да свършат това, което разумната дискусия изобщо не бе в състояние да постигне. Каквото и да мислеше за себе си, Бийн беше човешко същество и без значение към какъв биологически вид принадлежеше, определено спадаше към бозайниците. Съзнанието му можеше да казва „не“, но тялото щеше да крещи „да“.

Разбира се, ако изобщо съществуваше млад мъж, който да противостои на нагона си, това беше Бийн — една от причините, поради които тя го обичаше, защото бе най-силният мъж, когото познаваше. Може би само Ендър Уигин бе по-силен, но той си бе отишъл завинаги.

Тя го целуна отново и този път и двамата се справиха някак поумело.

[1] phytian/legume — буквално: изкуствено бобено растение, препратка към името Бийн. — Бел.ред. ↑

5. КАМЪНИ НА ПЪТЯ

От: ПУ

До: ТУ

Относно: Какво правиш?

Икономка? Няма да ти позволя да постъпиш на работа в Хегемонията, определено не като икономка. Да ме посрамиш ли се опитваш? Така в очите на всички ще изглежда, че: А. Собствената ми майка работи при мен; и Б. Собствената ми майка работи за мен като прислужница? Защо отказа възможността, която ти предложих?

От: ТУ

До: ПУ

Относно: змийски зъб

Ти винаги си така внимателен и все ми предлагаш интересни неща. Да обхождам колонизираните светове, да се взирам в стените на апартамент с добра климатична инсталация... Ти си единственият на зелената Божия земя, който мисли, че съм твърде глупава, за да бъда друго освен бреме на шията ти. Но, моля те, не мисли, че те критикувам. Аз съм съвършената, изцяло предана майка. Зная колко добре се играе това по телевизията.

Когато Вирломи получи съобщението на Суриявонг, тя веднага разбра каква опасност я грози, но се радваше, че има причина да напусне обкръжението на Хегемона.

Първо мислеше да остане още малко заради самия Суриявонг. Неговото безумно влюбване в нея я натъжаваше.

Разбира се, тя го харесваше и му бе благодарна — той бе човекът, който вярно разбра как да действа, без да му бъде казано. С негова помощ тя избяга от Индия под носа на войниците, които едва не свалиха хеликоптерите на Хегемонията. Беше умен, забавен и добър, тя се възхищаваше на начина му на работа с Бийн при командването на тяхната зверски лоялна войска, защото провеждаха нападение след нападение с цената на малко ранени и без загуба на животи.

Суриявонг притежаваше всичко, което Военното училище можеше да даде на своите възпитаници. Той беше дързък, находчив, бърз, смел, умен, безмилостен и въпреки това състрадателен. И виждаше света с други очи, за разлика от западниците, които за всичко слушаха хегемона.

Освен това се бе влюбил в нея. Тя също го харесваше твърде много и не би го засрамила с отблъскване на опитите му за сближаване, защото той изобщо не правеше такива. Въпреки това не го обичаше. Беше твърде млад за нея, твърде... какъв? Твърде напрегнат за своите задачи. Твърде силно желаещ да угоди. Твърде...

Досаден.

Това беше. Дразнеше я привързаността му към нея. Неговото непрекъснато внимание. Следенето му с очи на всяко нейно движение. Хвалбите му за нейните най-често тривиални постижения.

Не, не биваше да се самозалъгва. Тя се отегчаваше от всеки, и то не защото бъркаха нещо, а защото тя не беше на мястото си. Тя не беше войник. Стратег, да, дори лидер, но не в сражение. В Рибейрау Прету никой не би я последвал никъде, а и Вирломи нямаше къде да ги поведе.

Как можеше да се влюби в Суриявонг? Той бе щастлив от живота, който имаше, а тя бе нещастна. Всичко, което я правеше пощастлива, би направило него по-малко щастлив. Какво бъдеще имаха заедно?

Той я обичаше и мислеше за нея при завръщането си обратно от Китай с Ахил, ето защо я бе предупредил да се махне, преди да са

пристигна. Постъпката му бе благородна, така че тя отново му бе благодарна за всичко. Благодарна, че по всяка вероятност спаси живота ѝ. Както и че повече няма да се вижда с него.

Когато Граф пристигна, за да изтегли хората си от Рибейрау Прету, тя бе изчезнала. Вирломи така и не чу предложението да мине под закрилата на Министерството на колонизацията. Но не би го приела, дори да го беше чула.

В действителност имаше едно-единствено място, където да бъде. Мястото, за което жадуваше месеци наред. Хегемонията водеше борба срещу Китай отвън, но това нямаше смисъл според нея. И така, тя щеше да замине за Индия, за да върши каквото може от сърцето на родината си.

От Бразилия до Индонезия, където тя се свърза с индийски емигранти и получи нова самоличност и шриланкски документи, а после до самата Шри Ланка, където убеди капитана на един рибарски кораб да я свали на югоизточния бряг на Индия, пътят ѝ беше сравнително лесен. Китайците просто не разполагаха с достатъчно голям флот, за да патрулират по бреговете на Индия, ето защо пресичането на границата бе безпроблемно в двете посоки.

Вирломи бе от дравидианско потекло, с по-мургава кожа от арианите на север, ето защо се вписа добре в тази провинция. Носеше прости евтини дрехи като всеки друг, но ги поддържаше чисти, за да не прилича на скитница или просякиня. На практика обаче беше просякиня, защото не разполагаше с огромни запаси от пари, а и те бездруго не биха ѝ помогнали. В големите индийски градове съществуваха милиони връзки към мрежите, хиляди будки, където имаше достъп до банкови сметки. Но в провинцията, в селата — с други думи, в Индия — такива неща бяха рядкост. А и простовата на вид девойка, която тегли пари, би привлякла внимание и скоро китайските войници щяха да я хванат, за да ѝ задават купища въпроси.

Ето защо отиваше до кладенеца или пазара на всяко село, в което влизаше, завързваше разговор с други жени и скоро се сприятеляваше с тях. В градовете се пазеше от колаборационисти и информатори, но свободно се доверяваше на обикновените хора, защото те не знаеха нищо от стратегическа важност, следователно китайците не си правеха труда да ги подкупват.

За нейна изненада индийците не изпитваха омраза към китайците, както очакваше Вирломи. Поне тук, в южната част на Индия, китайците не се интересуваха от обикновените хора, за разлика от жестокото им управление в Тибет, където се опитваха да заличат националната идентичност на местното население и преследванията бяха достигнали и до най-ниското стъпало в обществото. Просто Индия беше твърде голяма, за да бъде асимилирана наведнъж. И китайците, подобно на британците преди тях, бяха открили, че Индия се управлява по-лесно, когато владееш бюрократичната класа и оставиш народа на спокойствие.

В рамките на няколко дни Вирломи стигна до заключението, че точно това положение тя трябва да промени.

В Тайланд, в Бирма и във Виетнам китайците се справяха безмилостно с бунтовническите групи, а партизанската война все още продължаваше. Индия обаче бездействаше, сякаш хората не ги бе грижа кой ги управлява. Разбира се, на практика в Индия китайците бяха по-безмилостни, отколкото където и да е другаде, но тъй като всички жертви бяха от градския елит, селските области се оплакваха предимно от обичайните проблеми — продажното правителство, непостоянното време, несигурните пазари, тежката работа и ниските възнаграждения.

Разбира се, имаше партизани и бунтовници, а хората не ги предаваха. Но също и не се присъединяваха към тях, нито ги изхранваха доброволно с оскъдните си хранителни запаси. Така бунтовниците оставаха боязливи и неефективни. А онези, които прибъгваха до кражби, откриваха, че хората мигновено се настройват враждебно към тях и незабавно ги предават на китайците.

Не съществуваше никаква солидарност. Както и преди завоевателите властваха в Индия, защото повечето индийци не знаеха какво означава да живееш в „Индия“. Те си мислеха, че живеят в това или в онова село и малко ги беше грижа за големите конфликти в градовете.

„Аз нямам армия — мислеше си Вирломи, — но аз нямах никаква армия и когато бягах от Хайдерабад, за да се спася от Ахил и да се отправя на изток. Нямах никакъв план, освен да кажа на приятелите на Петра къде се намира тя. Въпреки това открих място, което ми предложи една възможност. Аз я видях, използвах я и

спечелих. Това ще е планът ми и сега: да наблюдавам, да отбелязвам, да действам.“

Тя бродеше дни, седмици наред, наблюдаваше всичко и обичаше хората във всяко село, в което спираше, защото до един бяха мили с една чужденка и великодушно споделяха с нея малкото, което притежаваха.

„Как да заговорнича, когато това ще доведе войната пред домовете им и ще съсипе живота им? Не е ли достатъчно, че са доволни? Ако китайците могат да ги оставят на спокойствие, защо да не мога и аз?“

Защото знаеше, че китайците няма да ги оставят вечно на спокойствие. Средното кралство не вярваше в търпението. Каквото и да притежаваха, те го правеха китайско или го разрушаваха. Засега бяха прекалено заети, за да се занимават с обикновените хора, но скоро щяха да победят навсякъде и да обърнат внимание на Индия. Тогава ботушът щеше да стъпи тежко върху вратовете на обикновените хора, щяха да последват въстание след въстание, бунт след бунт, но никое от тях нямаше да успее. Мирната съпротива на Ганди бе подействала срещу потисник със свободна преса. Сега Индия щеше да въстане със сила, а Китай щеше да потуши въстанията едно по едно с кръв и ужас.

„Народът трябва да бъде събуден вече от дрямката си, докато отвъд границите на Индия все още има съюзници, които биха могли да му помогнат, а китайците все още са прекалено заети и не дръзват да посветят прекалено много ресурси на окупацията.“

Аз ще доведа войната до домовете им, за да ги спася като нация, като народ и като култура. Ще доведа тази война до домовете им, докато все още съществува шанс за победа, за да ги спася от друга война, от която няма да има никакъв резултат освен отчаяние.“

Безсмислено бе да се пита доколко е морален планът ѝ, защото все още не бе измислила как да го осъществи.

Идеята ѝ даде едно дете.

Тя го видя да играе с група връстници привечер в коритото на пресъхнала река. В сезона на мусона тази река щеше да бъде буюн стремителен поток, сега беше просто ивица камъни в канал.

Детето, може би седем-осемгодишно момче (или по-голямо, но недоразвито от гладуване), не приличаше на останалите. То не се присъединяваше към тях в тичането и викането, в бутането и

преследването, а се клатушкеше насам-натам. Отначало Вирломи помисли, че е сакато, но не беше. Особената му походка се дължеше на ходенето му направо през камъните на речното корито — малкият трябваше да внимава как стъпва и да пази равновесие.

От време на време се навеждаше и взимаше нещо. Малко по-късно, го оставяше обратно долу. Тя се приближи и видя, че е взело камък, а когато го остави обратно долу, камъкът беше просто камък сред камъни.

Какъв бе замисълът на задачата, върху която момчето работеше така съсредоточено?

Тя отиде до коритото на реката, но доста далеч зад момчето, и се загледа в него — то се отдалечаваше в сгъстяващия се мрак с навеждане и изправяне, навеждане и изправяне.

„Момчето претворява в действие моя живот — помисли си тя. — Работи съсредоточено върху своята задача, отдава ѝ се изцяло, пропуска игрите на своите другарчета, въпреки това с нищо не променя света.“

Докато наблюдаваше речното корито, където се движеше, момчето, откри, че може да проследи пътя му. Видя го не защото бе оставило следи, а защото камъните, които избираше, бяха по-светли от останалите и като ги оставяше най-отгоре, маркираше трепкаща линия от светлина наред речното корито.

Това всъщност не правеше работата по-малко безсмислена. Ако не друго, бе още едно доказателство. Какво роля би могла да изпълнява една такава линия? Фактът, че има видим резултат, превръщаше старанието му в още по-трогателно, защото когато дойдеха дъждовете, камъните отново щяха да бъдат разхвърляни. Можеше ли тази пунктирана линия от по-светли камъни в речното корито да промени нещо преди настъпването на дъждовете?

Изведнъж отношението ѝ към тази работа се промени. Момчето не маркираше линия. То изграждаше каменна стена.

Не, това беше абсурдно. Стена, чиито камъни са отдалечени на цял метър един от друг? Стена, която не надвишаваше височината на един камък?

Стена, изградена от камъните на Индия. Взети и оставени обратно долу почти на мястото, където са били намерени. Но течението на реката щеше да е различно заради построената стена.

Така ли бе започнал строежът на Великата китайска стена? Едно дете, маркиращо границите на своя свят?

Тя се върна в селото и в къщата, където бе нахранена и където щеше да прекара нощта. Не каза нищо на никого за детето и за камъните. Всъщност скоро се замисли за други неща и не се сети да попита някого за странното момче. Нито сънува камъни тази нощ.

Но на сутринта, когато се събуди, занесе двете стомни на обществения геран, за да помогне на домакините си, видя камъни, изметени от пътя в канавката, и си спомни за момчето.

Вирломи остави стомните от едната страна на пътя, взе няколко камъка и ги занесе до средата му. Пусна ги там, върна се за още и ги подреди в прекъснатата линия пряко на пътя.

Занесе само няколко дузини камъни и приключи. Изобщо не приличаше на преграда. И все пак беше стена.

Взе стомните и отиде до герана.

Докато чакаше реда си, тя разговаря с другите жени и с няколко мъже, които бяха дошли, за да си наляят вода за деня.

— Добавих камъни на вашата стена — каза след известно време.

— Каква стена?

— Напряко на пътя — отвърна тя.

— Кой би построил стена на пряко на пътя? — учудиха се жените.

— Подобна е на тези, които съм виждала в други градове. Не е истинска стена, а просто редица от камъни. Не я ли видяхте?

— Аз видях теб да слагаш камъни на пътя. Знаеш ли колко трудно се поддържа чист? — ядоса се един от мъжете.

— Разбира се. Трябва да го поддържате чист навсякъде другаде — поясни Вирломи, — за да си личи къде е стената.

Говореше му така, сякаш очакваше той да знае за какво става въпрос.

— Стените не пускат да се влезе отвън — отбеляза, една жена. — Или не позволяват да се излезе навън. Пътищата позволяват преминаването. Ако изградите страна на пряко, това вече не е път.

— Да, вие поне разбирате — усмихна ѝ се Вирломи, макар да знаеше, че жената не е разбрала нищо. Самата Вирломи едва разбираше, но вече усещаше, че постъпва правилно — на подсъзнателно равнище хората щяха да я послушат.

— Наистина ли? — попита жената.

Вирломи огледа останалите.

— Точно това ми казаха в другите градове, които имат стена — обясни тя. — Това е Великата индийска стена. Твърде е закъсняла, за да не пуска вътре варварските нашественици, но във всяко село хората пускат камъни, по един или два наведнъж, за да изграждат стената, която казва: „Ние не ви искаме тук. Тази земя е наша. Ние сме свободни, защото все още можем да изградим наша стена.“

— Но... тя е само от няколко камъка! — извика разгневеният мъж, който я бе видял да хвърля камъни. — Аз изритах няколко от пътя си, но дори да не бях, стената не би спряла и буболечка, да не говорим за китайските камиони!

— Нито стената — усмихна се пак Вирломи, — нито камъните са важни, а онзи, който ги е пушал, който я е построил и защо. Това е послание. Това е... това е новото знаме на Индия.

За миг прочете разбиране в очите на хората.

— Кой може да построи такава стена? — попита една от жените.

— Вие няма ли да се присъедините към изграждането ѝ? Тя се строи камък по камък. Всеки път, когато минавате, носите по един камък и го пускате там. — Тя вече пълнеше своите стомни. — Преди да занеса обратно стомните, ще взема по един малък камък във всяка ръка. Щом мина през стената, ще пусна камъните. Така съм виждала да правят в други села със стени.

— В кои други села? — попита мъжът.

— Не си спомням имената им. Само зная, че имат Индийски стени. Но виждам, че никой от вас не знае за това. В края на краищата може би някое дете си е правило шега, а не стена.

— Не — обади се една от жените. — Аз и преди съм виждала хора да добавят камъни към нея. — Тя кимна категорично.

Въпреки че Вирломи бе издигнала стената едва тази сутрин и никой освен нея никога не бе добавял нищо до която и да е друга, тя разбра защо жената лъже. Тя искаше да бъде част от това. Тя искаше да помогне за създаването на новото знаме на Индия.

— А може ли жени да участват? — попита колебливо друга индийка.

— О, разбира се — увери я Вирломи. — Мъжете са бойци. Стените се строят от жени.

Вирломи взе своите камъни и ги хвана между дланите си и дръжките на стомните. Не се обърна, за да види дали някой от останалите също е взел камъни. Тя знаеше, по стъпките им, че много от тях — може би всички — я бяха последвали, но не се обърна, за да провери. Когато стигна до останките от стената, не се опита да върне никой от камъните, изритани от мъжа. Вместо това просто пусна своите два камъка в най-голямата празнина в редицата. После продължи, без да поглежда назад.

Скоро чу как няколко камъка тупнаха на прашния път.

Тя си измисли повод още два пъти през деня да се върне за вода и всеки път откриваше на кладенеца повече жени и минаваше през същата малка драма.

На следващия ден, когато напусна градчето, забеляза, че стената вече не представлява няколко камъка, образуващи накъсана редица. Стената прекосяваше пътя плътно от край до край и на места бе висока две педи. Хората я прекрачваха, вместо да я заобикалят, но не я разбутваха, а при преминаването си повечето от тях пускаха по един или два камъка.

Тя ходеше от село на село и всеки път се преструваше, че само предава обичай, който е виждала на други места. На няколко места разгневени мъже отстраняваха камъните — твърде горди бяха с добре поддържания си път, за да схванат гледната точка на Вирломи. На тези места тя не правеше стена, а купчина от камъни от двете страни на пътя. Скоро след това жените от селото започваха да добавят камъни към нейните купчини и те нарастваха до значителни размери. Стеснявайки пътя, камъните бяха твърде многобройни, за да бъдат отстранени от него. Накрая те също щяха да образуват стени.

На третата седмица Вирломи пристигна за пръв път в село, в което вече имаше стена. Нямахше нужда да обяснява нищо на тамошните селяни, защото те вече знаеха — вестта за стените се беше разпространила без нейна намеса. Тя само добавяше камъни към стената и продължаваше бързо нататък.

Вирломи знаеше, че стени има само в едно малко ъгълче от Южна Индия, но то се разширяваше, сякаш имаше свой собствен живот. Скоро китайците щяха да забележат. Скоро щяха да започнат да събарят стените и да изпрацат булдозери, за да разчистят пътя или да мобилизират индийци, които сами да го правят.

Истинската борба щеше да започне, щом съборят стените или принудят хората сами да ги разтурят. Китайците щяха да влизат във всяко село, разрушавайки нещо, което хората искат да имат — нещо, което означава „Индия“ за тях. Ето какво бе тайното значение на стената от момента, който тя бе започнала да пуска камъни, за да сложи началото на първата.

Стената бе обречена китайците да я разрушат. Вирломи я беше нарекла „Знаме на Индия“ и когато хората видеха своите стени разрушени, щяха да видят и почувстват унищожаването на Индия. На тяхната нация. Нация от строители на стени.

Веднага щом китайците си тръгнаха, индийците пак щяха да носят камъни и да ги пускат на пътя. Така стената щеше да нараства отново.

Какво щяха да направят китайците по този въпрос? Да арестуват всеки, който носи камъни? Да обявят камъните за незаконни? Камъните не бяха бунт. Те не заплашваха войниците. Бяха саботаж, не и бойкот. Стените лесно се заобикаляха или отстраняваха. Изобщо не причиняваха вреда на китайците.

Все пак заради стените индийците щяха да почувстват ботуша на потисника.

Стените бяха като ухапване от комар, карайки китайците да се почешат, но не и да пострадат сериозно. Това ухапване обаче щеше да зарази новата Китайска империя с опасна болест. Вирломи се надяваше да е смъртоносна.

Тя продължи да обикаля в горещината на сухия сезон, вършеше същото във всяко село, избягваше големи градове и главни шосета и се движеше на зигзаг на север. Никой никъде не я идентифицира като изобретател на стените. Нямаше и слухове за нея. Във всички разкази се говореше за строенето на страните като за нещо, което е започнало някъде другаде.

Тези стени бяха наричани с много имена: Знаме на Индия, Великата индийска стена. Женска стена. Наричаха я дори с имена, които никога не биха хрумнали на Вирломи — Стена на мира, Тадж Махал, Деца на Индия. Индийска жътва.

Всички имена й звучаха поетично. Всички имена означаваха свобода.

6. ГОСТОПРИЕМСТВО

От: Фландрес%A-Нег@mco.gov
До: mrr%администратор@затвор.hs.ru
Относно: Пари за МСО затворници

Кабинетът на хегемона оценява това, че продължавате да държите затворници за престъпления срещу Международния съюз за отбрана, въпреки липсата на финансиране. Необходимо е задържането на опасните лица до пълното изтичане на техните присъди. Тъй като МСО политиката бе за разпределяне на затворниците според големината и средствата на страните пазители, също както и според националния произход на затворниците, ви уверяваме, че Румъния няма повече от полагащия ѝ се дял такива затворници. Докато не бъдат преведени нужните средства, разходите за поддръжката на затворниците ще бъдат на пропорционална основа.

Предвид, че международното критично положение премина, съдилищата или затворническите надзиратели на всяка нация-пазител могат да решат дали международното законодателство, което всеки МСО затворник е нарушил, е все още в сила и е в съгласие с местните закони. Затворници няма да бъдат държани за престъпления, които вече не са със статута на престъпления, дори ако първоначалната присъда не е излежана напълно.

Сред законите, които може да не се прилагат, са изследователски ограничения, чиято цел е била по-скоро политическа, отколкото отбранителна. В частност, ограничението срещу генетична модификация на човешки зародиши бе въведено, за да запази целостта на съюза пред лицето на опозицията от мюсюлмани, католици и други „уважаващи живота“ нации и като компенсация за

приемане на ограниченията на семейно равнище. Затворници, осъдени за нарушаването на такива закони, ще бъдат освободени без ущърб на нечий права. Обаче те нямат право на обезщетение за времето, прекарано в затвора, защото законно са били признати за виновни за извършени престъпления.

Ако имате въпроси, не се притеснявайте да ги зададете.

Искрено ваш:
Ахил де Фландрес,
помощник на хегемона

Когато Суриявонг изведе Ахил от Китай, Питър знаеше какво да очаква от него.

Ахил щеше да изучава хегемона, докато го сметне за безобиден, после да го предаде, да кажем, на Пакистан, за съдебен процес.

Ето защо Питър се бе подготвил грижливо за пристигането на Ахил. Всички компютърни терминали в Хегемонията вече имаха назначени наблюдатели, записващи всеки удар по клавиатурата, снимащи всяка изобразена текстова страница или снимка. Повечето от тях щяха да се изхвърлят след проверка, но всичко, което правеше Ахил, щеше да се запазва и изследва като начин за проследяване на всички негови връзки и идентифициране на мрежите му.

Междувременно Питър щеше да му предложи да изпълнява задачи и да види как се справя с тях. Не съществуваше никакъв шанс Ахил дори за момент да действа в интерес на Хегемонията, но можеше да бъде полезен, ако Питър го държеше достатъчно изкъсо. Планът бе да извлече от спасения пленник възможно най-голяма полза, да научи възможно най-много, а след това да го неутрализира, преди той да извърши предателството, което, несъмнено, готвеше.

Питър обмисля дълго дали да държи Ахил заключен за известно време, преди да му позволи да вземе реално участие в операциите на Хегемонията. Но едно такова нещо беше ефективно само ако обектът бе податлив на човешки емоции като страх или благодарност.

Приложено към Ахил, то щеше да бъде безполезно. И така, Питър покани Ахил на обяд, веднага след като последният бе имал възможността да се освежи след полетите над Тихия океан и над Андите.

Ахил, разбира се, дойде и изненада Питър, защото се държа нормално. Благодарни му за спасяването си и за обяда искрено, но съдържано. Разговорът бе непринуден, приятен, понякога забавен, но Ахил не наблягаше на хумора. Не каза нищо за световните дела, за неотдавнашните войни, защо е бил арестуван в Китай, защо Питър го е освободил и какво планира да прави с него сега.

Дори не попита дали щеше да има съдебен процес за военни престъпления срещу него.

Личеше му, че не се притеснява. Сякаш само чакаше Питър да го попита какво е усещането да предаваш Индия или да рушиш устоите на Тайланд така, че цяла Южна Азия да падне в ръцете ти като зряла круша, за да разкаже всичко с няколко интересни анекдота, а после да сподели как е организиран отвличането на деца от групата на Ендър в Командирското училище.

Но тъй като Питър не повдигна този въпрос, Ахил скромно се въздържа да говори за своите постижения.

— Питам се — започна Питър — дали не ти се иска да си починеш малко от грижата си за световния мир и да окажеш помощ тук.

На Ахил не му мигна окото от горчивата ирония, вместо това, изглежда, взе думите на Питър за чиста монета.

— Не знам дали ще съм от полза — призна. — Напоследък станах нещо като специалист по източните езици и култури, но положението, в което ме намериха твоите войници, показва, че не съм бил много добър.

— Глупости — възрази Питър, — всеки допуска грешки от време на време. Аз подозирам, че единствената ти грешка е била твърде големият успех. Будизмът, таоизмът или конфуционизмът ли учеха, че е грешка да правиш нещо свършено? Защото би предизвикало негодуване и следователно, в края на краищата, не би било такова?

— Май гърците бяха казали, че свършенството предизвиква завистта на боговете — отвърна Ахил.

— Или на комунистите — добави Питър. — Клъцвай върха на всеки стрък трева, който стърчи над останалите в тревната площ.

— Ако смяташ, че имам някаква стойност — върна се на въпроса той, — ще се радвам да правя всичко, което е в границите на моите способности.

— Благодаря ти, че не каза „моите скромни способности“ — усмихна се Питър. — И двамата знаем, че си майстор на голямата игра, а колкото до мен, аз изобщо не възнамерявам да се опитвам да играя срещу теб.

— Сигурен съм, че би спечелил лесно — увери го Ахил.

— Защо мислиш така? — попита Питър, разочарован от ласкателството.

— Защото е трудно да спечелиш, когато твоят противник държи всичките карти.

Явно не беше ласкателство, а трезва оценка на положението.

Или... може би в края на краищата беше ласкателство, защото разбира се, Питър не държеше всичките карти. Сигурно Ахил си бе оставил карти в изобилие, за да се добере до тях, ако се наложи.

Питър откри, че Ахил е много обаятелна личност. Той вървеше твърде бавно — може би навик, останал отпреди хирургичната намеса, която бе оправила сакатия му крак — и не правеше никакво усилие да се налага в разговор, въпреки че не беше и неловко мълчалив. Беше почти безличен. Чаровно безличен — можеше ли да съществува подобна комбинация?

Питър обядваше с него три пъти в седмицата и всеки път му поверяваше различни задачи. Даде му виртуална самоличност, която го помаза като „Помощник на хегемона“. В свят, в който властта на хегемона бе останка на единството, наложено със сила по време на войните с формиките, на Ахил бе дадена официално сянката на сянката на властта.

— Нашата власт — обърна му внимание Питър по време на втория им обяд — лежи твърде леко върху юздите на световното правителство.

— Конете изглеждат прекалено спокойни, сякаш никога не са били яздени — присъедини се към шегата Ахил, без да се усмихне.

— Ние управляваме толкова умело, че изобщо не е нужно да използваме шпори.

— Добър подход — отбеляза Ахил. — И без това напоследък имаме недостиг на шпори.

Хегемонията бе празна черупка по отношение на фактическата власт, не това не означаваше, че няма работа за вършене. Напротив. Питър знаеше, че когато човек няма власт, може да оказва влияние не чрез страха, а чрез предлагането на полезни услуги. Имаше безброй институции и обичаи, останали от десетилетията, когато Триумвиратът от Хегемон, Полемарх и Стратегос бяха управлявали човешката раса.

Новосформираните правителства в много страни бяха сформирани незаконно. А едно посещение от Питър често даваше илюзия за законност. Имаше страни, които дължаха пари на Хегемонията и тъй като нямаше никакъв шанс да си ги събере, хегемонът можеше да поиска услуга и да забрави нарастващата лихва. Така Питър стимулираше различни благородни акции от страна на някое правителство. Когато Словения, Хърватска и Босна се втурнаха да помагат на Италия и изпратиха флот, защото Венеция беше поразена едновременно от наводнение и земетресение, на всички тях им се опрости лихвата.

— Вашата великодушна подкрепа помага за обединението на света, а това е всичко, което Хегемонията се надява да постигне.

Беше шанс за правителствените глави да си спечелят положително отразяване по телевизията.

Те знаеха също, че не им коства много да поддържат Хегемонията в играта. Беше добра идея, тъй като тя и мюсюлманите бяха единствените групи, противопоставящи се открито на китайския експанзионизъм. Ами ако се окажеше, че Китай има амбиции отвъд империята, която вече е завладял? Ами ако внезапно се наложеше светът отвъд Великата стена да се обедини, за да оцелее? Щеше ли да е добре да има един жизнеспособен хегемон, готов да поеме водачеството? А младият хегемон бе братът на великия Ендър Уигин, нали?

Имаше и други задачи за изпълнение. Библиотеките на Хегемонията се нуждаеха от финансиране. Полицейските участъци на Хегемонията по целия свят разполагаха с архиви, които трябваше да останат под неин контрол, въпреки че цялото финансиране идваше от местни източници. Доста противни неща бяха извършени заради военното положение, а имаше все още живи хора, които искаха

запечатването на тези архиви. Също така имаше влиятелни хора, които настояваха тези архиви да не се унищожават. Питър много внимаваше неудобните архиви да останат в тайна. Но не пропускаше да уведоми някое правителство, което отказваше сътрудничество, че дори ако конфискува архива в своята държава, съществуват други архиви с дублирани записи, които са под контрола на съпернически си с тях нации.

А балансирането? Питър се отнасяше много внимателно и с всяко договаряне, всяка сделка, всяка извършена и всяка поискана услуга (защото беше жизненоважно той винаги да получава повече, отколкото дава) създаваше в други нации илюзията за по-големи влияние и власт, отколкото имаше в действителност.

Защото колкото по-големи влияние и власт те мислеха, че има, толкова по-големи влияние и власт той имаше в действителност. Реалността беше доста неприятна за Хегемонията, ето защо Питър поддържаше илюзията.

Ахил щеше да е много полезен в това. И понеже със сигурност би използвал възможностите в своя изгода, предоставената му свобода за действие щеше да го подлъже да изложи своите планове, а шпионските системи на Питър щяха да ги засекат.

— Няма да хванеш риба, ако държиш въдицата в едната ръка, а стръвта в другата. Нужно е да ги събереш и да ги свържеш с дълъг конец.

Казал го бе бащата на Питър, и то повече от веднъж, явно защото си въобразяваше, че е по-скоро мъдро, отколкото очевидно. А изказването бе очевидно, защото беше вярно. За да накара Ахил да разкрие тайните си, Питър трябваше да му даде възможност да комуникира с външния свят, когато пожелае.

Но не биваше да го прави твърде лесно, защото Ахил щеше да се досети какво всъщност иска Питър. Следователно, привидно с голямо смущение, Питър постави сериозни ограничения за достъпа на Ахил до мрежите.

— Надявам се, осъзнаваш, че съществуват твърде много причини, поради които не мога просто да ти дам картбланш — обясни той. — Разбира се, с течение на времето тези ограничения може да отпаднат, но засега ще можеш да пишеш само съобщения, които имат

пряка връзка с възложените ти задачи, а всички твои молби за изпращане на електронни писма ще да минават през моя кабинет.

Ахил се усмихна:

— Сигурен съм, че цениш повече мерките за безопасност, отколкото закъсненията на онова, което изпълнявам.

— Надявам се, че всички ще бъдем в безопасност — заключи Питър.

Отношенията между Питър и Ахил доста приличаха на тези на между тъмничар и затворник или може би между монарх и трикратно предал го царедворец.

Но за съжаление шпионската система на Питър се оказа... боклук. Ако Ахил изпращаше закодирани съобщения до стари съучастници, то Питър не можеше да открие как. Дворът на Хегемонията беше в радиотелевизионен предавателен мехур, така че никакви електронни предавания не можеха да проникнат в него или да го напуснат освен през апаратура, управлявана и наблюдавана от Питър.

Беше ли възможно Ахил дори да не се е опитвал да се свърже с мрежата от връзки, която е използвал по време на смайващата си (и за щастие преждевременно завършила) кариера?

Може би всички негови контакти са били прекъснати от един или друг предател? Руската мрежа на Ахил определено се бе отказала с отвращение от него. Неговите индийски и тайландски контакти очевидно вече бяха безполезни. Нима не разполагаше с мрежа в Европа и Америка?

Имаше ли вече свой съюзник вътре в Хегемонията, който да изпраща съобщения вместо него, да му донася информация и да изпълнява негови поръчки?

Питър си спомни действията на майка си, когато Ахил бе пристигнал за първи път. Тогава главният пазач на всички сгради в двора му съобщи, че госпожа Уигин се е опитала да открадне ключа от стаята на Ахил. Когато била заловена при опита си, помолила за него, а накрая го изисквала. Казала, че иска да се увери дали прислужниците са почистили стаята на един толкова важен гост по-добре отколкото нейния собствен дом.

Когато Питър ѝ изпрати електронно писмо, в което настояваше обяснение, тя стана хаплива. Била разтревожена, че не върши никаква

смислена работа. Той напразно ѝ предлага да продължи своите изследвания и писателска дейност и да се консултира с колеги по имейла, както предпочитаха да постъпват мнозина в нейната област. Тя продължаваше да настоява, че иска да бъде включена в делата на Хегемонията.

— Както всеки друг — бе добавила в заключение.

Питър почти не бе обърнал внимание на тази домакинска авантюра.

Сега обаче погледна на нейните действия по друг начин. Нима се опитваше да остави съобщение за Ахил? Или изпълняваше поръчка, като почистваше помещението от микрофони за подслушване? Абсурд! Какво разбираше майка му от електронно наблюдение?

Питър наблюдаваше видеоматериала от опита на майка му да открадне ключа и държането ѝ по време на конфронтацията с прислужницата, която я беше заловила, а после и с икономката. Майка му беше властна, изискваща, нетърпелива.

Никога не беше виждал тази ѝ страна.

Все пак, когато наблюдава сцената за втори път, установи, че тя е била напрегната още от самото начало. Разстроена. Каквото и да правеше, беше ѝ за пръв път. Вършеше го с неохота. А когато я заловиха, не реагира искрено, както обикновено прави всяка майка. Вместо това се държеше като друга. Клишето „майка на владетел“ я окуражаваше да се държи властно.

Тя играеше роля.

И я играеше добре, тъй като икономката и прислужницата повярваха на нейното изпълнение. При първото гледане Питър също ѝ повярва.

Никога не му бе хрумвало, че майка му е толкова добра актриса.

Разбра, че всичко е игра, защото тя изобщо не даваше ни най-малък признак, че неговата власт я впечатлява или радва.

Винаги се дразнеше от нещата, които неговият пост изискваше от нея и от баща му да правят.

Нима Тереза Уигин от видеофилма бе истинската Тереза Уигин, а онази, която виждаше в къщи през всичките тези години, бе актрисата, изпълняваща роля буквално цял един живот?

Беше ли възможно майка му да е свързана по някакъв начин с Ахил? Беше ли я подкупил по някакъв начин? Можеше да се е случило

преди година или много по-рано. Едва ли бе рушвет. Навярно причина за нейната промяна бе изнудване? Заплаха от Ахил в стил: „Аз мога да убия твоя син по всяко време, така че ще е по-добре да ми сътрудничиш“?

Но това също беше абсурдно. Сега, когато Ахил бе в ръцете на Питър, защо тя би продължавала да се страхува от такава заплаха? Ставаше дума за нещо друго.

Или за нищо друго. Беше немислимо, че майка му би могла да го предаде по някаква причина. Тя би му казала. Майка му бе като дете в това отношение, показваше всичко — вълнение, страх, гняв, разочарование, изненада — веднага щом го почувства, и говореше каквото ѝ дойде на ум. Тя изобщо не би могла да запази подобна тайна. Питър и Валънтайн ѝ се надсмиваха, защото майка им бе абсолютно предвидима. Никога не се изненадваха от своите подаръци за рождени дни и Коледа. Във всеки случай издаваше най-малкото главния подарък, защото изобщо не можеше да пази тайна.

Нима и това беше игра?

Не, не, би било лудост. Едва ли майка му се бе преструвала през целия си живот. Защо да го прави?

В това нямаше никакъв смисъл, а той трябваше да намери, ето защо покани баща си в кабинета си.

— За какво искаш да ме видиш, Питър? — попита баща му, застанал до вратата.

— За Бога, татко, седни! Стоиш там като портиер, който чака да го уволнят.

— Скоро може наистина да ме уволниш — подсмихна се баща му. — Твоят бюджет се свива от месец на месец.

— Мисля, че бихме решили този въпрос с отпечатването на собствени пари — пошегува се Питър.

— Добра идея — отбеляза баща му. — Международни пари, които биха били еднакво безполезни във всяка страна, но ще са критерий, по който се претеглят всички останали валути. Един долар струва сто милиарда „хеги“ — добро наименование за парична единица, не мислиш ли? „Хег“? — а една йена струва двайсет трилиона и така нататък.

— Това предполага, че бихме могли да поддържаме стойността ѝ малко над нулата — каза Питър. — Всички компютри ще дадат на

късо, ако хегът наистина няма никаква стойност.

— Опасността е другаде — рече баща му. — Какво ще стане, ако хегът добие случайно някаква стойност? Ще причини депресия, когато на практика другите валути действително *паднат* спрямо хега.

Питър се засмя.

— И двамата с теб имаме много работа — напомни баща му. —
Защо искаш да ме видиш?

Питър му показва видеофилма.

Баща му клатеше глава през по-голямата част от него.

— Тереза, Тереза — промърмори той накрая.

— Какво се опитва да направи?

— Ами очевидно търси начин да убие Ахил, а това изисква влизане в стаята му. Сега ще ѝ се наложи да помисли за друг вариант.

Питър беше смаян:

— Да убие Ахил?! Не може да говориш сериозно.

— Не мога да се сетя за друга причина, поради която тя да се държи така. Нали не смяташ, че наистина ѝ пука дали неговата стая е чиста? По-скоро би занесла в стаята му пълна кошница с хлебарки и пренасящи болести въшки.

— Нима го мрази? Никога не е казвала.

— На теб не е — уточни баща му.

— Значи ти е казала, че иска да го убие?

— Разбира се, че не. Ако беше, аз не бих го споменал пред теб. Не издавам нейни тайни. Но тъй като тя не е намерила за уместно да ми каже какво става, аз съм съвършено свободен да ти дам най-доброто си предположение. А то е: Тереза е решила, че Ахил представлява опасност за теб — да не говорим за цялата човешка раса — и е решила да го убие. В това наистина има смисъл, щом веднъж знаеш как мисли твоята майка.

— Мама даже не убива паяк.

— О, тя ги убива като нищо, когато ти и аз не сме там.

— Нали не мислиш, че стои в средата на стаята и ги примамва, докато ние се приберем у дома? Казваш, че моята майка е способна на убийство?

— Изпреварващо убийство — уточни баща му. — И не, не мисля, че е способна на това, но смятам, че *тя* го мисли. — Той замълча за

момент. — И може би е права. Както се казва, женската е по-смъртоносна от мъжкия екземпляр.

— Това е безсмислено — възрази Питър.

— В такъв случай мисля, че загуби напразно времето и на двама ни, като ме повика тук. Вероятно бъркам. Може би съществува по-рационално обяснение. Като... нея наистина да я е грижа колко добре си вършат работата прислужниците. Или... се надява да има любовна афера с убиец, който иска да управлява света.

— Благодаря, татко. Наистина ми помогна. Сега ми стана ясно, че съм бил отгледан от ненормална жена, без да подозирам.

— Питър, момчето ми, ти не ни познаваш.

— Какво трябва да означава това?

— Ти изучаваш всеки друг, а майка ти и аз сме като въздух за теб: просто ни дишаш, без да забелязваш съществуването ни. Но всичко е наред. Ето как се очаква родителите да присъстват в живота на своите деца. Безусловна любов, прав ли съм? Не допускаш ли, че това е разликата между Ахил и теб? Че ти си имал родители, които са те обичали, а той, не?

— Обичахте Ендър и Вальнтайн... — изплъзна му се, без да подозира какво казва.

— А тебе не? О! Грешката е моя. Явно няма разлика между твоето възпитание и това на Ахил. Жалко. Всичко хубаво, синко!

Питър го повика, но баща му се престори, че не го е чул и излезе, подсвирквайки си Марсилезата.

Добре. И така, подозренията относно майка му бяха абсурдни, въпреки че и баща му го каза по заобиколен начин. Колко умно семейство имаше той, от всичко правеха проблем или драма. Или комедия. Ето защо той просто играеше роля пред баща си. Не беше ли така? Фарс. Абсурд.

Ако Ахил имаше съучастник тук, вероятно не бяха родителите на Питър. Тогава кой друг? Трябваше ли да си прави изводи от начина, по който си контактуваха Ахил и Суриявонг? Но той бе наблюдавал видеофилмите от техните случайни срещи и те не издаваха нищо отвъд обикновените приказки за нещата, върху които работеха. Ако използваша шифър, той бе неуловим. Едва ли бяха приятели — разговорът винаги беше твърде скован и официален. Ако нещо

тревожеше Питър, това бе начинът, по който Суриявонг, изглежда, винаги се изразяваше някак раболепно.

А със сигурност не се държеше раболепно с Бийн или с Питър.

Ето още нещо, за което трябваше да се помисли. Какво всъщност се беше случило между Сури и Ахил по време на спасяването?

Каква глупост! Ако Ахил имаше съучастник, те несъмнено комуникираха чрез тайна поща и закодирани съобщения в електронни писма или нещо подобно. По правилата на шпионското изкуство.

Не с наивни опити за проникване в стаята на Ахил — Ахил със сигурност не би заложил живота си на толкова глупави съучастници. А Суриявонг — как би могъл Ахил да се надява да го подкупи? Ахил определено нямаше влияние в Китайската империя, за да може да използва семейството на Сури като заложници.

Не, Питър трябваше да продължи да търси, да продължи електронното наблюдение, докато открие как Ахил саботира работата му — или поема контрола върху нея.

Невъзможно бе Ахил просто да се е отказал от своите амбиции и сега да мечтае за тихо местенце за себе си в светлото бъдеще на един обединен свят под управлението на Питър Уигин.

Но не би ли било хубаво, ако той постъпи така?

Може би беше време да се откаже да научи каквото и да е от Ахил и да започне подготовка за унищожаването му.

7. ЧОВЕШКАТА РАСА

От: неготов%cincinnatus@anon.set
До: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org
Относно: Ако ти помогна

И така, г-н Дете-чудо Хегемон, сега, когато повече не сте Демостен от „свободнаамерика.org“, посочете ми една причина, поради която казаното ви от мен относно онова, което виждам от небето, не е предателство?

От: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org
До: неготов%cincinnatus@anon.set
Относно: Причината

На практика само Хегемонията прави нещо относно Китай или активно се опитва да измъкне Русия и Варшавския пакт от леглото с Пекин.

От: неготов%cincinnatus@anon.set
До: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org
Относно: Глупости.

Ние видяхме вашата малка армия да измъква някого от затворническия конвой на едно шосе в Китай. Ако е този, който мислим, че е, няма начин някога да видиш

отново нещо от мен. Моята информация не отива при психопати-мегаломани. Ти си изключение, разбира се.

От: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org

До: неготов%cinnatus@anon.set

Относно: Добро обаждане.

Ето какво. Ако има нещо, което аз трябва да зная, защото ти не можеш да действаш, а аз мога, прати това до моя предишен боен командир чрез препратката, която ще дойде при теб от IComeAnon. Той ще знае какво да прави. Вече не работи за мен поради същата причина, поради която ти няма да ми помогнеш вече.

Но той продължава да е на наша страна — и, за твое сведение, аз също продължавам да съм на наша страна.

Професор Антон нямаше лаборатория или библиотека, в дома му липсваше специализирана литература — нищо не подсказваше, че някога е бил учен. Бийн не беше изненадан. Навремето, когато МСО преследваше всеки, който прави изследвания в областта на промяната на човешкия геном, Антон се смяташе за изключително опасен. Беше му наложена забрана. Много години той носеше в мозъка си устройство, което предизвиква паника у него, ако се опита да се съсредоточи в тази област на изследване. Веднъж бе успял да загатне на сестра Карлота повече, отколкото би трябвало, за състоянието на Бийн. В действителност бе осакатен в разцвета на кариерата си.

Сега забраната беше вдигната, но твърде късно. Мозъкът му бе трениран да избягва задълбочено мислене в неговата област на специализация. За него нямаше връщане назад.

— Няма проблем — каза Антон. — Науката продължава напред без мен. В белия ми дроб съществува бактерия, която малко по малко

руши моя рак. Аз повече не мога да пуша. В противен случай ракът ще нараства по-бързо, отколкото бактерията го разрушава. Но здравето ми се подобрява и не е нужно за това да ми изваждат белите дробове. Повървете с мен — сега наистина се разхождам с удоволствие.

Те го последваха през градината до предната врата. В Бразилия градините бяха пред къщите, така че минувачите да виждат растителността, а цветята да красят улицата. В Каталуния, както в Италия, градините бяха скрити в централен двор; от улиците не се виждаше нищо освен зидове и тежки дървени врати. Бийн нямаше представа, че е гледал на Рибейрау Прету като на свой дом. Ето защо сега, докато вървеше по чистата, но еднообразна улица, изпита носталгия по дома.

Скоро щяха да достигнат рамбла — широкото централно авеню, което във всички крайбрежни градове водеше надолу към морето. Наближаваше обяд и рамблата беше оживена. Антон посочваше магазини и други сгради, разказваше им за хората, които ги притежаваха, или които работеха или живееха там.

— Виждам, че сте станали част от живота на този град — отбеляза Петра.

— Привидно — усмихна се Антон. — Като стар руснак, заточен отдавна в Румъния, аз съм любопитен случай. Хората разговарят с мен, но не за неща, които ги вълнуват.

— Тогава защо не се върнете в Русия? — попита Бийн.

— Ах, Русия. Зная толкова много неща за Русия. Само като си ги спомня, се връщам в славните дни на моята кариера, когато подскачах весело като малко щастливо агънце около ядрото на човешката клетка. Но вие разбирате, че тези мисли постепенно ме хвърлят в паника. Така че... предпочитам да не ходя там, където ми ги напомнят.

— Но сега пак си мислите за същото — каза Бийн.

— Не, само говорех — възрази Антон. — Освен това, ако нямаш намерение да мисля за своята теория, не бих се съгласил да ви видя.

— Въпреки това — каза Бийн — вие, изглежда, не желаете да ме погледнете.

— Ако те държа в периферията на зрението си, няма да мисля, че... си единственият плод, който роди дървото на моята теория.

— Ние бяхме повече от двацет — поправи го Бийн, — но другите бяха убити.

— Ти оцеля. Другите не. Защо, мислиш, че се случи така?

— Аз се скрих в тоалетното казанче.

— Да, да — спомни си Антон. — Така ме осведоми и сестра Карлота, Бог да даде покой на душата ѝ. Но защо ти, само ти, се измъкна от леглото си, отиде в банята и се скри на това опасно и трудно място? Бил си едва на една година. Така преждевременно развит. Така отчаяно жадуващ да оцелее. И все пак генетично идентичен с всичките си братя, нали?

— Клониран — уточни Бийн. — Така че... да.

— Не всичко е генетика, нали? Даже не знам какво е това „всички“. Толкова много остана да научим. Ти си единственият учител.

— Не мога да преподавам, аз съм войник.

— Твоето тяло ще ни обучава. И всяка клетка в него.

— Съжалявам, но все още ги използвам.

— Както аз все още използвам ума си, макар че той няма да отиде там, където най-много искам да ме заведе.

Бийн се обърна към Петра:

— Затова ли ме доведе тук? За да може професор Антон да види какво голямо момче съм станал?

— Не — отвърна тя.

— Младата госпожица те доведе тук, за да те убедя, че си човешко същество — обясни Антон.

Бийн въздъхна, макар че онова, което искаше да направи, бе да се отдалечи, да вземе такси до летището, да отлети до някоя друга страна и да остане сам. Да бъде далеч от Петра и нейните настоятелни искания към него.

— Професор Антон — каза той, — на мен ми е съвсем ясно, че генетичното изменение, което е дало в резултат моите таланти и моите дефекти, е напълно в границите на многообразието на човешката раса. Знам, че е възможно дори да дам жизнеспособно потомство, ако се оженя за човешка жена. Известно ми е, че не е задължително да предам характерните си белези на децата си. Сега може ли да се наслаждаваме на разходката надолу към морето?

— Невежеството не е трагедия — отбеляза Антон, — а възможност. Но да знаеш нещо и да отказваш да се възползваш от него е глупост.

Бийн погледна към Петра. Тя не срещна погледа му. Да, тя със сигурност знаеше колко е раздразнен и въпреки това отказа да му помогне да излезе от положението.

„Сигурно я обичам — помисли си Бийн. — Иначе не бих останал с нея, нито щях да търпя заблудата ѝ, че винаги знае по-добре от мен какво е добро за мен. Аз съм най-умната личност на света, имаме го на запис. Тогава защо толкова хора си умират да ми дават съвети?“

— Твоят живот ще бъде кратък — каза Антон. — И накрая ще има болка, физическа и емоционална. Ще пораснеш твърде голям за този свят и твърде голям за сърцето си. Но ще си останеш с твърде голям ум за обикновен живот. Винаги си бил отхвърлен. Чужденец. Човек, но не истински член на човешката раса.

Досега думите на Антон бяха само дразнителни, минаващи покрай него като капещи листа. Сега вече го заливаха с вълни тъга и съжаление, заради който се задъха. Не можеше да избегне колебанието и промяната в поведението си, за да скрие от другите, че тези думи внезапно са започнали да го засягат. Каква граница бе пресякъл Антон?

— Ти си самотен — продължи той. — А хората не са създадени да бъдат сами. Това лежи в гените ни. Ние сме социални същества. Дори най-големият интроверт изпитва непрекъснат глад за човешко общуване. Бийн, ти не си изключение.

В очите на Бийн напиреха сълзи, но той нямаше да се разплаче. Мразеше емоциите, защото не можеше да ги контролира и ставаше слаб.

— Позволете ми да ви кажа каквото зная — предложи Антон. — Не като учен, този път може да не е окончателно затворен за мен, но е опасен и осеян с дупки, ето защо не го ползвам. Но, виж, моят живот като човек, тази врата е все още отворена.

— Слушам те — каза Бийн.

— Винаги съм бил самотен като теб — започна той. — Е, не толкова умен, но не и глупав. Следвах мисълта си в работата ми и оставих тя да бъде моят живот. Бях доволен от това, отчасти защото имах толкова голям успех, че моята работа ми доставяше огромно удоволствие, отчасти защото имах склонност да не поглеждам към жените с желание. — Той слабо се усмихна. — В този период от моята младост правителствата на повечето страни окуражаваха онези от нас,

при които инстинктът за съвкупяване дава на късо, да не се женят и да нямат деца. Беше част от старанието им цялото човешко усилие да се насочи към голямата битка с извънземния враг. Така че от моя страна бе почти патриотично да се задоволя с мимолетни любовни афери, които не означаваха нищо и не водеха до никъде. Накъде биха могли да водят?

„Това е повече, отколкото искам да знам за теб — помисли си Бийн. — То няма нищо общо с мен.“

— Разказвам ти това — каза Антон, — за да разбереш, че и аз зная нещо за самотата. Защото съвсем внезапно ми отнеха работата. Отнеха ми дори мисълта за нея. Скоро открих, че моите приятелства не са... трансцендентни. Всички бяха свързани с работата ми. А когато тя си отиде, с нея си отидоха и приятелите ми. Те не бяха нелюбезни, продължаваха да се интересуват от мен, проявяваха инициатива, но нямаше нищо за казване. На практика нашите умове и сърца нямаха никаква допирна точка. Открих, че не съм познавал никого и никой не е познавал мен.

Отново тази мъка, пронизваща сърцето на Бийн. Този път все пак бе подготвен, пое си дълбоко въздух и го посрещна по-спокойно.

— Бях ядосан, разбира се, кой нямаше да бъде? И знаете ли за какво мечтаех? — попита Антон.

Бийн не изрече онова, което веднага си помисли: за смърт.

— Не за самоубийство, в никакъв случай. Желанието ми за живот е твърде силно и аз не бях потиснат, а бесен от яд. Е, бях потиснат, но знаех, че самоубийството само ще улесни враговете ми — правителството — при това без да им се налага да цапат собствените си ръце. Не, аз не исках да умра. Онова, което исках с цялото си сърце, бе... да започна да живея.

— Защо имам чувството, че се пее пак старата песен? — Саркастичните думи се изплъзнаха неволно от устата му.

За негова изненада Антон се засмя:

— Да, да, такова клише навежда на мисълта за сълзлива мелодрама, нали? Сантиментална песен, която разказва как не бях жив, докато не срещнах моята любима, но сега луната е нова, морето е синьо, месецът е юни, а нашата любов е истинска.

Петра избухна в смях:

— Сбъркали сте си призванието. Звучите като руския Коул Портър.

— Аз говоря сериозно — каза Антон. — Когато животът на човек е изкривен така, че страстта му не са жените, това не променя копнежа му да осмисли своя живот. Той търси нещо, което да го надживее, един вид безсмъртие. Желаете да промени света, да направи живота си значим по някакъв начин. Но всичко е напразно. Бях изличен, името ми остана само в бележките под линия в статиите на другите хора. Всичко се сведе до това, което винаги е било. Но вие можете да промените света, както вече сте го правили, Бийн, Юлиан Делфики. Ти и Петра Арканян, и всички тези деца, които се сражаваха, и онези, които не се сражаваха, всички вие променихте света. Вие го *спасихте*. Цялото човечество е ваше потомство. И въпреки това... е безсмислено, нали? Те не го отнеха от вас по начина, по който отнеха моята работа от мен. Но времето го отне. Проблемът е, че победата ви остана в миналото, а вие сте все още живи и не знаете какво да правите с живота си?

Бяха стигнали до каменните стъпала, водещи надолу към водата. Бийн искаше просто да продължи да върви, да влезе в Средиземно море; надолу и надолу, докато открие стария Посейдон на дъното му, дори по-дълбоко — до трона на Хадес.

„Защо да живея?“

— Бийн, ти си намери цел в живота в Тайланд — продължи професорът. — После целта ти бе да спасиш Петра. Но защо я спаси? Отиде в леговището на дракона и отвлече дъщеря му — защото митът означава винаги точно това, а не отвличането на жената на дракона — и сега я имаш, обаче отказваш да видиш какво трябва да сториш, но не за нея, а *съвместно* с нея.

Бийн се обърна към Петра с досада:

— Петра, колко писма написа, за да обясниш на Антон какво трябва да ми каже?

— Не бързай с изводите, глупаво момче — смъмри го Антон. — Тя само иска да открие дали има начин да се коригира вашия генетичен проблем. Не ми е говорила за личните ви проблеми. Част от тях научих от моя стар приятел Хайръм Граф, друга част знам от сестра Карлота, а третата научавам сега. Достатъчно е да ви погледна.

И двамата изпускате достатъчно феромони, за да оплодите яйцата на прелитащите птици.

— Аз наистина не споделям личните ни проблеми с други хора — засегна се Петра.

— Слушайте ме и двамата. Ето смисълът на живота: мъжът да си намери жена, жената да си намери мъж, възможно най-различни един от друг, да си направят бебета по един или друг начин, а после да ги отгледат и да ги възпитават, докато пораснат, поколение след поколение. Така когато умрат, ще знаят, че са непрекъснато част от великата мрежа на живота, а не парче отрязана връв.

— Това не е единственото значение на живота — възрази Петра, като че ли раздражено.

„Е — помисли си Бийн, — ти ни доведе тук, така че си изпий своята част от горчилката.“

— Да, така е — съгласи се Антон. — Мислите ли, че не съм имал време да помисля по този въпрос? Аз съм същият човек, със същия ум, аз съм човекът, който откри Ключа на Антон. Открил съм и много други ключове, но ми отнеха работата и трябваше да си намеря друга. Ами, ето го, аз ви давам най-големия ключ, резултатът от цялото мое... изследване. Незначителен, както може да се очаква, той все още е най-истинското нещо, което някога съм откривал. Дори в мъже, които не желаят жени, дори в жени, които не желаят мъже, гори най-дълбокото желание да бъдат неразделна част от човешката раса.

— Всички сме част от нея, независимо какво правим — отбеляза Бийн. — Дори тези от нас, които в действителност не са човешки същества.

— Заложено е във всички нас. Не само сексуалното желание — то може да бъде изопачено по всякакъв начин и често е. Не е и желание за сдобиване с деца, защото мнозина изобщо не го постигат. Въпреки това двете са вплетени в едно. Говоря ти за силния глад да откриеш личност от този странен, ужасяващо друг пол, за да водиш с нея съвместен живот. Дори в стари хора отвъд плодоносната възраст, дори в онези, които знаят, че не могат да имат деца, този глад е силен. Защото в истинския брак две различни създания стават, доколкото могат най-пълно, едно цяло.

— Сещам се за няколко изключения — отбеляза сухо Петра. — Познавам хора, чието мото е: „никога повече“.

— Аз не говоря за политика или за наранени чувства — каза Антон, — а за характерна черта, която човешката раса винаги трябва да наследява от поколение на поколение. Чертата, която не ни прави стадо животни, нито пък самотници, а нещо по средата, нещото, което ни прави цивилизовани или поне поддаващи се на цивилизоване. А онези, които се откъсват от него по свое собствено желание посредством тези изопачавания и изкривявания — като теб, Бийн, ти си категоричен, че повече няма да се раждат деца с твоя дефект и че след смъртта ти няма да има осиротели деца — онези, които се откъсват, понеже си мислят, че *искат* да бъдат откъснати, те продължават да изпитват глад за това. А гладът им се засилва все повече, защото не спират да отричат истината. Стават сърдити, мрачни, тъжни, а не знаят защо или, ако знаят, не могат да понесат сблъсъка с това откритие.

Бийн подозираше, че Антон може и да е прав относно неизбежното желание на всички хора. Това желание за живот навярно присъстваше във всички живи същества заради продължаването на всеки биологичен вид. Те отчаяно се бореха да го постигнат, при това не само за да оцелеят — такъв егоизъм би бил безсмислен, не би довел до нищо. Стремещт по-скоро бе оцеляване на биологическия вид, но и на индивида, като част от него, свързан с него, една от нишките в мрежата — Бийн вече го осъзна.

— Дори да сте прав обаче, аз си оставам решен да преодолея подобно желание и никога да нямам дете, и то заради причините, които току-що назовахте. Аз съм израснал сред сираци, не възнамерявам да оставям след себе си нито един.

— Ти няма да бъдат сираци — възрази Петра. — Все пак ще имат мен.

— А когато Ахил те намери и убие? — процеди Бийн. — Нима разчиташ да е достатъчно милостив да постъпи както Волеску с моите братя?

Очите на Петра се изпълниха със сълзи и тя се извърна.

— Ти си лъжец — прошепна Антон. — И то достатъчно жесток, щом й говориш така.

— Аз казах истината — отвърна Бийн.

— Ти си лъжец — обвини го отново Антон. — Но мислиш, че се нуждаеш от лъжата, ето защо няма и да се отървеш от нея. Знам какви

са тези лъжи. Аз запазих своя здрав разум, като се оградих с лъжи и повярвах в тях. Но ти знаеш истината. Ако напуснеш този свят, без да оставиш деца, без да се свържеш с това чуждо създание, наречено жена, тогава животът ти няма да означава нищо за теб и ти ще умреш самотен и нещастен.

— Като вас — отвърна Бийн.

— Не — възрази Антон. — Не като мен.

— Какво, не възнамерявате да умираете ли? Само защото лекарите са обърнали развитието на рака не означава, че няма да ви сполети нещо друго.

— Не ме разбра. Ще се женя.

Бийн се засмя:

— О, разбирам. Толкова сте щастлив, че искате всички да споделят вашето щастие.

— Жената, за която възнамерявам да се оженя, е добра и мила. С малки деца, които нямат баща. Сега имам пенсия — доста голяма — и с моя помощ тези деца ще имат дом. Моето състояние не се е променило, но тя е достатъчно млада и ще намерим начин да роди дете, което да е наистина мое. Ако не се случи, ще осиновя нейните деца в сърцето си. Ще се присъединя отново към мрежата. Моята свободна нишка ще бъде втъкана, вплетена в човешката раса. Няма да умра като самотник.

— Радвам се за вас — изрече Бийн, изненадан от това колко тъжно и неискрено прозвуча гласът му.

— Да — рече Антон — и аз се радвам. Бракът, разбира се, ще ми донесе нови грижи. Ще се безпокоя за децата през цялото време... вече се безпокоя. А погаждането с жена е трудно дори за мъж, който я желае. Особено за него. Но, разбираш ли, всичко това си има своя смисъл.

— Аз също имам работа за вършене — каза Бийн. — Човешката раса се сблъсква с враг, почти толкова ужасен, колкото някога бяха формиките. И не мисля, че Питър Уигин е в състояние да ги спре, в действителност хегемонът вече е на границата да загуби всичко. Тогава кой ще остане, за да му се противопостави? Това е моята работа. Ако бях егоист и достатъчно глупав да се оженя за моята вдовица и осиновя нейните сираци, това само би ме отвлякло от тази работа. Ако пък се проваля, е, колко милиона вече са били родени и умрели като

свободни нишки с кльцнат живот? Да вземем само детската смъртност, това са може би не половина, но със сигурност една четвърт от всички родени човешки същества. Толкова пропилены животи. Аз ще бъда един от тях, просто ще съм онзи, който преди да умре, е дал най-доброто от себе си, за да спаси света.

За изненада на Бийн — и за негов ужас — Антон го сграбчи в една от тези ужасяващи руски прегръдки, от които нищо неподозиращият западняк мисли, че може изобщо да не излезе жив.

— Момчето ми, ти си толкова благороден! — Антон го пусна и продължи да се смее: — Чуй се само! Така изпълнен с ромansa на младостта! Щял да спаси света!

— Аз не се подиграх на вашата мечта — засегна се Бийн.

— Но аз не се подигравам на твоята! — извика Антон. — Аз те поздравявам! Защото си, в известен смисъл, мой син или поне мой племенник. И както виждам, живееш живот изцяло отдаден на другите!

— Аз съм съвършен егоист! — запротестира Бийн.

— Тогава спи с тази млада жена! Знаеш, че тя ще ти позволи! Или се ожени за нея, а после спи с някоя друга, независимо дали ще осиновиш деца или не. Какво ти пука? Няма значение дали ще имаш деца, нали си съвършен егоист!

Бийн не знаеше какво да каже.

— Самозаблудата умира трудно — прошепна Петра и леко стисна ръката му.

— Аз не обичам никого — заяви Бийн.

— Ти продължаваш да си разбиваш сърцето заради хората, които обичаш — каза Петра. — Само дете не смееш да им го признаеш, преди да умрат.

Бийн мислеше за Поук. За сестра Карлота.

Мислеше за децата, които изобщо не възнамеряваше да има. Децата, които би създал с Петра. Това умно момиче, което му бе толкова добър приятел. Тази жена, която установи, че обича повече от всеки друг на Земята, когато мислеше, че може да я загуби заради Ахил. Децата, от които продължаваше да се отрича. Не искаше да съществуват, защото... Защото ги обичаше твърде много. Дори сега, когато не съществуваха, ги обичаше твърде много, за да им причини

болката да загубят своя баща, за да рискува да ги остави да страдат и да умират млади, когато няма да има кой да ги спаси.

Отказваше да ги обрече на болката, която измъчваше самия него. Толкова много ги обичаше.

Сега обаче трябваше да погледне истината в лицето: къде беше смисълът да обича толкова много децата, които нямаше да има?

Разплака се и за известно време остави сълзите си да текат заради мъртвите жени, които бе обичал толкова много, както и заради собствената си смърт. Плачеше, че изобщо няма да види как децата му порастват, а Петра да остарява до него, каквото мъжете и жените бяха предопределени да вършат.

После се овладя и реши, но не с разума, а със сърцето си:

— Ако съществува начин да нямат Ключа на Антон, ще имам деца. Тогава ще се ожена за Петра.

Тя почувства как ръката му стиска нейната. Тя разбра. Беше спечелила.

— Това е лесно — увери го Антон. — Все още е мъничко незаконно, но може да бъде направено.

Петра беше спечелила, но Бийн разбра, че не е загубил. Напротив — нейната победа бе също и негова.

— Ще боли — предупреди го тя. — Но ще направим всичко, което зависи от нас, и няма да позволим на бъдещата болка да съсипе настоящето щастие.

— Ти си истинска поетеса — промърмори Бийн.

Обгърна раменете на Антон с едната ръка, с другата гърба на Петра, а премреженият му поглед се зарея над искрящото море.

Часове по-късно, след вечеря в малък италиански ресторант с древна градина и разходка по рамблата сред шумната весела тълпа от граждани, опиянени да са част от човешката раса, Бийн и Петра седнаха във всекидневната на старомодния дом на Антон. Годеницата му срамежливо седеше до него, а децата ѝ вече спяха в леглата си.

— Казахте, че ще е лесно — напомни му Бийн. — Обяснете ми как децата ми няма да са като мен.

Антон го погледна замислено.

— Има един човек, който не само знае теорията, но и практиката. Говоря за тестове с новообразувани зародиши и за оплождане „ин витро“.

— О, чудесно — усмихна се Петра. — Девствено раждане!

— Тези зародиши могат да се имплантират дори след смъртта на бащата — поясни Антоу.

— Колко мило, че мислите за всичко — изсумтя Бийн.

— Не съм сигурен, че искаш да се срещнеш с него — промърмори професорът.

— Ще се срещнем — рече Петра. — Скоро.

— Ти си имал работа с него, Юлиан Делфики — каза Антон.

— Така ли? — изненада се Бийн.

— Той те е отвличал веднъж, теб и близо две дузини от твоите близнаци. Той е човекът, завъртял малкият генетичен ключ, наречен на мое име. Той е човекът, който би ви убил, ако не се бяхте скрили, в онова тоалетно казанче.

— Волеску — изрече Петра, сякаш името бе куршум, който трябва да бъде изваден от тялото й.

Бийн се изсмя зловещо:

— Той е още жив?

— Току-що освободен от затвора — потвърди Антон. — Законите са изменени. Генетичната промяна вече не е престъпление срещу човечеството.

— Убиването на деца все още е престъпление, нали?

— Технически, според закона не е убийство тогава, когато жертвите нямат законно право да съществуват. Аз мисля, че обвинението е било „укриване на доказателства“. Защото телата са били изгорени.

— Моля ви, кажете ми, че не е свършено законно Бийн да бъде убит — ужаси се Петра.

— Той помогна за спасяването на света — припомни й професорът. — Мисля, че законът ще се отнесе към Юлиан Делфики по друг начин.

— Какво облекчение — въздъхна Бийн.

— Не знаех, че сте познавали този не-убиец, този фалшификатор на доказателства — каза Петра.

— Не съм го познавал и не го познавам. Изобщо не съм го срещал, но той ми е писал. При това ден преди да ми пише Петра. Мога да ви свържа с него, останалото зависи от вас.

— Значи най-сетне аз ще се добера до среща с легендарния чичо Константин — каза Бийн. — Или, както го нарича баща ми, когато иска да ядоса майка ми — „моят брат-негодник“.

— Как всъщност е излязъл от затвора? — попита Петра.

— Знам само какво ми е написал. Както казваше сестра Карлота, човекът е лъжец до мозъка на костите. Волеску вярва на собствените си лъжи, Бийн, дори може да се мисли за твой баща. Казал е на сестра Карлота, че е клонирал теб и твоите братя от себе си.

— И вие мислите, че *той* ще ни помогне да имаме деца? — попита Петра.

— Мисля, че ако искате да имате деца без малкия проблем на Бийн, той е единственият човек, който може да ви помогне. Разбира се много доктори ще се съгласят да експериментират със зародишите, за да ви кажат дали биха наследили таланта и проклятието на Юлиан. Но моят малък ключ никога не е бил завъртан от природата, не е тестван, нито изследван. За да намерите някой, който да разработи тест, ще се подложите на процедура от доктори, които ще гледат на вас като на възможност да направят кариера. Най-голямото предимство на Волеску е, че той вече знае за вас и не е в положение да се хвали, че ви е открил.

— Тогава ни дайте електронният му адрес — каза Бийн.

8. МИШЕНИ

От:

Усъвършенстван%кроманьонец@домашенадрес.com

[БЕЗПЛАТЕН имейл! Намери си приятел!]

До: покорен%слуга@домашенадрес.com

[ХРИСТОС ви обича! избраните.org

Относно: Благодаря за вашата помощ

Драги Анонимен Благодетелю,

Аз може да съм бил в затвора, но не съм вчерашен. Зная кой сте и какво сте направили. Така че, когато ми предлагате да ми помогнете да продължа изследването, което бе прекъснато от моята доживотна присъда, и загатвате, че сте отговорен за смекчаване на обвиненията срещу мен и на присъдата, аз мисля, че вие планирате да използвате моята предполагаема среща с тези предполагаеми хора като сгоден случай да ги убиете. Сякаш сте Ирод, който пита мъдреците къде се намира новородения цар, уж за да му се поклони.

От: покорен%слуга@домашенадрес.com

[Не се връщай у дома САМ! Самотни Сърца]

До:

усъвършенстван%кроманьонец@домашенадрес.com

[Вашият АДС е видян! БЕЗПЛАТЕН имейл!]

Относно: Погрешно сте ме разбрали

Драги докторе,

Не сте ме разбрали. Аз нямам интерес от ничия смърт. Искам да им помогнете да си направят бебета, които нямат дарбите и проблемите на бащата. Направете дузина от тях.

Но ако по време на работата се сдобияте и с мили малки зародиши, които притежават дарбите на бащата, моля, не ги изхвърляйте. Пазете ги хубаво и на безопасно място. За мене. За нас. Има хора, които желаят да отглеждат малка градина, пълна с боб.

Преди няколко години Джон Пол Уигин бе установил, че цялата работа с щастливото отглеждане на деца всъщност е доста прехвалена. По всеобщо мнение някъде уж съществуваше такова нещо като нормално дете, но то никога не бе припарвало до дома на семейство Уигин.

Не че той не обичаше децата си. Обичаше ги. Повече отколкото някога биха узнали. Повече отколкото сам си мислеше, че ги обича. В края на краищата човек никога не знае колко обича някого, докато не дойде истинското изпитание. Бихте ли дали живота си за тази личност? Бихте ли се хвърлили върху ръчна граната, излезли пред бързо движеща се кола или запазили тайна, когато сте измъчвани, за да спасите нечий живот? Повечето хора изобщо не знаят отговора на този въпрос. Дори онези, които го знаят, все пак не са съвсем сигурни дали това е любов, дълг, самоуважение, културни принципи или безброй други възможни обяснения.

Джон Пол Уигин обичаше своите деца. Но или нямаше достатъчно от тях, или му бяха в повече. Ако имаше повече, изпращането на две от тях на далечна колония, от която никога нямаше да се върнат, би било добре дошло; защото у дома пак щеше да се радва, подкрепя и цени още едно дете като всеки родител.

Ако пък имаше едно дете в повече, ако правителството не бе изискувало трето дете от тях, ако Андрю изобщо не се беше родил, ако изобщо не го бяха приели в онази програма, за която Питър беше отхвърлен, тогава може би патологичната амбиция на Питър щеше да

остане в нормалните граници. Може би неговата завист и обида, неговата нужда да докаже, че е способен, в края на краищата не би опетнила живота му и не би помрачила най-светлите му моменти.

Разбира се, ако Андрю не се бе родил, сега светът може би щеше да бъде надупчен от мравуняците на формиките, а човешката раса нямаше да представлява нищо повече от няколко групи нещастници, оцеляващи във враждебна околна среда като Тиера дел Фуего, Гренландия или Луната.

Детето обаче не бе родено заради правителството. Малко известен факт: Андрю бе заченат преди постъпването на искането. Джон Пол Уигин съвсем не беше чак толкова добър католик, преди да осъзнае, че законите за контрол на заселването му забраняваха да бъде. Тогава — понеже беше упорит поляк, непокорен американец или просто защото беше странната смес от гени и памет, наречена Джон Пол Уигин — за него нямаше нищо по-важно от това да бъде добър католик, особено когато така се обявяваше против законите за заселването.

Това бе и основата на брака му с Тереза. Самата тя не беше католичка — което показваше, че Джон Пол не е толкова стриктен относно следването на всички правила — но бе дошла от голямо семейство с традиции и бе постигнала споразумение с Джон още преди да се оженят, че ще имат повече от две деца, без значение какво ще им струват те.

Оказа се, че не им струва нищо. Никаква загуба на работа или на престиж. Вместо това станаха дълбоко уважаваните родители на спасителя на човешката раса.

Но никога нямаше да видят женени Валънтайн или Андрю, нито техните деца. Вероятно нямаше да живеят достатъчно дълго, за да узнаят кога синът и дъщеря им са пристигнали на колониалния свят.

Сега Джон и Тереза бяха като притурка към живота на детето, което харесваха най-малко.

Честно казано, Джон Пол обичаше Питър повече, отколкото го обичаше майка му. Питър не му влизаше под кожата по начина, по който ядосваше Тереза. Вероятно причината бе, че Джон Пол беше добър противовес на Питър, а и му беше полезен. Докато Питър поддържаше в ход едновременно сто неща и жонглираше с всички свои проекти, но без да изпълни перфектно нито един от тях, Джон

Пол бе човекът, който трябваше да сложи всяка точка и запетайка. И така, без да казва каква точно е неговата работа, Джон Пол наблюдаваше отблизо всичко, каквото правеше Питър, и гледаше нещата да са наистина свършени. Където Питър допускаше, че подчинените му ще разберат неговата цел и ще започнат да работят за постигането ѝ, Джон Пол знаеше, че те ще разберат всичко погрешно, ето защо им го разясняваше и проследяваше процеса на работа докрай, за да се увери, че нещата ще станат както трябва.

Разбира се, за да върши това, Джон Пол трябваше да се преструва, че не действа като очи и уши на Питър. За щастие хората, които поправяше, се радваха, че той им спестява ходенето при Питър, за да му обясняват глупавите неща, които са правила. Предпочитаха да се отбият при Джон Пол, който задаваше точните въпроси, разполагаше със списъци за проверка и весело бърбореше, при това без да звучи наставнически.

Но как трябваше да постъпи Джон Пол, когато проектът, по който напредваше Питър, бе изключително опасен и, да, глупав, при положение че не желаше да се издава колко иска да му помогне.

Статутът на Джон Пол в малкото общество от хегемонии не му позволяваше да оспорва онова, което прави Питър. Беше човек, който облекчава нещата, а не бюрократ, винаги разкъсваше бюрокрацията като паяжина, вместо да я изплита.

До скоро най-големият протест на Джон Пол срещу някой от плановете на сина му бе да не прави нищо. Без помощта му нещата се забавяха и често някой проект се проваляше.

Но при Ахил подобни протести не даваха никакъв резултат. Звярът, както Тереза и Джон Пол го наричаха, бе толкова методичен, колкото Питър не беше. Той изглежда не оставяше нищо на шанса, така че ако Джон Пол просто го оставеше на мира, той би изпълнил всичко, както на него му се иска.

— Питър, ти не си в състояние да следиш какво прави Звярът — предупреди го Джон Пол.

— Татко, зная какво правя.

— Той има време за всеки — продължи Джон Пол. — Приятел е с всеки чиновник, портиер, секретарка или бюрократ. Ти минаваш край хората като вятър и дори не им махваш за поздрав, а той седи и разговаря с тях, кара ги да се чувстват важни.

— Да, той е наистина обаятелен.

— Питър...

— Татко, това не е конкурс за популярност.

— Не, това е конкурс за лоялност. Ти вършиш толкова работа, колкото служителите ти решават, че вършиш. Нищо повече. Тези твои работници са твоята сила, а той печели тяхната лоялност за твоя сметка.

— Може би привидно.

— За повечето хора привидното е всичко, което съществува. Те действат съобразно своите впечатления за момента. Те го харесват повече отколкото теб.

— Винаги има някой, когото хората харесват повече — отвърна Питър с лека зловна усмивка.

Джон Пол се въздържа да даде очевидния кратък отговор, защото това би унищожило Питър. Единствената съкрушителна дума беше „да“.

— Питър, когато Звярът си отиде отгук, много от симпатизантите му ще му подшушват от време на време по някоя малка клюка или ще му предават секретни документи.

— Татко, оценявам твоята загриженост. Но пак ще ти кажа, че контролирам нещата.

— Изглежда, мислиш, че всичко, което не знаеш, не си струва да се знае — каза Джон Пол не за пръв път.

— А ти, изглежда, мислиш, че всичко, което правя, не е достатъчно добре — отвърна Питър най-малко за стотен път.

Ето как винаги завършваха тези дискусии. Джон Пол обикновено спираше дотук, защото знаеше, че ако стане твърде досаден, а Питър се почувства твърде потиснат от присъствието на родителите си, двамата с Тереза ще бъдат отстранени от всяка позиция на влияние.

А това би било непоносимо. Това би означавало да загубят последното от децата си.

— Наистина имаме нужда от още едно или две деца — подхвърли Тереза един ден. — Аз съм все още достатъчно млада, а и винаги сме искали да имаме повече от трите, които ни отпусна правителството.

— Не е възможно — въздъхна Джон Пол.

— Защо не? Не си ли все така добър католик, или го демонстрираш само когато доказваш, че си бунтар?

Джон Пол не харесваше подобни намеци, защото в тях може би се криеше известна истина.

— Не, Тереза, скъпа. Ние не можем да имаме повече деца, защото изобщо няма да ни позволят да ги задържим.

— Кой? Правителството не го е грижа колко деца имаме сега. За тях те са бъдещи данькоплатци, родители или пушечно месо.

— Ние сме родителите на Ендър Уигин, на Демостен, на Лок. Да имаме още едно наше дете ще бъде международна новина. Страхувах се от това, още преди да отвлечат всички бойни другари на Андрю, а сега вече нямам никакво съмнение.

— Наистина ли очакваш хората да предположат, че понеже нашите първи три деца са били толкова...

— Скъпа — остана невъзмутим Джон Пол, макар да знаеше, че тя мрази да я нарича така, защото не би могъл да изключи сарказма от термина, — те биха взели бебетата още от люлката. Ето колко бързо ще нанесат удара. Децата ще бъдат мишени от момента на зачеването си, просто ще чакат да дойде някой и да ги превърне в марионетки на един или друг режим. Дори да можем да ги защитим, всеки момент от техния живот ще бъде деформиран от натиска на общественото любопитство. Мислехме си, че Питър е бил объркан, защото е бил в сянката на Андрю, но само си помисли какво ще им е на тях.

— На тях ще им е по-лесно. Те изобщо няма да си спомнят момент, в който да не са били в сянката на своите братя.

— Това само влошава нещата — рече Джон Пол. — Няма да имат никаква представа кои са, освен че са нечии роднини.

— Добре де, просто ми хрумна.

— Аз също искам още деца. — Беше лесно да е великодушен, след като тя е отстъпила.

— Аз просто... липсват ми деца около мен.

— И на мен. Ако знаех, че наистина *ще бъдат* деца...

— Да, никое от нашите хлапета никога не е имало детство — натъжи се Тереза. — Истински безгрижно, весело...

Джон Пол се засмя:

— Единствените хора, които мислят, че децата са безгрижни, са онези, които са забравили своето собствено детство.

Тереза се замисли и се разсмя.

— Прав си. Всичко е или рай на Земята, или края на света.

Водили бяха този разговор преди години в Грийнсбъро, след като Питър разкри пред обществото истинската си самоличност и преди да се сдобие с изпразнената от съдържание титла Хегемон.

Сега обаче идеята изглеждаше по-привлекателна, Понякога Джон Пол искаше да си иде у дома, да понесе Тереза на ръце и да каже без капка сарказъм: „Скъпа, взех билети за космоса. Присъединяваме се към една колония. Оставяме зад гърба си този свят и всичките му грижи и ще правим нови бебета там, в космоса, където няма да спасяват света, нито да го завладяват.“

После Тереза опита да влезе в стаята на Ахил, а Джон Пол искрено се разтревожи, че стресът ще я побърка.

Точно защото бе толкова загрижен, не го дискутира с нея цели два дни, а изчака тя да отвори дума за постъпката си.

Тя не каза нищо. Всъщност не го изненада.

Когато прецени, че първото зачервяване от смущението е преминало и тя може да дискутира разни неща, без да се защитава, Джон Пол зачекна темата една вечер по време на десерта.

— И така, искаш да бъдеш икономка.

— Чудех се колко ще ти отнеме да повдигнеш този въпрос — усмихна се Тереза.

— И аз се чудех колко ще мине, преди да го сториш ти — отвърна Джон Пол със също толкова иронична усмивка.

— Вече никога няма да узнаеш.

— Мисля — предположи Джон Пол, — че си планирала да го убиеш.

Тереза се засмя:

— О, определено. Беше ми възложено от моя инспектор.

— И за това се досетих.

— Пошегувах се — рече веднага Тереза.

— Аз не. Граф ли ти го възложи, или си чела шпионски роман?

— Не чета шпионски романи.

— Знам.

— Това не беше възложена задача — каза Тереза. — Но, да, той ми внуши мисълта, че най-добре за всички би било Звярът да не напуска Бразилия жив.

— Всъщност не мисля така.

— Защо не? Ти със сигурност не мислиш, че той има някаква стойност за света.

— Той извади всички от нелегалност, не е ли така? Всеки показва истинското си лице.

— Не всеки. Не още.

— Вече няма скрито-покрито. Светът е разделен на лагери. Амбициите им са изложени наяве. Предателите са разкрити.

— Значи работата е свършена и повече няма полза от него.

— Никога не съм мислил, че си убийца.

— Не съм.

— Но си имала план. Прав ли съм?

— Опитвах да разбера дали е възможен някакъв план, ако проникна в неговата стая. Отговорът беше „не“.

— О! Значи целта ти е същата, променила си само метода.

— Може би нямаше да го извърша.

— Питам се колко ли убийци са си казвали това миг преди да стрелят с пушката, да пронизат с ножа или да сервираят отровни фурми?

— Вече можеш да спреш да ме дразниш — предложи Тереза. — Не ме интересуват политиката и последиците. Не би ме притеснило, ако убийството на Звяра коства на Питър Хегемонията. Не мога да седя и наблюдавам как Звярът разкъсва моя син.

— Но съществува един по-добър начин.

— Освен да бъде убит ли?

— Да бъде отстранен от мястото, където може да убие Питър. Това е нашата истинска цел, нали? Не да спасим света от Звяра, а да спасим Питър. Ако убием Ахил...

— Не си спомням да съм те канила в моя дяволски заговор.

— ... тогава, да, Звярът ще е мъртъв, но Питър ще бъде завинаги опетнен както Макбет и никога няма да остане хегемон.

— Знам, знам.

— Онова, от което се нуждаем, е да опетним Звяра, а не Питър.

— Убиването е по-сигурно.

— Убиването прави от убития мъченик, легенда или жертва. Убиването ти дава Свети Томас Бекет. Кентърбърийските пилигрими.

— И така, какъв е твоят по-добър план?

— Ще накараме Звярът да се опита да убие нас.

Тереза го погледна смаяно.

— Ние няма да му позволим да успее — успокои я Джон Пол.

— А аз мислех, че Питър обича рисковете. Боже мили, Джони, ти току-що показва какво значи „повече от луд“. Как, по дяволите, ще нагласиш някой да се опита да те убие достатъчно публично, че убийството да бъде разкрито, а и в същото време да разчиташ, че няма да успее?

— В действителност няма да му позволим да изстреля куршум — обясни Джон Пол малко нетърпеливо. — Само ще съберем доказателства, че той е подготвил опита. Питър няма да има избор, освен да го отпрати. После ще се постараям хората да разберат защо. За мен може и да не се разтревожат, но теб хората наистина те харесват. Ще намразят Звяра, защото е заговорничел срещу тяхната Доче Тереза.

— Но никой не харесва теб. Ами ако се насочи първо към теб?

— Няма значение.

— А как ще разберем какво замисля?

— Въвел съм програми за четене на клавиатурата на всички компютри в системата и софтуер, който да анализира действията му и да ми съобщава за всичко, което той върши. Няма начин да изготви план, без да изпрати имейл на някого за нещо.

— Аз мога да се сетя за сто начина, един от които е да го изготви в главата си, без да казва на никого.

— Но ще му се наложи да направи справка за нашето разписание, нали? Или ще стори нещо подозрително. Нещо, което да покаже на Питър и да го принудя да се избави от Ахил.

— Значи начинът да се отървем от Звяра е да нарисуваме големи мишени на собствените си чела?

— Не е ли великолепен план? — усмихна се Джон Пол. — Не мога да измисля по-добър, но далеч не е лош като твоя. Наистина ли си въобразяваше, че можеш да убиеш някого?

— Мама Мецана защитаваше мечето си.

— С мен ли си? Обещавах ли да не сипваш фатално разхлабително в супата му?

— Ще обмисля твоя план, когато наистина дойдеш с такъв, който да изглежда успешен.

— Ще изхвърлим звяра оттук — закани се Джон Пол. — По един или друг начин.

Джон Пол знаеше, че това изобщо не е никакъв план, защото фактически Тереза не му бе обещала, че ще се откаже от своето намерение да стане убиец крадешком.

Бедата беше, че когато получи достъп до програмите, наблюдаващи използването на Ахилевия компютър, съобщението гласеше: „Компютърът не е използван.“

Абсурд! Джон Пол знаеше, че Звярът е използвал някакъв компютър, защото самият той бе получил няколко съобщения — невинни запитвания, носещи обаче екранното име, което Питър беше дал на Ахил.

Недоумяваше защо шпионските програми не хващат Ахилевите пароли за достъп и не отчитат ударите по клавишите на клавиатурата, но не можеше да помоли кой да помогне. Мълвата щеше да се разпространи, а после Джон Пол не би изглеждал толкова невинен, ако заговорът срещу Ахил — какъвто и да беше той — излезеше наяве.

Дори когато виждаше Ахил със собствените си очи да приема и изпраща съобщение, получените сведения продължаваха да не показват никаква активност от страна на Ахил.

Джон Пол размишлява доста дълго върху това, опитваше да си представи как Ахил би могъл да заобиколи неговия софтуер.

Докато накрая му светна да зададе на своя софтуер друг въпрос.

„Дай ми списъка с всички записи от този компютър днес“ — въведе той от своя пулт.

След малко се появи съобщението: „Няма записи“.

Нямаше никакви записи от нито един от околните компютри. Никакви записи от който и да било от далечните компютри. Очевидно никакви записи в цялата компютърна система на Хегемонията. А тъй като хората приемаха записи през цялото време, включително и самият Джон Пол, този резултат беше невъзможен.

Питър тъкмо имаше среща с Ферейра, бразилския компютърен експерт, който отговаряше за надеждността на системата.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но е по-добре да ви кажа това, когато сте двамата заедно.

Питър се ядоса, но отвърна достатъчно вежливо:

— Давай.

Джон Пол се опита да измисли обяснение за опита си да въведе шпионска операция в цялата компютърна система на Хегемонията, но не можа. Ето защо каза истината — че се опитва да шпионира Ахил, но не спомена какво възнамерява да прави с информацията.

Щом свърши, Питър и Ферейра се смееха — горчиво и иронично, но се смееха.

— Какво е толкова смешно?

— Татко — каза Питър, — не ти ли хрумна, че *ние* имаме софтуер на системата, който върши същата работа?

— Кой софтуер използвахте? — попита Ферейра.

Джон Пол му каза и компютърният специалист въздъхна.

— При нормални условия моят софтуер би открил неговия и би го изтрил — обясни на Питър. — Но баща ти има привилегирован достъп до мрежата. Толкова привилегирован, че моят софтуер за следене трябва да го пропуска.

— Но твоят софтуер поне не ти ли *съобщава* за наличието на друг? — попита Питър отегчено.

— Неговият е допълнително въведен, моят е присъщ за операционната система — поясни Ферейра. — Щом неговият следящ софтуер премине веднъж първоначалната бариера и стане присъщ за системата, вече няма нищо за съобщаване. Двете програми вършат една и съща работа, но просто в различно време на машинния цикъл. Те отчитат натисканията на клавишите и предават информацията на операционната система, която я предава към програмата. Те я предават също и към техния собствен регистър за отчитане на ударите по клавишите. Но и двете програми *изчистват буфера*, така че ударите по тях да не се отчитат два пъти.

Питър и Джон Пол направиха едновременно един и същи жест — ръце на челото, закривайки очите. Разбира се, веднага откриха какво е станало.

Ударите по клавишите пристигаха и се обработваха от следящия софтуер на Ферейра или от този на Джон Пол — но никога от двата. Така двата регистъра за удари по клавишите не показваха нищо, освен

случайни букви, от които не се събираше нищо смислено, въпреки че през цялото време имаше записи из цялата система.

— Можем ли да комбинираме регистрите? — попита Джон Пол.
— В края на краищата притежаваме всички удари по клавишите.

— Имаме също и азбуката — отвърна Ферейра. — И ако само намерим правилния им ред на подреждане, тези букви ще ни дадат всичко, което някога е писано.

— Нещата не стоят чак толкова зле — намеси се Питър. — Поне буквите са подред. Няма да бъде трудно да се нагласят така, че да имат някакъв смисъл.

— Но ние трябва да слеем *всичките*, за да открием записи на Ахил.

— Напиши някаква програма — предложи Питър. — Такава, която да открие всичко, което би могло да бъде някакъв запис от него, после ще обработиш материала, следвайки непосредствено тези възможности.

— Да напиша програма? — промърмори Ферейра.

— Аз ли да напиша? — подхвърли Питър. — Защото си нямам друга работа?

„Този сарказъм не кара хората да те обичат, Питър“ — помисли си Джон Пол.

— Добре, ще ги подреда — примири се Ферейра.

— Съжалявам — каза Джон Пол.

Ферейра само въздъхна.

— Поне не ти ли мина през ума, че вече да имаме софтуер, който върши същата работа? — подхвърли хегемонът.

— Имаш предвид, че си имал следящ софтуер, който да ми дава редовни съобщения за онова, което пише Ахил? — попита Джон Пол.

„Не само синът ми може да е саркастичен. Но за разлика от него аз не се опитвам да обединя света.“

— Няма никаква причина ти да знаеш — каза Питър.

„Май е време за изплюване на камъчето.“

— Мисля, че Ахил планира да убие майка ти.

— Татко, той дори не я познава.

— Мислиш ли, че има шанс да *не е* чул, че тя се е опитвала да влезе в неговата стая?

— Но... да я убие? — не вярваше Ферейра.

— Ахил не върши нищо чрез полумерки — обясни Джон Пол. — А никой не е по-лоялен към Питър от нея.

— Дори ти ли, татко?

— Тя не забелязва твоите недостатъци — излъга баща му. — Нейните майчини инстинкти я заслепяват.

— Но ти нямаш такава спънка.

— Не съм твоя майка.

— Във всеки случай моят следящ софтуер трябваше да улови това — поклати глава Ферейра. — Обвинявам само себе си, системата не бива да има заден вход.

— Системите винаги имат такъв — възрази Джон Пол.

Щом Ферейра излезе, Питър хладно заяви:

— Аз знам как майка ми ще е в пълна безопасност. Махни я оттук. Отидете на някой колониален свят. Заминете някъде и правете нещо, но *престанете* да се опитвате да ме защитавате.

— Да те защитаваме ли?

— Не съм толкова глупав, че да повярвам на тази нелепа история. Ахил искал да убие *мама*?!

— Ах, да. Ти си единствената личност, която си струва да бъде убита.

— Аз съм единственият човек, чиято смърт би отстранила едно главно препятствие от пътя на Ахил.

Джон Пол само поклати глава.

— Кой друг може да е негова мишена? — настоя за отговор хегемонът.

— Никой друг, Питър. Нито един. Всеки е в безопасност, защото в края на краищата Ахил се държи като съвсем нормално момче, което никога не би убило някого без причина за това.

— Знам, че е психопат — не отрече Питър. — Не твърдя обратното.

— Толкова много психопати, толкова малко ефективни лекарства — въздъхна Джон Пол, напускайки стаята.

Същата вечер, когато каза на съпругата си, тя изпъшка:

— Значи Звярът има свобода на действие.

— Сигурен съм, че достатъчно скоро ще сглобим информацията
— успокой я Джон Пол.

— Не, Джони. Не сме сигурни, че ще бъде достатъчно скоро.
Защото всички знаем, че вече е твърде късно.

9. ЗАЧЕВАНЕ

От: Камък%Студен@Анон.com
До: Трети%Парти@МистериозенИзток.org
Относно: Определено не студена супа

Не зная кой сте. Не зная какво означава това съобщение. Той е в Китай. Аз бях там на разходка като всеки турист. Той ми даде сгънат лист хартия и ме помоли да изпратя по пощата съобщение до вас с това странно заглавие. И така, ето съобщението:

„Той мисли, че аз съм му казал къде ще бъде Калигула, но аз не съм.“

Надявам се, че съобщението означава нещо за вас и вие ще го получите, защото той изглеждаше много напрегнат. Колкото до мен, вие не знаете кой съм аз, нито пък той, а точно това много ми харесва.

— Това не е същият град — каза Бийн.

— Разбира се, че не — съгласи се Петра, — сега си по-висок.

Това бе първото връщане на Бийн в Ротердам, откакто го бе напуснал като малко дете, за да отиде в космоса и да се обучи за войник. През цялото му странстване със сестра Карлота след войната тя нито веднъж не предложи да дойдат тук, а самият той никога не си го помисли.

Но точно тук се намираше Волеску — имаше дързостта да се установи отново в града, където е бил арестуван. Сега, разбира се, той не наричаше своята работа изследване — въпреки че изследването бе незаконно от много години насам, други учени го бяха продължили

тихомълком, а когато след войната бяха в състояние да публикуват отново, до един бяха изоставили всички достижения на Волеску.

Ето защо неговите офиси в старо, но прекрасно здание в сърцето на града, бяха наречени скромно РЕПРОДУКТИВНИ БЕЗОПАСНИ УСЛУГИ.

— Безопасни — коментира Петра. — Странно наименование, предвид колко бебета е убил.

— Не бебета. Незаконните експерименти са били приключили, никога не са били открити бебета.

— Това всъщност налива масло в огъня, нали?

— Гледаш твърде много филми. Започваш да използваш американски жаргон.

— Какво друго да правя, когато ти прекарваш цялото си време в мрежата, спасявайки света?

— Предстои ми да се срещна с моя създател, а ти ми се оплакваш, че прекарвам твърде много време в мрежата.

— Той не е твоят създател — възрази тя.

— Кой тогава? Моите биологически родители ли? Те създадоха Николай. Аз бях оставен в хладилника.

— Имах предвид Бог — уточни Петра.

— Знам — усмихна се той. — Убеден съм, че моето съществуване се дължи на едно Божие мигване. Ако той бе внимавал, аз изобщо нямаше да се появя на бял свят.

— Не ме предизвиквай с религията. Няма да се поддам.

— Ти започна.

— Аз не съм сестра Карлота.

— Ако беше, нямаше да мога да се оженя за теб. Това ли бяха вариантите за теб? Мен или манастир?

Петра се засмя и леко го побутна. Но жестът не приличаше много на побутване, по-скоро беше извинение да го докосне. Да докаже на себе си, че той е неин, че може да го докосва, когато ѝ харесва, и че всичко е наред. Дори пред Бог, тъй като вече бяха законно женени — формалност преди оплождането „ин витро“. Така нямаше да има съмнение относно бащинството или съвместното притежание на зародишите.

Формалност, която тя всъщност искаше.

Кога за пръв път бе помислила за женитба? Във Военното училище, ако някой я бе запитал за кого би се оженила евентуално, тя би отговорила: „За някой глупак, защото никой по-умен няма да ме вземе.“ Но ако бе сигурна, че никой няма да разгласи тайната, тя би казала: „Динк Мийкър“. Във Военното училище той беше най-близкият ѝ приятел.

Динк беше холандец, но сега не беше в Холандия. Холандия нямаше войска. Динк беше преотстъпен на Англия — все едно бе футболист — за да сътрудничи при създаването на съвместния Англо-Американски план. Това бе истинско прахосване на неговия талант, тъй като и от двете страни на Атлантическия океан липсваше и най-малкото желание за намеса в бъркотията, която разтърсваше останалата част от света.

Тя дори не съжаляваше за неговото отсъствие. Все още се безпокоеше и имаше нежни спомени за него — дори може би го обичаше по някакъв мъничко-повече-от-платонически начин. Във Военното училище той бе смел бунтовник, предизвикващ системата, отказа да командва армия и заедно с Петра помогна на Ендър в борбата му срещу учителите. На Ерос обаче работеха заедно почти непрекъснато и може би това бе причината за взаимното им опознаване. Бунтовническата поза си беше отишла и той се бе разкрил като блестящ, но самонадеян командир. А когато тя се посрами пред Динк, когато бе завладяна от умора по време на една от „игрите“, това спусна бариера между нея и останалите. Между двамата с Динк обаче бариерата се превърна в непреодолима стена.

Дори когато целият джийш на Ендър беше отвлечен и затворен някъде в Русия, а с Динк се задяваха, както в онези времена, тя не чувстваше никаква искра.

Преди би се изсмяла, ако някой ѝ кажеше, че ще се влюби в Бийн и след по-малко от три години ще се ожени за него. Защото ако Динк бе най-вероятният кандидат за нейното сърце във Военното училище, Бийн сигурно беше най-невероятният. Да, тя му помогна малко, както бе помогнала на Ендър, когато той правеше първите си стъпки, но това беше покровителстване, подаване на ръка на потискан човек.

В Командирското училище тя започна да уважава Бийн, видя какви усилия полага, как изобщо не прави нищо, за да спечели одобрението на другите, но винаги помага на своите приятели, каквото

и да му струва това. Той беше един от най-дълбоко лоялните хора, които тя познаваше. Самият той не виждаше в себе си нито едно от тези достойнства, защото всичко, което вършеше, бе изцяло за собственото му благополучие.

Когато Бийн единствен не бе отвлечен, тя веднага разбра; че той ще опита всичко, за да ги спаси. Другите обмисляха да се свържат с него, но се отказваха веднага, щом научиха, че е убит. Петра никога не се отказа от него. Тя знаеше, че на Ахил нямаше да му е толкова лесно да го убие. Знаеше, че винаги ще намери начин да я освободи.

И той го бе направил.

Тя не го обичаше, защото я беше спасил. Обичаше го, защото през всичките тези месеци в плен непрекъснато трябваше да понася застрашителния образ на Ахил и заплахите му, че ще я убие, преплетени със страстното му желание да я притежава. Бийн бе нейната мечта за свобода. Когато си представяше живота извън пленничеството, тя продължаваше да мисли за свободата като за живот с него. Не като мъж и жена, а просто: „Когато бъда на свобода, ние ще намерим някакъв начин да победим Ахил.“ Ние. Ние ще намерим. А „ние“ означаваше тя и Бийн.

Но тогава научи за неговото генетично различие. За смъртта, която го очакваше поради порастване над възможностите на тялото му да се самоизхранва. И веднага разбра, че иска да роди негови деца. Не защото искаше децата ѝ да страдат от някакъв странен недъг, който да ги направи блестящи пеперуди-еднодневки, уловили слънчевата светлина само за един-единствен ден, а защото не желаше Бийн да си отиде, без да остави след себе си дете. Тя не можеше да понесе мисълта да го загуби и отчаяно искаше нещо от него да остане при нея, когато вече го няма.

Изобщо не можеше да му го обясни. Едва го обясни на себе си.

Но обстоятелствата се стекоха по-добре, отколкото тя се надяваше. Накара го да се срещне с Антон и го убеди далеч по-бързо, отколкото си мислеше, че е възможно.

Така повярва, че и той, без дори да го осъзнава, се е влюбил на свой ред в нея. Точно както тя искаше от него да продължи да живее в своите деца, сега той искаше тя да бъде майката, която ще се грижи за тях след смъртта му.

И да не беше любов, пак ѝ беше достатъчно.

Ожениха се в Испания, свидетели бяха Антон и неговата нова невеста. Беше опасно да останат там дълго, защото не биваше да се застояват на едно място. Най-много харесваха Барселона, приказно място от сгради, които изглеждаха проектирани от Гауди... или вероятно изскочили от неговите сънища.

Ожениха се в катедралата „Саграда Фамилия“ — името ѝ я правеше идеалното място за венчавка. Разбира се, „Саграда Фамилия“ се приписваше официално на свещеното семейство на Исус, но това не означаваше, че е неподходяща за всички семейства. Освен това децата на Петра щяха да са непорочно заченати, нали?

Меденият месец — ако можеше да се нарече „месец“ една седмица обикаляне от остров на остров, наслаждавайки се на Средиземно море и на африканския бриз — беше все пак една седмица по-дълъг, отколкото тя очакваше. След като познаваше характера на Бийн приблизително толкова добре, колкото на една личност въобще се удава да опознае друга, Петра беше твърде срамежлива относно опознаването на неговото тяло и относно позволенията той да опознае нейното. Но тук им помогна Дарвин, защото страстта, която караше биологичните видове да оцеляват, им помогна да забравят непохватност и невежество.

Тя вече взимаше хапчета за регулиране на своята овулация и още хапчета за стимулиране узряването на възможно най-много яйцеклетки. Естествено, не съществуваше никаква възможност да заченат бебе, преди да започне оплождащият процес ин витро. Но все пак тя го желаше.

Два пъти се събуждаше от сънища, в които любезен доктор им казваше:

— Съжалявам, но не мога да имплантирам зародиши, защото вече сте бременна.

Обаче тя не позволяваше това да я тревожи. Щеше да има своето бебе достатъчно скоро. Сега бяха в Ротердам, предстоеше им работа. Но не търсеха любезния доктор от нейния сън, а масовия убиец, който по случайност бе запазил живота на Бийн, за да им даде дете, което няма да умре като великан на двайсет години.

— Ще затворят офиса, ако чакаме прекалено дълго — каза Бийн.

— Не — отвърна Петра. — Волеску ще чака цяла нощ, за да те види. Ти си негов експеримент, успял въпреки страхливостта му.

— Мислех, че оцеляването ми е мой успех, а не негов.

— Оцеляването ти беше мой успех — поправи го тя и стисна ръката му.

— Твой ли? Как така?

— Би трябвало. Аз винаги печеля всичките награди.

— Ако говореше така във Военното училище, щеше да станеш за смях на цялата армия.

— Това е защото армиите бяха съставени изцяло от деца в предпубертетна възраст. Възрастните не мислят, че такива хвалби са за присмех.

— Всъщност са — възрази той. — Но съществува малък период от юношеството, когато екстравагантните романтични забележки се броят за поезия.

— Такава е силата на хормоните. Разбираме биологичните причини за нашите чувства и въпреки това не спираме да ги изпитваме.

— Нека се върнем в онази кръчма — предложи Бийн — и да изпитаме още малко чувства.

Тя го целуна.

— Нека влезем там вътре, за да си направим бебе.

— Да опитаме да си направим бебе — припомни ѝ той. — Защото аз няма да позволя да имаш дете, в което е завъртян Ключът на Антон.

— Знам.

— И имам твоето обещание, че всички зародиши с Ключа на Антон ще бъдат изхвърлени.

— Разбира се.

Това го успокои, тя обаче знаеше, че той не е усетил уловката — всъщност изобщо не бе казала „да“. Може би подсъзнателно беше усетил и затова продължаваше непрекъснато да я пита.

Това, разбира се, бе лицемерно и нечестно от нейна страна и понякога тя се чувстваше зле, но какво щеше да се случи след смъртта му изобщо не бе негова работа.

— Добре тогава — каза той.

— Добре тогава. Време е да се срещнем с убиеца на бебето, а?

— Все пак не мисля, че трябва да го наричаме така.

— Откога започна да те е грижа за добрите маниери?

Волеску беше лукав човек, точно както Петра предполагаше. Беше самата загриженост и играеше ролята на Господин Учен, но Петра знаеше добре какво се крие зад тази маска. Той не сваляше очи от Бийн и постоянно го преценяваше. Тя се изкушаваше да пусне някоя подигравателна забележка относно колко добре му е понесъл затворът, защото той имаше известно наднормено тегло. Но те бяха тук, за да могат с негова помощ да се сдобият с бебе, и нямаше никакъв смисъл да го дразни.

— Не можех да повярвам, че ще ви видя — каза Волеску. — Разбрах от онази монахиня, която ме посети, че един от вас е останал жив и се зарадвах. По това време бях вече в затвора — наказанието, което трябваше да избегна, защото унищожих доказателствата. Оказа се, че в края на краищата, нямаше нужда да ги унищожавам. И без това не исках да го правя. Когато тя дойде и ми съобщи, че има един жив, новината бе единственият лъч надежда в дългата нощ на отчаянието.

Той огледа отново Бийн от главата до петите.

— Да — каза Бийн, — аз съм тук и също така съм твърде висок за годините си, както вие изглежда продължавате да се опитвате да проверите.

— Извинете — смути се Волеску. — Зная, че друга работа ви е довела тук. Много важна работа.

— Сигурен ли сте, че вашият тест за Ключа на Антон е абсолютно точен?

— Вие съществувате, нали? Вие сте това, което сте? Не бихме запазили някой, в който генът не е подействал. Тестът беше безопасен и надежден.

— Значи зародишите са се развили успешно и генът е заработил във всеки един от тях?

— По онова време бях много добър в имплантирането на вируси — умение, което дори в наши дни не се прилага много при процедури с човешки същества, тъй като измененията продължават да са незаконни.

Той тихо се засмя, защото всеки знаеше, че на много места по света е разпространен бизнесът с изменение на гените в човешки бебета и че това умение се търси повече от всякога. Явно това бе и

истинският бизнес на Волеску в момента, защото Холандия бе едно от най-безопасните места за практикуването му.

Но докато го слушаше, Петра ставаше все по-неспокойна. Волеску лъжеше за нещо. Промяната в поведението му бе малка, но младата жена прекарала месеци наред в наблюдение на всеки мъничък нюанс в държанието на Ахил, за да оцелее. Ето защо се превърна в прецизен наблюдател. Признаците на измама бяха налице. Енергична реч, прекалено ритмична, твърде весела. Погледи, които отбягваха техните. Ръце, които не преставаха да си играят със сакото и молива.

За какво ли лъжеше?

Веднъж щом си го помисли, вече беше сигурна, че е права.

Не съществуваше никакъв тест. В миналото, когато е създад Бийн, Волеску навярно просто бе въвел вируса за имплантиране, който изменя всички клетки в зародиша, после е зачал да види дали всеки зародиш ще оживее и колко от оцелелите ще са успешно изменени. Случило се е, че са оцелели до един. Но не всички са имали Ключа на Антон.

Вероятно това бе причината, поради която от близо две дузини бебета е избягал само Бийн.

Вероятно той бе единственият, в когото изменението е успешно. Единственият с Ключа на Антон. Единственият, който беше така свръхестествено интелигентен, че е бил в състояние на една годинка да осъзнае каква опасност го грози, за да изпълзи навън от бебешката люлка, да се скрие в тоалетно казанче и да остане жив.

Навярно това беше лъжата на Волеску. Сигурно по-късно бе разработил тест, но едва ли. Защо обаче му беше да лъже? Споменал бе, че е правил такъв тест, така че би могъл... би могъл какво?

Да започне отново своя експеримент. Да вземе оставените от двама им зародиши и вместо да изхвърли онези с Ключа на Антон, да ги запази и изследва. И този път нямаше да има само един от две дузини, който да притежава повишена интелигентност и скъсена продължителност на живота. Този път генетичният шанс предлагаше разпределение петдесет на петдесет на Ключа на Антон сред зародишите.

И така, сега Петра трябваше да вземе решение. Ако тя изкажеше на глас това, в което бе уверена, Бийн щеше да осъзнае, че е права, и сделката щеше да се провали. Ако Волеску не притежаваше метод за

тестване, значи никой друг не притежаваше. Бийн щеше да се откаже да има деца.

Ето защо, ако тя възнамеряваше да има дете от Бийн, Волеску трябваше да свърши работата, не защото бе овладял Ключа на Антон, а защото Бийн го вярваше.

Но какво щеше да стане с останалите зародиши? Те също щяха да са нейни деца, растящи като роби, като обекти за експерименти в ръцете на напълно безскрупулен човек.

— Вие, разбира се, знаете, че няма да има действително имплантиране — каза Петра.

Тъй като Бийн изобщо не бе чувал за тази част в техните планове, се изненада — но в типичен за него стил само леко се усмихна, все едно бяха обсъждали темата десетки пъти. Такова доверие... Младата жена дори не изпита вина, че той я подкрепя напълно в момент, в който тя полага толкова усилия да го измами. Петра може би не правеше това, което Бийн желае, но тя знаеше, че дълбоко в себе си нейният съпруг жадува за същото.

Волеску обаче се изненада.

— Но... какво имате предвид? — попита той.

— Извинете ме — каза Петра, — но ние ще останем с вас по време на целия процес на оплождане и ще следим всеки оплоден зародиш да бъде изпратен в Женската болница, където ще бъдат под болнична охрана, докато дойде време за имплантирането.

Волеску почервения от гняв:

— В какво ме обвинявате?

— Че сте човекът, който вече доказахте, че сте.

— Много години си плащах за това.

Сега Бийн разбра — дотолкова, че да се присъедини към жена си леко и закачливо:

— Не се съмняваме, но разбира се, искаме да сме сигурни, че наши деца с Ключа на Антон няма да се събудят в тайна лаборатория, както някога се случи с мен.

— Тази среща приключи — заяви Волеску и се изправи на крака.

На Петра ѝ примая. Защо ѝ беше изобщо да се обажда? Сега нямаше да има имплантиране и Бийн щеше да открие...

— Чудесно, значи веднага пристъпваме към извличане на яйцеклетките, така ли? — престори се на неразбрал Бийн. — Мисля,

че времето е подходящо. Ето защо се уговорихме за днешния ден.

Волеску го прониза с поглед.

— След като ме обидихте ли?

— Хайде, докторе. Вие ще вземете яйцеклетки от нея, а после аз ще изпълня оплождането. Както го прави съомгата, съвсем естествено. Макар че бих желал да пропусна плуването срещу течението, ако може.

Волеску дълго го гледа, после леко се усмихна:

— Моят малък полуплеменник Юлиан има такова чувство за хумор.

Петра чакаше, затаила дъх, и не смееше да се обади, въпреки че в главата ѝ се въртяха хиляди въпроси.

— Добре, да, разбира се, че имате право да защитавате вашите оплодени зародиши. Разбирам вашата... липса на доверие. Макар да съм убеден, че е отправена не на място.

— Тогава, докато вие и Петра правите, каквото там трябва, аз ще повикам двама куриери от Центъра по оплождане към Женската болница, които да дочакат зародишите и да ги вземат за замразяване.

— Ще минат часове, докато стигнем до този етап — промърмори Волеску.

— Ще им заплатим за изчакването — обади се Петра. — Не искаме да има никакъв риск от грешки или закъснения.

— Разбира се, ще се наложи да имам достъп до зародишите отново за няколко часа — обясни Волеску. — За да ги отделим и тествам.

— В наше присъствие — каза Петра — и в присъствието на специалиста по оплождане, който ще имплантира първия зародиш.

— Разбира се — сковано се усмихна Волеску. — Ще ви дам успешните, а останалите ще изхвърля.

— Ние ще изхвърлим и унищожим всички, които притежават Ключа на Антон — поправи го Бийн.

— Това се разбира от само себе си — рече сдържано Волеску.

„Вече ни намрази заради тези правила — помисли Петра. — Вижда се в очите му въпреки спокойното му държане. Той е бесен, дори... смутен, да. Е, тъй като е най-близо до чувството за срам, така му се пада.“

Докато лекарят от персонала изследваше Петра, за да извърши имплантирането, Бийн се погрижи за наемането на охрана. Един пазач щеше да бъде на пост при „детската стая“ за зародиши, както очарователно я наричаше болничният персонал, денонощно, всеки ден.

— Тъй като ти първа започна да се превръщаш в параноик — каза й Бийн, — нямах друг избор.

Наистина, това бе облекчение. През дните, преди зародишите да станат готови за имплантиране, Волеску без съмнение трескаво опитваше да измисли някаква неразрушителна процедура, която да нарече генетичен тест. Петра се радваше, че не й се налага лично да е в болницата, за да наглежда зародишите.

Това й даде възможност да разгледа града от детството на Бийн. Съпругът й обаче изглеждаше твърдо решен да посети само туристическите места и после да се върне при своя компютър. Тя знаеше, че дългият престой в един и същи град го изнервя, при положение, че местонахождението им е известно на лице, на което те нямаха доверие. Волеску без съмнение познаваше всеки от техните врагове. Бийн настоя да сменят хотелите всеки ден и да се разхождат през няколко квартала, за да наемат такси, така че никой враг да не им постави капан. Но той избягваше не само своите врагове; но и миналото си в този град. Тя изучи внимателно картата на града и откри района, който Бийн явно избягваше. На сутринта, след като Бийн избра първото такси за деня, тя се наведе напред и даде направлението на шофьора.

На Бийн не му отне много време, за да осъзнае къде отива таксито. Петра забеляза, че е напрегнат, но той не възрази, нито се оплака. Как би могъл? Това щеше да е признание, че избягва местата, които познава като дете. Признаване, че се страхува и го боли при спомена.

Тя обаче не възнамеряваше да го остави да си мълчи цял ден:

— Спомням си историите, които ми разказваше — започна тихо. — Не са много, но все пак искам да знам заради себе си. Надявам се, че посещенията на тези места няма да е твърде болезнено за теб, но дори да е, те моля да го изтърпиш. Искам да разказвам на нашите деца за техния баща, а как ще го сторя, ако не знам къде се е случило всичко?

След известно колебание Бийн кимна.

Слязоха от таксито и той я поведе по улиците на своето детство, които още тогава бяха стари и мръсни.

— Твърде малко неща са се променили тук — изрече Бийн. — Всъщност има само една разлика. Няма ги хилядите изоставени деца. Очевидно някой е намерил средства да се справи със сираците.

Петра продължи да задава въпроси, следейки внимателно за отговорите. Накрая Бийн разбра колко много означава това за нея и ѝ показва миналото си.

— Живеех в тесните улички. В сенките, като хищник, чакащ някое създание да умре. Трябваше да следя за остатъци от храна, които други деца не виждаха. За неща, изхвърлени през нощта или разсипани от боклукчийските кофи. Всичко, което можеше да съдържа в себе си малко калории.

Той се изкачи до една голяма кофа за боклук и опря ръка на нея.

— Тази кофа — каза той. — Тази кофа ми спаси живота. Тогава на мястото на този музикален магазин имаше ресторант. Мисля, че служителят, който изхвърляше боклука им, знаеше, че се крия тук. Той винаги изнасяше по-голямата част от готварските отпадъци в късния следобед, докато е светло. По-големите деца взимаха всичко. Остатъците от храната през нощта изхвърляше на сутринта — пак за да ги оберат другите деца. Но веднъж всяка вечер излизаше по тъмно. Пушеше точно тук, до кофата за боклук. И след неговото пушене точно на това място имаше остатъци от нещо.

Бийн постави ръка върху тесния ръб на боклукчийската кофа.

— Толкова мъничка маса за хранене — прошепна Петра.

— Аз мисля, че самият той сигурно е живял на улицата, защото никога не ми оставяше нещо голямо, че да привлече вниманието, а само такова, каквото незабавно да пхна в устата си, без никой дори да не ме види, че държа храна в ръката си. Щях да умра без него. Това обаче траеше само два месеца, после той изчезна — може би загуби работата си или се премести някъде другаде — а аз няхах представа дори как се казва. Но това ме запази жив.

— Колко хубаво е да мислиш, че такъв човек може да е излязъл от улицата — усмихна се Петра.

— Ами да, но едва сега се сецям. Навремето изобщо не мислех за такива неща. Тогава бях... забелязан. Знаех, че той го прави

умишлено, но не си направих труда да помисля защо. Просто елиминирах възможността, че е клопка или че храната е отровена или тъпкана с наркотик.

— Как елиминира *тази* възможност?

— Изядох първото нещо, което той остави там, и не умрях, нито се събудих в детски публичен дом.

— Имало е такива места?

— Носеха се слухове, че това се случва с децата, които изчезват от улицата. Както и че били сготвяни на пикантни яхнии в емигрантската част на града. Но не вярвах на последното.

Петра го прегърна.

— О, какво дяволско място! — възкликна тя.

— Ахил също е излязъл оттук — напомни ѝ той.

— Той изобщо не е бил малък като теб.

— Но бе осакатен. Заради крака си е трябвало да бъде умен, за да остане жив. Трябвало е да се пази от всеки друг, за да не бъде пребит. Може би това е била причината да елиминира всеки, който вижда неговата безпомощност — може би при тези обстоятелства това е бил неговият механизъм за оцеляване.

— Ти си истински християнин. Така изпълнен с милосърдие.

— Като говорим за това, допускам, че ти възнамеряваш да възпитаваш нашето дете като арменски католик, така ли е?

— Не мислиш ли, че това би зарадвало сестра Карлота?

— Тя бе щастлива без значение какво правех.

— Бог я направи щастлива. Тя е щастлива и сега, ако изобщо е някъде. Тя беше щастлив човек.

— Ти я изкарваш като... какво? Малоумна?

— Да. Тя бе неспособна да храни лоши чувства към някого. Това е сериозен дефект. Питам се дали съществува генетичен тест за това — рече Петра и веднага съжали за думите си. Последното нещо, което искаше, бе Бийн да мисли твърде много за генетични тестове и да осъзнае очевидното — че Волеску няма никакъв тест.

Посетиха много други места и голяма част от тях го караха да ѝ разказва малки истории. Мястото, където Поук обикновено криеше таен склад за храна, за да възнагражда децата, които се справят добре. Мястото, където сестра Карлота седна за пръв път да ни учи да

четем. Най-доброто ни място за спане през зимата, докато някои големи деца не ни откриха и не ни изгониха навън.

— Тук е мястото, където Поук стоеше над Ахил с голям камък в ръцете си, готова да му пръсне черепа.

— Де да го беше сторила — въздъхна Петра.

— Тя беше твърде добра — отбеляза Бийн. — Не можеше да си представи злото, което се криеше в него. Аз също, преди да го видя легнал там. Когато гледаше нагоре към този сгуриен блок, в погледа му имаше толкова омраза. Само омраза, никакъв страх. Точно тогава видях смъртта на Поук в очите му. Казах ѝ да го убие веднага. Тя не можа. Предупредих я какво ще ѝ се случи — той щеше да я убие, ако тя го оставеше жив. И наистина я уби.

— Къде се случи това? Мястото, където Ахил я уби? Можеш ли да ме заведеш там?

Той помисли малко, после я заведе до бреговата линия между доковете. Откриха място, откъдето можеха да виждат между лодките, корабите и шлеповете към великата Рейн, която се виеше по своя път към Северното море.

— Могъща е — възкликна Петра.

— Какво имаш предвид?

— Реката, толкова е силна. Въпреки това човешките същества са били в състояние да построят това пристанище по бреговете ѝ. Природата е силна, но човешкият ум е по-силен.

— Освен когато не е — отбеляза Бийн.

— Той даде тялото ѝ на реката, нали?

— Той я блъсна във водата.

— Но начина, по който Ахил е оценил постъпката си, може би е бил точно такъв — романтичен.

— Той я удуши. Не ме е грижа какво е мислел, когато го е сторил или след това. Целуна я, после я удуши.

— Надявам се, че не си видял самото убийство! — потрепери Петра. Би било твърде ужасно, ако Бийн носеше картината в съзнанието си през всичките тези години.

— Аз видях целувката. Бях твърде егоистичен и глупав, за да разбера какво означава тя.

Петра си спомни своята собствена целувка от Ахил и потрепери.

— Ти си помислил, каквото би помислил всеки друг — предположи Петра. — Ти си помислил, че неговата целувка означава същото, каквото моята.

Тя го целуна.

Той също. Жадно.

Но когато целувката свърши, той дълбоко се замисли:

— Бих се отказал от всичко, което съм постигнал в живота си оттогава насам, само ако можех да се върна, за да я спася.

— Какво, мислиш, че би могъл да го победиш ли? Забрави ли колко малък си бил тогава?

— Ако бях там, ако той знаеше, че аз наблюдавам, нямаше да я убие. Ахил никога не рискува да бъде разкрит, ако може да го избегне.

— Той можеше да убие и теб.

— Не би могъл да убие едновременно и двама ни. Не и с този сакат крак. Когато от двамата да нападнеш, другият щеше да крещи: „жестоко убийство!“ и да отиде за помощ.

— Или да го удари по главата с камък.

— Да. Поук би могла да го стори, но аз не бих успял да го вдигна по-високо от главата му. А не мисля, че пускайки камък върху пръстите на краката му, бих помогнал с нещо.

Останаха до дока още малко и се отправиха обратно към болницата.

Пазачът беше на поста си. Всичко на света бе наред.

Всичко. Бийн се бе върнал в своето детство и не бе плакал много, не се бе извърнал и не бе избягал до някое безопасно място.

Или така мислеше тя, когато напуснаха болницата, върнаха се в хотела си и той легна на леглото. Дишаше тежко, докато тя не осъзна, че всъщност плаче. Силни ридания без сълзи разтърсваха цялото му тяло.

Тя легна до него и го прегръща, докато той заспа.

Фалшификацията на Волеску бе изключително добра, за миг дори Петра повярва, че той може би наистина умее да тества зародишите. Но не, беше измама — той просто бе достатъчно умен, достатъчно учен, за да изфабрикува убедителна измама, достатъчно реалистична, за да заблуди и лаици като тях, и дори доктора по

оплождането, който бяха довели със себе си. Сигурно го бе направил да изглежда като тестовите, които тези доктори провеждат, за да проверят пола на детето или за наличието на по-големи генетични дефекти.

Навярно и докторите разбираха, че е измама, но не казваха нищо, защото всички доктори, манипулиращи гените на бебета, играеха една и съща игра. Преструваха се, че проверяват за дефекти, които на практика не биха могли да бъдат проверени, и знаеха, че когато фалшификацията им бъде разкрита, родителите вече ще са привързани към детето. Никой нямаше да ги даде под съд за неуспех при извършване на незаконната процедура за снабдяване с необикновени умения или интелект. Може би всички тези магазини за умни бебета бяха измама? Петра бе убедена, че я лъжат, защото в края на процедурата Волеску изглеждаше облекчен. Той знаеше, че процедурите изобщо не са важни. Защото нямаше никакъв риск. Тестът не означаваше нищо.

Зародишите бяха девет. Той се престори, че идентифицира три от тях като притежаващи Ключа на Антон. Опита се да подаде пробите на един от своите асистенти, за да ги изхвърли, но Бийн настоя той да ги даде за премахване на техния доктор.

— Не искам никой от тези зародиши случайно да стане бебе — обясни той с усмивка.

Но за Петра те вече бяха бебета и я заболя, когато ги изсипаха в една мивка и изтъркаха контейнерите, в случай че някой зародиш е успял да оцелее в някоя капка.

„Колко се заблуждавам“ — хрумна ѝ изведнъж.

Контейнерите, които той бе промил със силна струя вода, изобщо не бяха съдържали зародиши. Волеску едва ли би жертвал някои от тях, когато беше достатъчно само да каже, че тези съдържат зародиши с Ключа на Антон.

Ето защо, уверена, че в действителност не е навредено на нито едно нейно дете, тя благодари на Волеску за неговата помощ. Волеску не изнесе нищо от стаята.

После Бийн и Петра заедно наблюдаваха как шестте останали зародиша бяха замразени, техните контейнери — маркирани, и разбира се, обезопасени срещу фалшифициране.

На сутринта преди имплантирането и двамата се събудиха още с пукването на зората твърде превъзбудени, твърде нервни, за да спят. Тя лежеше на леглото, четеше и опитваше да се успокои. Бийн седеше на масата в хотелската стая и сърфираше из мрежите.

Но очевидно мислеше за сутрешната процедура.

— Ще ни излезе скъпо да държим пазач за неимплантираните — каза той.

Тя разбра накъде бие.

— Знаеш, че трябва да ги държим замразени, докато разберем дали първото имплантиране е успешно. Зародишите не винаги оцеляват.

Бийн кимна.

— Но знаеш, че аз не съм идиот. Разбирам много добре, че ти възнамеряваш да запазиш всички зародиши и ги имплантираш един по един, за да имаш възможно най-много мои деца.

— Разбира се — усмихна се Петра. — Какво ще стане, ако първородното е гадно като Питър Уигин?

— Немислимо. Как е възможно мое дете да притежава друго освен най-благия характер?

— Немислимо е, знам — съгласи се тя. — И все пак си мисля за това.

— Значи тази охрана ще продължи с години.

— Защо? Никой не иска останалите бебета, а вече унищожихме тези с Ключа на Антон.

— Знам — съгласи се Бийн, — но все пак те са децата на двама от джийша на Ендър. Дори да са без моето специално проклятие, си струва да бъдат откраднати.

— Но те няма да пораснат скоро, за да са от полза.

— Няма и нужда. На колко години бяхме ние? Колко възрастни сме дори сега? Има хора, които ще отвлекат децата, ще ги обучават известно време и после ще ги пратят на бойното поле. Да играят игри и да печелят войни.

— Няма да пусна никое от тях до военно обучение — заяви Петра.

— Ти няма да си в състояние да ги спреш.

— Имаме достатъчно пари благодарение на пенсиите, които Граф издейства за нас — напомни му тя. — Аз ще се уверя, че охраната е силна.

— Не, аз имах предвид, че изобщо няма да си в състояние да спреш децата да не търсят военна служба.

Разбира се, беше прав. Тестването за Военното училище включваше склонността на всяко дете към военно командване, към състезание в битката. Към воюване. Бийн и Петра доказаха колко силна е тази страст в тях. Нямаше начин някое от техните деца да е щастливо без да усети вкуса на военния живот.

— Поне няма да им се налага да унищожават извънземен нашественик, преди да навършат петнайсет години — подхвърли Петра.

Но Бийн не слушаше. Внезапно се бе напрегнал, докато четеше някакво съобщение.

— Какво има? — попита Петра.

— Мисля, че е от Горещата супа.

Тя отиде при него да погледне.

Беше някакъв имейл през една от анонимните служби — компания със седалище в Азия на име „Мистериозен Изток“. Редът с обсъжданата тема гласеше: „Определено не студена супа“. Значи, Горещата супа. Прякорът на Хан Цу от Военното училище, човек от джийша на Ендър, сега дълбоко замесен във висшето командване в Китай.

Съобщение от него до Бийн — бившия командир на въоръжените сили на хегемона, би означавало голямо предателство. Ето защо съобщението е било предадено на чужденец, срещнат на улицата някъде в Китай, вероятно турист от европейски или африкански произход. Самото съобщение не беше трудно за разбиране:

„Той мисли, че аз съм му казал къде ще бъде Калигула, но аз не съм.“

„Калигула“ можеше да се отнася само за Ахил. „Той“ можеше да се отнася само за Питър.

Хан Цу казваше, че според Питър той е бил източникът на информацията относно местонахождението на затворническия конвой в деня, в който Суриявонг освободи Ахил.

Нищо чудно, Питър беше сигурен, че неговият източник е надежден — самият Хан Цу! Тъй като Хан Цу бе един от групата, която Ахил отвлече, имаше достатъчно основание да го мрази. Достатъчен мотив за Питър да повярва, че Хан Цу ще му каже къде ще бъде Ахил.

Но не е бил Хан Цу.

И ако не Хан Цу, тогава кой би могъл да изпрати такова съобщение, преструвайки се, че е дошло от него? Съобщение, което да се изтълкува, както подателя очаква.

— Трябваше да се сетим, че съобщението не е било от Хан Цу — изсумтя Бийн.

— Ние не знаехме, че Хан Цу е източникът.

— Хан Цу никога не би издал информацията, която ще доведе до смъртта на невинни китайски войници. Питър би трябвало да го знае.

— *Ние* би трябвало да го знаем — поправи го Петра. — Питър не познава Горещата супа, нито пък ни каза, че Горещата супа е бил негов източник.

— И така, вече знаем кой е бил източникът — каза Бийн.

— Трябва веднага да съобщим на някого.

Бийн вече чукаше по клавиатурата.

— Това означава, че Ахил е отишъл там напълно подготвен — отбеляза тя. — Бих се изненадала, ако още не е открил начин да чете пощата на Питър.

— Аз не пиша до Питър.

— Тогава до кого?

— До госпожа и господин Уигин. Две отделни съобщения. Парчета от един пъзел. Има шанс Ахил да не наблюдава техните пощи или поне да не им обръща такова внимание, за да се сети, че трябва да събере двете съобщения в едно.

— Не! — възпротиви се Петра. — Никакви пъзели. Нямаме време за губене, независимо дали Ахил наблюдава или не. Той е там вече месеци наред.

— Ако види отворено съобщение, то може да предизвика бързи действия от негова страна. Може да причиним смъртта на Питър.

— Тогава уведоми Граф. Изпрати съобщението до него.

— Ахил несъмнено знае, че Граф вече е идвал веднъж, за да измъкне нашите родители — напомни й Бийн. — Неговото пристигане може също да ускори нещата.

— Добре, де... Добре. Ето какво. Суриявонг!

— Не — възрази Бийн.

— Винаги би разгадал закодирано съобщение. Трениран е да мисли така.

— Но аз не зная дали може да му се има доверие.

— Разбира се, че може. Той само се преструва, че е човек на Ахил.

— Разбира се. Но ако не се преструва?

— Но той е Суриявонг!

— Знам. Но не мога да съм сигурен.

— Добре — капитулира тя. — Тогава остават родителите на Питър. Само че не бъди твърде загадъчен.

— Те не са глупави. Не познавам особено добре господин Уигин, но госпожа Уигин е... твърде загадъчна. Тя знае повече, отколкото показва.

— Това не означава, че е ловка или че ще разбере шифъра и веднага ще обсъди съобщението със своя съпруг, така че да обединят двете съобщения.

— Довери ми се.

— Не, аз ще го прегледам, преди да го изпратиш — заяви Петра. — Помниш ли първото правило за оцеляване? *Само защото се доверяваш на нечии мотиви, не означава, че можеш да му се довериш, че ще постъпи правилно.*

— Ти си една студена, студена жена — изпъшка той.

— Това е една от най-добрите ми черти.

Половин час по-късно и двамата се съгласиха, че съобщенията ще свършат работа. Бийн ги изпрати. В Рибейрау Прету още не се бе съмнало. Нищо нямаше да се случи, преди семейство Уигин да се събуди.

— Ще напуснем веднага след имплантирането — каза Петра.

Ако Ахил контролираше нещата още от самото начало, тогава разполагаше с добра шпионска мрежа и вече знаеше къде са Петра и Бийн и какво вършат.

— Аз няма да дойда с теб — каза той. — Трябва да купя билетите. Дръж пазачите в стаята с теб.

— Чак вътре не — възрази тя, — но непосредствено отвън — със сигурност.

Петра си взе първа душ и беше напълно облечена, когато Бийн излезе от банята.

— Още нещо — каза Петра.

— Какво? — попита Бийн, докато подреждаше вещите си в чантата.

— Билетите ще са за различни полети.

Бийн спря да събира багажа си и я погледна.

— Разбирам. Взе от мен каквото искаше и сега си отиваш.

Тя се изсмя нервно.

— Ами да. Ти през цялото време ми говореше, че за нас е опасно, ако пътуваме заедно.

— И сега, когато имаш моето бебе в себе си, повече не е нужно да бъдеш с мен — подхвърли Бийн. Продължаваше да се усмихва, но тя знаеше, че зад шегата се крие истинско подозрение.

— Каквото и да сторят семейство Уигин, положението ще е адски напечено — каза Петра. — Аз запаметих всички твои скришни места, а ти запамети всички мои.

— Аз ти показах всички твои — припомни ѝ Бийн.

— Нека се върнем обратно заедно след около седмица — предложи Петра. — Ако имам бременността на майка си, дотогава ще си повърна и червата.

— Ако имплантирането е успешно.

— Ще ми липсваш всеки миг, Бийн.

— Господ да ми е на помощ, но и ти ще ми липсваш.

Тя знаеше колко болезнено, колко ужасно нещо е това за него. Да обича някого толкова много, че наистина да му липсва, беше подвиг за Бийн. Другите две жени, които си бе позволил да обича с цялото си сърце, бяха убити.

— Няма да позволя на никого да навреди на нашето бебе — заяви тя.

Той се замисли за момент и изражението му се промени.

— Това бебе е вероятно най-добрата защита, която имаш.

Тя разбра и се усмихна:

— Не, те няма да ме убият, докато не видят на кого ще се окаже, че прилича. Но това не е защита срещу отвличане и задържане до раждането на детето.

— Аз ще дойда и ще ви взема, стига с бебето да сте живи.

— Точно това ме плаши. Че ние може да сме стръвта, която ще използват, за да ти устроят капан.

— Гледаме далеч напред — успокой я Бийн. — Те няма да ни заловят. Нито теб, нито мен. А ако го сторят... е, ще се справим и с това.

Пригответе си багажа, огледаха стаята още веднъж, за да се уверят, че не са забравили нищо и не са оставили никакви следи, и напуснаха хотела. Отправиха се към Женската болница и детето, което ги чакаше там — вързоп от гени, нетърпеливи да се имплантират в нечия утроба, за да започнат да изтеглят хранителни вещества, да се делят и оформят в сърце и черва, ръце и крака, очи и уши, уста и мозък.

10. ЛЯВО И ДЯСНО

От: ПУ

До: ТУ, ДжПУ

Относно: Съгласуване на клавиатурни регистри

Сортирахме всички регистри. Проследихме всички компютърни въвеждания от въпросната личност. Всички въвеждания третират служебна работа и задачи, които той изпълнява за мен. Не е извършено нищо неправилно по какъвто и да е начин.

Лично аз намирам това за смущаващо. Той или е намерил начин да заблуди и двете наши програми (малко вероятно), или действително не прави нищо освен това, което трябва (още по-невероятно), или играе някаква много хитра игра, за която нямаме никаква представа (абсолютно невероятно).

Нека поговорим утре.

Тереза се събуди в четири сутринта, когато Джон Пол стана от леглото и отиде до тоалетната. Тя се безпокоеше, че той го прави през нощта. Все още не беше толкова стар, че да има проблеми с простатата.

Но не намаляващия капацитет на пикочния мехур на нейния съпруг бе причината, която не ѝ даваше да заспи. Причина беше бележката, с която Питър ги информираше, че Ахил не е направил абсолютно нищо друго освен очакваното от него.

Това беше невъзможно. Никой не прави точно каквото се очаква от него. Сигурно Ахил имаше приятел, съдружник или поне връзка, чрез която да съобщи, че е извън Китай и е в безопасност. Той имаше

мрежа от информатори и агенти и както показваше, когато прескачаше от Русия до Индия и до Китай, винаги беше една крачка пред всички. Накрая китайците разбраха неговата схема и го арестуваха, но това не означаваше, че Ахил не е планирал следващия си ход. И така, защо още не действаше?

Разбира се, съществуваха повече възможности от описаните от Питър. Може би Ахил имаше средство за заобикаляне на електромагнитния щит, който ограждаше двора на Рибейрау Прету. Разбира се, не би могъл да носи със себе си такова устройство, когато го доведоха. В противен случай то щеше да излезе наяве при претърсването, което бе проведено по време на първото му къпане в Рибейрау. Значи би трябвало някой да му го е донесъл. А Питър бе убеден, че такова устройство не би могло да съществува. И вероятно беше прав.

Може би следващият ход на Ахил беше нещо, което бе планирал да извърши изцяло сам. Може би имаше нещо, което той притежаваше и което бе в състояние да внесе контрабандно в Бразилия в тялото си. Дали камерите за наблюдение можеха да претърсят стомаха му при ходене по голяма нужда? Питър със сигурност трябваше да провери за това.

Докато лежеше и мислеше, Джон Пол се върна от банята, но не възобнови хъркането си.

— Буден ли си? — попита тя.

— Извинявай, че те събудих.

— И без това не мога да спя.

— Звярът ли?

— Пропускаме нещо — каза Тереза. — Не може да е станал внезапно лоялен служител на Хегемонията.

— Аз също не възнамерявам да заспивам отново — призна Джон Пол. Стана и зашляпа бос към компютъра си.

Тя го чу да чука по клавишите и разбра, че проверява първо пощата си.

Досадна работа, но беше по-добре, отколкото да лежи и да се визира в тъмния таван. Тя също стана, взе своя пулт от масата и се върна с него обратно в леглото, където започна да проверява своя имейл.

Едно от предимствата да е майка на хегемона беше, че не ѝ се налагаше да отговаря на досадни писма — можеше да ги препрати на някоя от секретарките на Питър да се занимават с тях. До едно съдържаха досадни съвети от непознати как да повлияе на Питър, за да го накара да направи нещо, което не беше в негова власт или беше незаконно. Синът ѝ, разбира се, не би го сторил, дори да беше законно.

Ето защо обикновено ѝ се събираха съвсем малко писма лично за нея.

На по-голямата част от тях можеше да отговори с няколко изречения, ето защо се справи бързо, макар и малко сънливо.

Вече се готвеше да изключи пулта си и да се върне отново към съня, когато получи ново писмо.

До: Т%Негмом@Негеmony.gov

От: Скала%ТвърдоМясто@ComeAnon.com

Относно: И когато даваш милостиня, не позволявай лявата ти ръка да знае какво прави дясната.

Какво беше това? Религиозен фанатик? Но адресът беше нейният, поверителният, използван само от Джон Пол, Питър и шепа хора, които тя наистина харесваше и познаваше добре.

И така, кой изпращаше писмото?

Тя прескочи до края. Никакъв подпис. Съобщението беше кратко.

Няма да повярваш! Бях на някакво парти — досадно, но опасно, с фин китайски порцелан, който знаеш, че като нищо можеш да счупиш, и покривка за маса, върху която непременно ще разлечеш индийско мастило — и знаеш ли какво се случи? Идва човекът, когото искам да хвана в капана си. Горкият, мисли си, че ме спасява от партито! Истината е, че дойдох на това парти само заради него. Не че той се усети! Той щеше да ЕКСПЛОДИРА, ако знаеше. И после, разбира се, от нерви, блъснах супника и горещата супа се разля навсякъде. Но... ти си ме знаеш! Понякога действам като последен глупак.

Това беше пълният текст на съобщението. Наистина беше досадно, защото не приличаше да е написано от някой, когото познаваше. Тя *нямаше* приятели, които да пращат безсмислени писма като това. Ключа за някакво парти. Някой се надява да се ожени за някой друг. Но преди да успее да се замисли, пристигна още едно съобщение.

До: Т%Негмом@Негемону.gov
От: Овце%НеКози@СомеАнон.com
Относно: Щом си го сторил за малцина...

Пак библейски цитат. Същият човек? Сигурно. Но съобщението не обясняваше нищо. Всъщност продължаваше библейския мотив от тематичния ред и нямаше нищо общо с предишното съобщение.

Ти ме прибра, но аз не бях гол. Аз те прекарах през прага си, защото ти беше глупав. Ти изобщо не ме познаваше, но аз те познавах.

Кога ще дойде страшния съд? Като крадец в нощта. В часа, когато не ме очакваш. Глупакът казва, че Той няма да дойде. Нека ядем, прием и се веселим, защото Той не идва. Погледни как стоя при вратата и чукам.

В мъка ще родиш деца. Аз ще имам силата да разбия твоята глава, но ти ще имаш силата да ухапеш моята пета.

Време за сеитба и време за жътва. Време за събиране на камъни, време за бягане с всички сили.

Тя, която има уши, нека чува. Колко красиви са краката в планината. Идвам, за да донеса не мир, а меч.

Тереза стана от леглото. Джон Пол трябваше да види тези писма. Тя знаеше, че означават нещо, особено пристигайки заедно по този начин. Хората, които знаеха този адрес, се брояха на пръсти и никой от тях не би написал подобни писма.

Следователно или някой бе научил адреса ѝ — но защо да си прави труда? Тя беше само майката на хегемона — или тези писма носеха скрито съобщение. Явно подателят мислеше, че дори на този адрес нейната поща може да бъде проверена от някой друг.

Кой би могъл да бъде този параноик освен Бийн?

Последният глупак, така се бе нарекъл. Определено беше Бийн.

— Джон Пол — каза тя, докато вървеше с тихи стъпки след него.

— Колко странно — мърмореше той.

Тя предположи, че ще ѝ събщи за подобна двойка съобщения, ето защо зачака.

— Китайците са наложили абсурден закон в Индия. Относно камъни! На хората не се позволява да носят камъни без разрешение! Всеки заловен с камъни подлежи на арестуване. Наистина са го въвели. Да не са си загубили ума?

Идиотщините на китайската политика в Индия обаче изобщо не я интересуваха.

— Джон Пол, трябва да ти покажа нещо.

— Разбира се — отвърна той и се обърна, за да погледне пулта, който тя постави на масата до неговия компютър.

— Прочети тези писма.

Джон Пол погледна едното и без да го чете, премина на следващото.

— Да, аз също ги получих. Пълна безсмислица. Не трябваше да се занимаваш с тях.

— Погледни ги по-внимателно. Дошли са на личния ми адрес. Мисля, че са от Бийн.

Той вдигна очи към нея, после се обърна към собствения си компютър и отвори своите копия на писмата.

— Права си — съгласи се. — Не го забелязах. Заприлича ми на глупаво писмо. Но никой не използва този адрес.

— Редовете в заглавието...

— Да — прекъсна я Джон Пол. — И двете представляват цитати от Библията, макар че първият...

— Да. Първият е за лявата и дясната ръка, а вторият е от притчата или каквото там се явява, когато Исус говори на хората откъм дясната си страна и на хората откъм лявата си страна.

— Така и моите и твоите писма имат леви и десни ръце.

— Две части на едно и също съобщение.

— Възможно.

— Цитатите са изцяло изопачени — отбеляза Тереза.

— Вие, мормоните, учите вашите библейски цитати — каза съпругът ѝ. — Ние, католиците, гледаме на тях като на протестантска работа за вършене.

— Истинските библейски цитати гласят: „Аз бях гол и ти ме облече, аз бях бездомен — или нещо подобно — и ти ме подслони.“

— Аз бях чужденец и ти ме подслони — поправи я Джон Пол...

— Значи все пак си чел цитата.

— Събудих се веднъж по време на проповед.

— Това е игри на думи — предположи Тереза. — Мисля, че във втория ред — „прекарах през прага си“ означава „заблудих те“ — „прекарах“, а не „осигурих подслон за теб“.

Джон Пол изучаваше другото писмо.

— Това писмо е геополитическо. Фин китайски порцелан. Индийско мастило. При това завършва с „експлодира“ с главни букви.

— „Да го хвана в капана си“ — промърмори Тереза, разглеждайки първото писмо. — Цялото съобщение е игра на думи — „Сила да ухапеш моята пета“... Това се отнася за Звяра, не мислиш ли? Ахил е бил уязвим само в петата.

— А Ахил е бил в капан, преди да го спаси Суриявонг.

— Сега си мислиш, че Суриявонг е бил замесен?

— Да.

— Суриявонг *мисли*, че е спасил този човек от някакво парти. Сури спасява Ахил, а Ахил пази някаква тайна. Той щеше да експлодира, ако знаеше.

Сега Джон Пол разглеждаше второто писмо.

— „Време за бягане с всички сили.“ Предупреждение ли е това?

— Ето го и последния ред. „Тя, която има уши, нека чува.“ „Краката в планината.“ Защото той идва, за да донесе не мир, а меч.

— В моето се казва: „Този, който има уши, да чува.“

— Прав си, не са идентични.

— Кой е „Аз“ в тези библейски цитати?

— Исус!

— Не, не. Кой говори от името на „Аз“? Мисля, че е Ахил. Написано е, сякаш говори той. „Аз те прибрах, защото ти беше

глупав.“ Крадец в нощта, когато ние не го търсим. Ние сме глупави, защото мислим, че той не идва, но той е тук до вратата.

— Време за бягане с всички сили... — прошепна Тереза.

Джон Пол се облегна назад и затвори очи.

— Може би е предупреждение от Бийн — предположи той. — Сури мисли, че е спасил Ахил, но точно това е искал Ахил от него да направи. А другото писмо — това споменаване за камъни, това трябва да е Петра. Петър значи „камък“. Изпратили са ни две съобщения, които си пасват едно с друго.

И сега всичко дойде на мястото си.

— Ето това ме тревожи — каза Тереза. — Това е причината да не мога да спя.

— Ти получи писмата едва сега.

— Не заспивах, защото се чудех как така Ахил не е правил нищо, откакто е дошъл, освен да изпълнява официалните си задължения. Макар заради арестуването да е бил изолиран, защо после не се свърза със своята мрежа? Ами ако изобщо не е бил арестуван от китайците? Ако е било нагласено? „Ти ме прибра, но аз не бях гол.“

Джон Пол кимна:

— А аз те прибрах, защото ти бе глупав.

— Значи единствената му цел е била да дойде тук.

— И какво от това? Ние бездруго сме подозрителни към него.

— Но това е нещо повече от подозрение — отбеляза Тереза, — иначе не биха не изпратили съобщенията.

— Тук няма никакво доказателство. Нищо, което да убеди Питър.

— Напротив, има — възрази Тереза. — Горещата супа.

Той я погледна недоумяващо.

— От джийша на Ендър. Хан Цу. Той е във висшата власт на Китай. Той знае. Той е авторитетът. Той „разсипва всичко“. Определено има логика.

— Добре, значи имаме доказателството. Знаем, че Ахил на практика не е бил затворник, а е искал да бъде арестуван.

— Не виждаш ли? Това означава, че той всъщност разбира Питър. Знаел е, че Питър ще го спаси. Може би дори е знаел, че Бийн и Петра ще напуснат. Помисли върху това — всички знаем колко опасен може да е Ахил, така че може би е разчитал на това.

— Всеки от най-близките на Питър напусна с изключение на нас.

— А Питър се опитва да накара и нас да си идем.

— И Суриявонг.

— Ахил го е избрал за съдружник.

— Или Сури е убедил Ахил, че е такъв.

Бяха си блъскали главите върху това и преди.

— Както и да е — каза Тереза. — С пристигането си тук Ахил успя да изолира Питър. Планирал е да прекара цялото си време в ролята на господин Добър Човек, да върши всичко правилно, да се сприятели с всеки, когото срещне. Всички върви гладко. Само че...

— Само че ще убие Питър.

— И то по начин, по който няма да си изцапа ръцете.

— Накрая той ще ръководи Хегемонията, защото е помощник на Питър. Ще казва: „В Хегемонията всичко върви гладко. Просто удържаеме положението, докато бъде избран нов хегемон“. И дълго преди да изберат такъв, той ще разбие всички кодове, ще неутрализира армията и Китай най-сетне ще се отърве от Хегемонията. Ще скроят клопка, ще изпратят Суриявонг на „мисия“ и ще унищожат нашата малка храбра армия...

— Защо да я унищожават, когато тя вече се подчинява на Ахил?
— каза Тереза.

— Не знаем дали Сури...

— Какво, мислиш, би се случило, ако Питър реши да напусне?

Съпругът изсумтя:

— В негово отсъствие Ахил би взел властта. *Тази* маневра има дълга традиция.

— Да го обяви за болен и да не позволи никакъв достъп до него е също толкова дълга традиция.

— Е, той не може да ограничи достъпа до Питър, докато *ние* сме тук.

За миг замлъкна.

— Вземи си паспорта! — каза Тереза.

— Не можем да вземем всичко.

— Изтрий паметта на компютрите!

— Какво мислиш, че ще използва? Отрова? Биоагент?

— Най-вероятно биоагент, защото може да го вкара контрабандно.

— Има ли значение?

— Питър няма да ни повярва.

— Той е упорит и своеволен, освен това мисли, че ние сме идиоти — напомни й Джон Пол. — Но това не означава, че е глупав.

— Може да си въобразява, че ще се справи с това.

Джон Пол кимна.

— Права си — съгласи се той. — Понякога е глупав.

— Изтрий всички свои файлове от системата и...

— Няма смисъл — отвърна Джон Пол. — Има втори копия.

— Поне няма на тези писма.

Джон Пол ги принтира, после ги унищожи, докато Тереза ги изтриваше от нейния пулт.

С хартиените копия в ръка се отправиха към стаята на Питър.

Синът им беше сънен и кисел. Продължаваше да пренебрегва тяхната загриженост и да настоява да изчакат до сутринта. Накрая Джон Пол се ядоса и измъкна Питър от леглото като малко дете. Хегемонът, шокиран, че го третират по този начин, онемя.

— Престани да приемаш това като проблем между теб и твоите родители — каза Джон Пол. — Тези писма са от Бийн и Петра, освен това са свързани със съобщение от Хан Цу в Китай. Бийн, Петра и Хан Цу са сред най-големите военни гении, а и тримата са доказали, че са по-умни от теб.

Лицето на Питър почервения от гняв.

— Сега вече ще ни обърнеш ли внимание? — попита Джон Пол. — Ще ни изслушаш ли наистина?

— Какво значение има дали ще ви изслушам? Нека един от *тях* стане хегемон, щом са толкова по-умни от мен.

Тереза се наведе и го погледна право в очите.

— Държиш се като пубертет, докато ние се опитваме да ти кажем, че къщата гори.

— Приеми тази информация — допълни Джон Пол, — сякаш ние сме двама от твоите информатори. Престори се, че мислиш, че ние наистина знаем нещо. И като успееш, направи бърза сметка и виж колко ефективно Ахил е отстранил всички около теб, на които можеш да имаш пълно доверие... всички освен нас.

— Зная, че имате добри намерения — заговори Питър, но гласът му издаваше неговия гняв.

— Млъкни! — намеси се Тереза. — Зарежи назидателния си тон. Видя писмата. Те не са наше дело. Горещата супа е намерил начин да каже на Бийн и Петра, че спасяването е било нагласено. Проучили са те, умнико. Ахил е наясно с всеки ход, който правиш.

— А доколкото ми е известно — подхвърли баща му, — китайците са готови да започнат нова операция.

— Ще бъдеш арестуван от войниците на Сури — поясни Тереза.

— С други думи, нямаш никаква представа от какво точно да се страхувам — изсумтя Питър.

— Това е така — увери го майка му. — Точно така. Защото играеш роля в неговите ръце, сякаш той ти е дал сценарий и ти четеш своите реплики като робот.

— В момента ти си марионетката, Питър — каза Джон Пол. — Мислиш, че държиш конците, но всъщност си марионетката.

— И сега трябва да се махнеш отгук — допълни Тереза.

— Какво спешно има? — попита нетърпеливо Питър. — Вие не знаете какво възнамерява да прави Ахил или кога ще го направи.

— Рано или късно трябва да се махнеш — настоя Тереза. — Нима смяташ да чакаш, докато той те убие? Или убие нас? А за да се махнеш, трябва да го направиш внезапно, неочаквано, без предварително планиране. Няма по-добра възможност от сега, докато и тримата сме все още живи. Можеш ли да гарантираш, че няма да ни убият утре? Или този следобед? Не мисля.

— Преди да съмне — рече Джон Пол, — ще вземеш самолет и ще напуснем Бразилия.

Питър седеше и поглеждаше ту единия, ту другия.

Но гневът му се бе стопил. Възможно ли беше? Щеше ли да ги послуша?

— Ако се махна — каза Питър, — ще кажат, че съм абдикирал.

— Можеш да го отречеш.

— Ще приличам на глупак. Ще бъда напълно дискредитиран.

— Ти беше глупак — каза майка му. — Ако го огласиш първи, никой друг няма да спечели, ако после го потвърди. Не крий нищо. Накарай някоя преса да го оповести, когато си във въздуха. Ти си Лок. Ти си Демостен. Можеш да измислиш каквото и да е.

Питър се изправи и започна да вади дрехи от чекмеджетата на скрина си.

— Мисля, че сте прави. Анализът ви е абсолютно правилен.

Тереза погледна към Джон Пол.

Джон Пол погледна към Тереза.

Същият Питър ли говореше?

— Благодаря ви, че не ме изоставяте — продължи той. — Но този хегемон се провали. Аз загубих всичко. Имах своя шанс, но го пропилях. Всички ми казваха да не водя Ахил тук. Планирах дълго да го вкарам в капан, но вече съм бил хванат в негов.

— Тази сутрин вече ти казах да млъкнеш — скастри го Тереза. — Не ме принуждавай да го правя отново.

Питър не си направи труда да закопчае ризата си.

— Да вървим — каза той.

За радост на Тереза той не се опита да вземе нищо със себе си. Спря за миг при компютъра си и въведе една-единствена команда.

После се отправи към вратата.

— Няма ли да изтриеш своите файлове? — попита Джон Пол. — Да сигнализираш на своя шеф на охраната?

— Току-що го сторих — отвърна Питър.

Значи той бе подготвен за ден като този. Вече имаше програмата, която щеше да унищожи автоматично всичко необходимо за унищожаване, а това щеше да даде сигнал на определени хора, които бе необходимо да бъдат вдигнати по тревога.

— Разполагаме с десет минути, преди хората, на които обикновено имам доверие, да бъдат предупредени да се евакуират — каза Питър. — Тъй като не знаем на кои от тях все още можем да имаме доверие, се налага дотогава да сме се махнали оттук.

Неговият план включваше грижа за онези, които все още са лоялни към него, за да ги спаси, преди Ахил да дойде на власт. Тереза не можеше да си представи, че Питър би помислил за такова нещо. Това бе добре да се знае за него.

Не се придвижваха крадешком, нито тичаха, просто прекосиха терена към най-близките порти, разговаряйки оживено. Наистина беше рано сутринта, но кой щеше да си помисли, че хегемонът и неговите родители се измъкват? Без багаж, без бързане, без тайно промъкване, завързали горещ спор. В разходката им нямаше нищо подозрително.

А спорът не беше преструвка. Разговаряха тихо, защото в утринната тишина можеха да бъдат подслушани дори от разстояние. В приглушените им гласове се долавяше напрежение.

— Прескочи мелодрамата — посъветва го Джон Пол. — Животът ти не е провален. Ти направи една огромна грешка и има хора, които ще кажат, че да се бяга по подобен начин е дори по-голяма грешка. Но с майка ти знаем, че не е така. Докато си жив, има надежда.

— Надеждата е Бийн — каза Питър. — Той не е навредил по невнимание на собствената си кауза. Ще разчитам на подкрепата на Бийн. Или може би не трябва. Може би моята подкрепа ще играе ролята на целувка със смъртта.

— Питър, ти си хегемонът — напомни му Джон Пол. — Ти беше избран. Ти, а не обкръжението ти. В крайна сметка ти си човекът, който премести седалището на Хегемонията тук. Сега ще го преместиш другаде. Хегемонията е там, където си ти, независимо къде е това, никога не казвай едно нещо, с което дори да загатваш обратното. Дори ако цялата ти власт се изчерпва с теб, мен и майка ти, това не е нищо. Защото ти си Питър Уигин, а дявол да го вземе, ние сме Джон Пол Уигин и Тереза Уигин. Под нашата очарователна и изтънчена външност ние сме доста издръжливи хора.

Питър не каза нищо.

— Е, в действителност — каза Тереза на Джон Пол, — ние двамата сме издръжливите, а Питър е големият лидер.

Синът им поклати глава.

— Разбира се, че си! — настоя Тереза. — Знаеш ли как разбрах, че си? Защото бе достатъчно умен да ни послушаш и да се махнеш навреме.

— Всъщност се замислих, че... — започна Питър.

— Какво? — избърза да попита Тереза, преди съпругът ѝ да пусне стандартната си шега: „Време беше.“ Щеше да е неподходяща за този момент, но Джон Пол изобщо не го биваше в преценяването на момента за майтапите си.

— Аз ви подцених и двамата — призна синът им.

— Аха — съгласи се Тереза.

— В действителност дълго време се държах малко гадно с вас.

— Не беше малко — намеси се Джон Пол.

Тереза му намигна предупредително.

— Поне не направих нещо толкова глупаво като взлом в спалнята му, за да го убия — отбеляза Питър.

Тереза го прониза с поглед, а синът ѝ се ухили широко насреща ѝ.

Джон Пол се засмя. Тя не можеше да го обвини, а Питър не можеше да не си го върне. В края на краищата с намигването си тя искаше да изрази опасение.

— Ами... прав си — каза Тереза. — Беше доста глупаво, но не знаех какво друго да направя, за да те спася.

— Може би да ме спасиш не е чак толкова велика идея.

— Ти си единственото копие от нашата ДНК, останало на Земята — обади се баща му. — Просто не искаме да ни се налага отново да правим бебета. Това е за по-млади хора.

— Освен това — допълни Тереза — твоето спасяване означава спасяването на света.

— Да бе — отвърна насмешливо Питър.

— Ти си единствената надежда — каза Тереза.

— Тогава, желая ти късмет, свят — ухили се синът им.

— Аз мисля, че това прозвуча като молитва — рече Джон Пол. — Не мислиш ли, Тереза? Питър изрече молитва.

Питър тихо се засмя.

— Да, защо не — съгласи се той. — Желая ти късмет, свят. Амин.

Стигнаха до вратата доста преди изтичането на десетте минути. На една таксиметрова пиаца пред най-големия хотел извън двора имаше заспал шофьор на такси. Джон Пол го събуди и му връчи внушителна сума.

— Закарай ни на летището — нареди Тереза.

— Но не на това — уточни Уигин старши. — Искаме да излетим от Араакара.

— Намира се на около час път отгук — каза Тереза.

— А ние разполагаме с един час до най-ранния полет, независимо за къде — допълни Джон Пол. — Искаш ли да прекараш този час, като просто седиш на едно летище, което е на петнайсет минути от двора?

Питър се засмя:

— Това е толкова параноично. Точно в стила на Бийн.

— Бийн е жив — припомни му Джон Пол.

— И мен ме устройва — усмихна се хегемонът. — Хубаво нещо е да си жив.

Питър направи своето обръщение за пресата от летище Араракара. Но Ахил също не си губеше времето.

Разказаното от Питър беше съвсем вярно, въпреки че той не спомена няколко неща. Призна, че е бил заблуден, мислейки, че спасява Ахил, докато в действителност е вкарал троянски кон зад стените на Троя. Това беше ужасна грешка, защото през цялото време Ахил служеше на Китайската империя, а главната квартира на Хегемонията беше напълно компрометирана. Питър заяви, че е преместил главния щаб на Хегемонията на друго място и призова всички служители на Хегемонията, които все още са лоялни към него, да чакат съобщение къде да се съберат отново.

Ахилото оповестяване пред пресата заявяваше, че с генерал Суриявонг и Ферейра, шефът на компютърната охрана на Хегемонията, са открили, че Питър е злоупотребил с парите на Хегемонията и ги е скрил в тайни сметки — пари, които са били предназначени за изплащане на задълженията на Хегемонията, за храна на бедните и за усилията да се постигне световен мир. Той заяви, че кабинетът на хегемона ще продължи да функционира под контрола на Суриявонг като най-висш военен командир на хегемонските въоръжени сили, а самият Ахил щял да помогне на Суриявонг само ако бъде помолен за това. Междувременно бе издадена заповед за арестуването на Питър, за да отговаря по обвинения за незаконно присвояване, злоупотреби в кабинета и голямо предателство срещу Международния съюз за отбрана.

В друго съобщение на пресата по-късно през същия ден Ахил обяви, че Хайръм Граф е свален от поста министър на колонизацията и е трябвало да бъде арестуван за съучастничество с Питър Уигин за измама на Хегемонията.

— Кучият му син! — възмути се Джон Пол.

— Граф няма да му се подчини — каза Тереза. — Просто ще заяви, че ти продължаваш да си хегемон и че отговаря само пред теб и пред адмирал Чамраджнагар.

— Но това ще източи голяма част от неговите фондове — каза Питър. — Граф ще има много по-малко свобода за движение, защото сега има награда за главата му. В някои страни може да го арестуват и предадат на китайците.

— Наистина ли мислиш, че Ахил защитава интересите на Китай? — попита Тереза.

— Толкова лоялно, колкото защитава моите — усмихна се криво Питър.

Преди самолетът да се приземи в Маями, Питър имаше спасително убежище. От всички места в САЩ.

— Аз мислех, че Америка е решила да не се меси — учуди се Джон Пол.

— Това е само временно — каза Питър.

— Но с това те ясно се причисляват към нашия отбор — каза майка му.

— „Те“? — каза Питър. — *Вие сте* американци. Също и аз. Съединените щати не са „те“, а *ние*.

— Не е така — възрази Тереза. — Ти си хегемонът. Ти стоиш над националността. А също, бих добавила, и *ние*.

11. БЕБЕТА

От: Чамраджнагар%sacredriver@ifcom.gov
До: Фландрес%A-Heg@idl.gov
Относно: МинКол

Г-н Фландрес,

Постът хегемон не е и никога не е бил вакантен. Питър Уигин продължава да държи този кабинет. Следователно освобождаването от вас на Хайръм Граф като министър на колонизацията е невалидно. Граф продължава да упражнява цялата си досегашна власт по отношение на делата на МинКол извън територията на Земята.

Нещо повече, ще считаме всяко спъване на неговите действия на Земята или посегателство срещу личността му, когато изпълнява своите задължения, като престъпление срещу Международния флот и ние ще взимаме всички необходими мерки.

От: Фландрес%A-Heg@idl.gov
До: Чамраджнагар%sacredriver@ifcom.gov
Относно: МинКол

Адмирал Чамраджнагар, сър:

Не мога да си обясня, защо пишете до мен относно тази работа. Аз не съм действащ хегемон. Препратих вашето писмо до генерал Суриявонг и се надявам цялата бъдеща кореспонденция по тези въпроси да бъде отправяна към него.

Ваш покорен слуга: Ахил Фландрес

От: Чамраджнагар%sacredriver@ifcom.gov
До: Фландрес%A-Heg@idl.gov
Относно: МинКол

Препращайте моите писма където желаете. Известна ми е играта, която играете. Аз обаче играя игра, различна от вашата, и държа всички карти. От друга страна вашата игра ще трае само докато хората забележат, че вие изобщо нямате карти.

Събитията в Бразилия вече се излъчваха по всичките мрежи и видеопредавания, когато процедурата по имплантирането бе завършена и Петра бе отведена в чакалнята на клиниката по оплождане към Женската болница. Бийн я чакаше. Носеше балони.

Отведоха я в района на приемната. Отначало тя не го забеляза, защото бе заета да говори с лекаря. Съпругът ѝ искаше да погледа жената, която може би вече носеше негово дете.

Изглеждаше толкова малка. Той си спомни как я гледаше, когато за пръв път се срещнаха във Военното училище. Това момиче — рядкост в места, където тестовете изискваха определена степен на безпощадност и агресивност. На него — новодошлия, най-малкото дете, което някога е допускано до училището, тя му изглеждаше така самоуверена, така непохватима, като типичен наемен бандит, нахакана и войнствена. Оpozнаването им беше като необходима игра.

Бийн откри, че тя забелязва разни неща. Забеляза *него* като начинаещ, без да му се присмива като всички останали деца. Тя му обърна внимание, сметна го за любопитен. Осъзна, че присъствието му във Военното училище, въпреки че е недорасъл, загатва за нещо специално.

Донякъде и заради това Бийн също бе заинтригуван от нея — това и факта, че тя също изглеждаше не на място както него, защото бе момиче.

Разбира се, оттогава тя бе пораснала, но Бийн бе пораснал далеч повече и сега беше доста по-висок от нея. Но не беше само височината. Щом я прегърнеше я усещаше малка и крехка или поне така му се струваше. Той чувстваше, че трябва винаги да е нежен с нея, иначе можеше по невнимание да я счупи в прегръдката си.

Всички мъже ли изпитваха същото? Вероятно не. Поради една причина повечето жени не бяха толкова крехки като Петра. И поради още една повечето мъже спираха да растат, щом достигнеха определен стадий. Но ръцете и краката на Бийн все още бяха непропорционални на тялото му, подобно на юношеските, така че, макар да беше висок мъж, бе ясно, че тялото му възнамерява да става още по-високо. Ръцете му приличаха на лапи. Нейните изглежда се губеха в неговите, сякаш бяха бебешки.

„Как ли ще приема бебето, когато се роди? Ще бъда ли в състояние да люлея детето? Ами ако го нараня? Напоследък не съм много добър в ръцете.

А преди бебето да стане достатъчно голямо и здраво, за да си играя с него, ще съм мъртъв.

Защо се съгласих да го направя?

О, да. Защото обичам Петра. Защото тя силно желае дете от мен. Защото Антон разказваше невероятната история за това как всички мъже мечтаят за брак и семейство, дори ако не се интересуват от секс.“

Тя го забеляза, видя балончетата и се засмя.

В отговор той също се засмя, отиде при нея и ѝ подаде балончетата.

— Съпрузите обикновено не дават на съпругите си балончета — каза тя.

— Реших, че да ти имплантират бебе е специален повод.

— Допускам, че е така, когато е направено професионално. Повечето бебета се имплантират по домовете от аматьори и съпругите не получават балончета.

— Ще го запомня и ще се погрижа винаги да имам няколко под ръка.

Той отиде до нея и забута количката по коридора към изхода.

— И така, за къде е моят билет? — попита тя.

— Взех ти два. За различни въздушни линии, за различни направления. Плюс този билет за влак. Ако за някой от двата полета имаш лошо предчувствие, не се качвай на него. Просто избери другата въздушна линия. Или напусни летището и вземи влака. Билетът за влака е за всички линии, така че можеш да отидеш навсякъде.

— Глезиш ме.

— Как мислиш, дали бебето се е закачило на маточната стена?

— Не съм снабдена с вътрешна камера — отвърна Петра — и ми липсват подходящите нервни окончания, за да усетя микроскопичната малка зародишна присадка и началото на образуване на плацентата.

— Това е много лош проект. Когато умра, ще си поговоря с Бог по този въпрос.

Петра трепна:

— Моля те, не се шегувай със смъртта.

— Не ме моли да съм сериозен с това.

— Аз съм бременна. Или може би съм. От мен се очаква да действам самостоятелно за всичко.

Дойде служител и посочи на Петра най-предното такси в колоната от три таксита. Бийн го спря:

— Шофьорът пуши.

— Той ще изхвърли цигарата — обеща служителят.

— Съпругата ми няма да влезе в кола с шофьор, чиито дрехи вонят на цигарен дим.

Петра го погледна странно. Той вдигна вежда и тя разбра, че не пушенето е проблемът.

— Това е първото такси в колоната — обясни служителят, сякаш беше неопровержим физически закон, че пътниците трябва да наемат непременно таксито, спяло най-отпред.

Бийн погледна към другите две таксита. Вторият шофьор го погледна безучастно. Третият шофьор се усмихна — изглежда, бе индонезиец или малаец, а в тяхната култура усмивката беше рефлекс, когато срещаш някой по-голям, или по-богат от теб.

Все пак не почувства недоверие към индонезийския шофьор, каквото бе почувствал към двамата холандски шофьори.

Ето защо забута количката с Петра към третото такси. Попита го дали е индонезиец и шофьорът кимна. Беше от Джакарта. Служителят,

раздразнен не на шега от нарушаването на протокола, настоя да помогне на Петра да влезе в таксито. Бийн взе чантата ѝ и я остави на задната седалка до нея — никога не поставяше вещи в багажника, в случай че се наложи да бяга.

Остане там и гледа след колата, докато я загуби от поглед. Нямахме време за сбогувания. Току-що бе поставил всичко, което имаше значение в живота му, в някакво такси, управлявано от усмихващ се чужденец.

Отиде до първото такси в колоната. Шофьорът изглеждаше обиден, задето Бийн наруши колоната. Холандия отново бе станала цивилизовано място, защото вече се самоуправляваше, и явно колоните се уважаваха. Изглежда, холандците се гордееха, че спазват опашките, което беше абсурд, защото висенето по опашки беше английски национален спорт.

Бийн подаде на шофьора двайсет и пет доларова монета, която последният погледна с презрение.

— В момента доларът е по-силен от еврото — обясни Бийн. — Плащам ви едно пътуване, така че да не загубите нищо от това, че качих съпругата си на друго такси.

— Закъде ще пътувате? — попита грубо шофьорът. Английският му прозвуча превзето. Холандците определено се нуждаеха от подобри езикови програми на собствения си език, а не от английски видео- и радиопредавания.

Бийн не му отговори, преди да се качи в таксито и да затвори вратата.

— Карайте към Амстердам — нареди.

— Какво?

— Чухте ме.

— Това струва осемстотин долара — заяви шофьорът.

Бийн отдели една банкнота от хиляда долара от своята пачка и му я даде.

— Работи ли изобщо видеото в тази кола? — попита той.

Шофьорът разгледа демонстративно банкнотата, за да се увери, че не е фалшификат. На Бийн му се щеше да съществуват банкноти на Хегемонията. Не харесвате доларите ли? Какво ще кажете тогава за хегемонска валута? Но тези дни едва ли някой щеше да приеме хегемонски пари за каквото и да е. Нищо чудно, щом лицата на Ахил и

Питър се мъдреха върху всеки видеоекран в града, а според новините Питър бе присвоил хегемонски пари. Въпросните две лица бяха и на екрана на видеото в таксито, когато шофьорът най-после го включи.

„Бедният Питър. Сега той знае как папите и противниците им са се чувствали, когато за трона на Свети Петър са претендирали двама кандидати. Какъв исторически шанс за него. Каква бъркотия за света.“

И за своя изненада Бийн откри, че всъщност не го е грижа за царящия хаос в света, защото не засягаше неговото малко семейство.

„Сега аз съм гражданин — осъзна той. — Всичко, което ме интересува, е как тези световни събития ще повлияят на моето семейство. Преди се интересувах от световните събития само доколкото засягаха мен. Имах навика да се присмивам на сестра Карлота, защото тя бе толкова загрижена.“

Но се интересуваше. Наблюдаваше все така зорко. Обръщаше внимание. Казваше си, че го прави, за да знае къде ще е в безопасност. Сега обаче, с далеч по-голямо основание да се безпокои за безопасността, цялата тази работа с Питър и Ахил му се стори абсолютно досадна. Питър беше глупак, въобразяваше си, че ще контролира Ахил; само глупак би се доверил на китайски източник по такъв въпрос. Ахил явно познаваше Питър, щом бе предвидил, че хегемонът ще го спаси, вместо да го убие. А и защо да не го познава? Достатъчно бе Ахил да си се представи като хегемон, но глупав като Питър.

Все пак, макар да го отегчаваше, историята, раздухана от журналистите, започна да придобива смисъл, когато се съчетаеше с нещата, които Бийн знаеше. Разбира се, изявлението за присвояването беше очевидна дезинформация от Ахил, макар всички предсказуеми нации да ревяха в един глас, че искат разследване: Китай, Русия, Франция. Онова, което изглеждаше вярно, бе, че Питър и родителите му са се измъкнали от двора на хегемона в Рибейрау Прету тази сутрин точно преди разсъмване, отишли са с кола до Араракара, а после са отлетели за Монтевидео, където са получили официално разрешение да летят до Съединените щати като гости на американското правителство.

Разбира се, възможно бе внезапното им бягство да е било ускорено от нещо, което е направил Ахил, или от информация, издала истинските планове на Ахил. Бийн обаче беше сигурен, че евакуацията

им е била задействана от имейлите, които той и Петра изпратиха тази сутрин, когато получиха съобщението на Хан Цу.

Очевидно семейство Уигин или си бяха легнали много късно, или бяха станали твърде рано, защото бяха получили писмата почти веднага след изпращането им. Прочели са ги, дешифрирали са съобщението, разбрали са намека на Хан Цу, после невероятно бързо са убедили Питър да им обърне внимание, за да се махнат моментално.

Бийн очакваше да изминат дни, преди Питър да послуша родителите си. Бийн и Петра знаеха колко умни са семейство Уигин, но повечето от хората в Хегемонията не го и подозираха, най-вече Питър. Бийн се опита да си представи сцената, в която те му обясняват, че е бил заблуден от Ахил. Питър да повярва на родителите си, че е направил грешка? Немислимо.

Въпреки това явно им бе повярвал незабавно.

Може би го бяха упоили.

Бийн леко се усмихна при тази мисъл, после отмести поглед от видеото, защото таксито правеше остър завой.

Излизаха от главното шосе към странична улица. Това не трябваше да става.

Инстинктивно Бийн отвори вратата и изскочи навън, преди шофьорът на таксито да вземе пистолета си от седалката и да го насочи към него. Куршумът свирна над главата му, когато се приземи и претърколи. Таксито спря, а шофьорът изскочи навън, за да довърши работата. Изоставяйки чантата си, Бийн хукна към ъгъла. Знаеше, че няма да се отдалечи достатъчно — тук, в района на складовете, нямаше никакви пешеходци — за да излезе от обсега на куршумите, ако таксиметровият шофьор го последваше по главната улица.

Отекна още един изстрел точно когато мина покрай ръба на сградата. Бийн мислеше да се притисне до стената на сградата с надеждата, че стрелецът е наистина глупав и ще завие бързо зад ъгъла, без да гледа.

Но нямаше да стане, защото таксито, което беше второ в колоната, се изтегляше към бордюра точно пред него, а шофьорът му също вдигаше пистолета си към Бийн.

Той се хвърли на земята и два куршума удариха стената, където стоеше. По чиста случайност, неговия скок го изпрати право пред първия шофьор, който наистина беше достатъчно глупав, за да

обиколи ъгъла на пълна скорост. Падна върху Бийн, просна се на земята, а пистолетът изхвърча от ръката му.

Бийн можеше да тръгне към пистолета, но вторият шофьор вече излизаше от таксито и щеше да застреля Бийн, преди да стигне до оръжието. Ето защо хукна към първото такси, колата бе все още с работещ двигател. Щеше ли да стигне до него, преди двамата стрелци отново да открият огън по него?

Знаеше, че не би могъл. Но нямаше друг избор, освен да опита и да се надява, подобно на главните герои от видеофилмите, че тези двамата ще са ужасни стрелци и всеки път няма да го улучват. Оставаше като влезе в таксито, за да избяга с него, тапицерията на шофьорската седалка да е от чудотворна тъкан, която спира куршумите, преминали през задното стъкло.

Бум. Бум-бум. И екот на автоматично оръжие.

Двамата таксиметрови шофьори не притежаваха автоматични оръжия.

Бийн вече бе заобиколил предницата на таксито. За негова изненада нито един от двамата не стоеше на ъгъла с насочен към него пистолет. Може би бяха стояли преди малко, но сега лежаха на земята, надупчени от куршуми, а кръвта им се лееше по паважа.

Изад ъгъла изскочиха двама мъже с индонезийски черти, единият с пистолет, а другият с малко автоматично оръжие. Бийн разпозна израелската конструкция, защото това бе оръжието, което собствената му малка армия използваше на мисии, при които се налагаше да крият оръжието възможно най-дълго.

— Ела с нас! — извика единият от индонезийците.

Бийн реши, че идеята е добра. Убиецът си имаше един човек за подкрепление, нищо чудно да има и други, а колкото по-бързо се махнеше оттук, толкова по-добре.

Разбира се, не знаеше нищо за индонезийците, нито защо са тук и спасяват живота му. Но фактът, че те имат оръжия, а не стрелят по него, подсказваше, че поне за момента са му най-скъпи приятели.

Грабна чантата си и затича. Чакаше го отворена предната дясна врата на неподлежаща на описание немска кола.

— Моята съпруга също е в такси — извика веднага щом се мушна в колата.

— Тя в безопасност — увери го мъжът от задната седалка, онзи с автоматичното оръжие. — Шофьорът му един от нас. Много добър избор на такси от нейна страна. Много лош избор от твоя страна.

— Кой сте вие?

— Индонезийски имигрант — усмихна се шофьорът.

— Мюсюлманин — предположи Бийн. — Алай ли ви изпрати?

— Не, не беше лъжа, а истината^[1] — отвърна мъжът.

Бийн не си направи труда да го поправи. Ако името Алай не означаваше нищо за него, какъв бе смисълът да се задълбочава по този въпрос?

— Къде е Петра? Моята съпруга?

— Пътува за летище, но няма използва билета, който си дал. — Мъжът от задната седалка му подаде самолетен билет. — Тя отива там.

Бийн погледна направлението. Дамаск.

Очевидно мисията на Амбул вървеше добре. Дамаск беше столицата на мюсюлманския свят и макар Алай да тънеше в неизвестност, едва ли се намираще другаде.

— Като гости ли отиваме там? — попита Бийн.

— Като туристи.

— Добре. Защото оставихме нещо в болницата, за което може би трябва да се върнем.

Но хората на Ахил — или който и да беше — явно знаеха причината за посещението на Петра в Женската болница. Фактически... нямаше никакъв шанс нещо тяхно да е останало там.

Бийн се обърна и погледна мъжа на задната седалка.

Индонезиецът поклати глава:

— Съжалявам. Те ми казват, докато ние спираме тук и стреляме хора вместо вас, охрана в болницата краде, каквото оставили там.

Разбира се. Защо да си пробиваш път през охраната с бой, когато можеш просто да я наемеш.

Всичко му стана ясно. Ако Петра се бе качила в първото такси, това нямаше да е убийство, а отвличане. Не ставаше дума за смъртта на Бийн — убийството му беше просто допълнително възнаграждение. Целта беше да се вземат бебетата на Бийн.

Вече знаеше, че не са ги преследвали, защото и двамата с Петра са били предадени още с пристигането си. Волеску. Ако и Волеску беше замесен в тази работа, тогава откраднатите зародиши в края на

краищата вероятно са притежавали Ключа на Антон. Нямаше друга причина да искат неговите бебета, ако не са феномени от вида на Бийн.

Тестът на Волеску вероятно беше измама. Румънецът може би нямаше представа кои от зародишите са с Ключа на Антон и кои не. Щяха да ги имплантират в заместители и после, след раждането им, щяха да видят какво се е получило.

Бийн бе измамен от Волеску, също както Питър бе измамен от Ахил. Но с Петра не се бяха доверили на Волеску, а само повярваха, че не е в съюз с Ахил.

Все пак, не бе задължително да е Ахил. Само защото бе отвлякъл джийша на Ендър, не означаваше, че е единственият възможен похитител на света. Децата на Бийн, ако притежаваха неговата дарба, щяха да са ценно предимство за всяка амбициозна нация или бъдещ военен лидер. Отглеждаш ги, без да знаят нищо за истинските си родители, обучаваш ги тук, на Земята, интензивно както Бийн и другите деца във Военното училище, а след девет или десет години вече разполагаш с гении по стратегия и тактика.

Не бе изключено и да е търговска цел. Навярно Волеску бе организиран всичко сам — наемане на стрелци, подкупване на охраната — за да може да продаде бебетата по-късно на безумна цена.

— Лоши новини, съжалявам — каза мъжът от задната седалка. — Но ти все още имаш едно бебе, да? В жена ти, да?

— Единственото, да се надяваме — отвърна Бийн. Единственото, ако имаха късмет.

Което беше малко вероятно предвид ситуацията.

Все пак пътуваха към Дамаск... Ако Алай наистина ги вземеше под своя закрила, Петра щеше да бъде в безопасност. Петра и едно дете... което най-вероятно имаше Ключа на Антон и му бе съдено да умре, без дори да достигне двайсет години. Поне то и Петра щяха да са в безопасност.

Но другите деца бяха там, навън, деца на Бийн и Петра, които щяха да бъдат отгледани от чужди хора като оръжия, като роби.

Зародишите бяха девет на брой. Един беше имплантиран, а три бяха изхвърлени. Значи оставаха пет в ръцете на Волеску или Ахил, или на някой друг.

А не бе изключено Волеску да е открил начин да включи и трите изхвърлени, разменяйки контейнерите по някакъв начин. Така

липсващите зародиши може би бяха осем.

Бийн си наложи да не мисли за тревогите, защото не можеше да направи нищо в момента, и се съсредоточи върху настоящото положение.

— Благодаря ви — обърна се към мъжете в колата. — Бях небрежен. Без вас щях да съм мъртъв.

— Не небрежен — усмихна се мъжът отзад. — Влюбен млад мъж. Жена с бебе в нея. Време на надежда.

„Последвано непосредствено — осъзна Бийн — от време почти на отчаяние.“

Изобщо не биваше да се съгласява да има деца, без значение колко силно Петра го искаше, без значение колко много я обичаше, без значение колко много самият той жадуваше за дете, за семейство. Ако беше останал непреклонен, сега враговете му нямаше да имат какво да откраднат от него. С Петра щяха да си бъдат все така в нелегалност, защото нямаше да им се налага да ходят при змия като Волеску.

— Бебета добро — обади се пак мъжът отзад. — Правят те уплашен, правят те луд. Някой открадва бебета, някой наранява бебетата, прави те луд. Но все пак добро. Бебета добро.

Да. Добре. Може би Бийн щеше да живее достатъчно дълго, за да го разбере, а може би нямаше.

Защото сега той знаеше каква е целта на неговия живот, независимо колко време му оставаше, преди да умре от гигантизм.

Щеше да си върне бебетата. Без значение дали трябваше да съществуват, те вече съществуваха, всяко със своя собствена генетична идентичност, всяко едно вече живо. Преди да ги откраднат, те не представляваха нищо за него освен клетки в някакъв разтвор. Значение имаше само едното, което щеше да бъде имплантирано в Петра, да порасне и да стане част от тяхното семейство. Но сега всичките имаха значение. Сега до едно бяха живи за него, защото бяха в ръцете на някой друг, решил да ги използва.

Бийн съжаляваше дори за тези, които бяха изхвърлени. Дори тестът да беше истински, дори да притежаваха Ключа на Антон, какво право имаше той да унищожава тяхната генетична идентичност само защото искаше да им спести нещастieto на живот, кратък като неговия?

Внезапно осъзна какво означава това.

„Сестра Карлота, ти винаги искаше да приема християнската вяра — и не просто християнската, а католическата. И ето ме сега — решавам, че щом сперматозоид и яйцеклетка се слоят, те са човешки живот и е несправедливо да им се причинява вреда.

Е, аз не съм католик и не е погрешно да искам децата ми да пораснат и да имат пълноценен живот вместо този, пет пъти по-кратък, на който съм обречен.

Но с какво бях по-различен от Волеску, когато поисках да изхвърлим тези три зародиша? Той унищожил два и два от тях, аз — три. Той ги остави да живеят почти две години — бременност плюс една година — но нима има разлика?“

Щеше ли сестра Карлота да го осъди за това? Извършил ли бе смъртен грях? Нима беше наказание сега да загуби пет, защото бе изхвърлил доброволно три?

Не можеше да си представи какво би му казала. Или помислила. Навярно щеше да се радва, че изобщо е решил да има дете. Щеше да се радва, ако Петра наистина беше бременна.

Но щеше също да се съгласи с него, че петте откраднати зародиша, които можеше да бъдат имплантирани в някой друг и да се превърнат в бебета, не може да се изоставят. Той трябваше да ги намери, да ги спаси и да ги върне у дома.

[1] Игра на думи. На английски „Алай“ и „лъжа“ се поизнасят еднакво. — Б.пр. ↑

12. ГАСЕНЕ НА ПОЖАРИ

От: Хан Цу
До: Снежен Тигър
Относно: камъни

Аз съм доволен и поласкан, че имам шанса още веднъж да предложа моя скромнен съвет на вашето светло величие. Предишният ми съвет да игнорирате купищата камъни на пътя беше очевидно глупав и вие видяхте, че много по-мъдър ход беше да се обяви носенето на камъни за незаконно.

Сега имам още веднъж чудесната привилегия да дам лош съвет на този, който не се нуждае от такъв.

Ето проблемът, както го виждам аз:

Обявявайки закон срещу носенето на камъни, вие не можете да отстъпите и отмените закона, без да покажете слабост.

Законът срещу носенето на камъни ви поставя в положение да арестувате и наказвате жени и малки деца, което се заснема и изнася контрабандно от Индия за велико объркване на Световната Народна Държава.

Бреговата линия на Индия е толкова обширна, нашият флот е толкова малък, че не можем да спрем контрабандата с тези видеофилми.

Камъните блокират пътищата, транспортът на войските и продоволствието става опасен, нарушават се графициите.

Купчините камъни се наричат „Великата Индийска стена“ и с други имена, които ги правят символ на революционно незначитане на Световната Народна Държава.

Вие ме подложихте на тест, намеквайки, че има само две възможности, които, с вашата мъдрост, вие знаехте, че водят до катастрофални последствия. Отменяне на закона или преустановяване на прилагането му със сила ще окуражи едно по-нататъшно беззаконие. По-стриктното налагане само ще произведе мъченици, ще разпали опозицията, ще ни посрами сред невежите варварски нации и ще окуражи по-нататъшно беззаконие.

Благодарение на невероятен късмет, аз не се провалих на вашия мъдър тест. Предугадох третата алтернатива, която вие отдавна сте съзрели.

Сега осъзнавам, че вашият план е да пълните товарни коли с фин чакъл и с огромни камъни. Ваши войници ще обикалят селата, където има по-високи барикади. Те ще приближават товарните коли до барикадите и ще изсипват чакъла и големите камъни пред техните купчини, но не върху тях.

Бунтуващото се, неблагоприятно индийско население ще размишлява върху разликата в големината между Великата Индийска стена и Чакъла и Камъните на Китай.

Поради факта, че вие ще блокирате всички пътища на входа и на изхода на всяко село, те няма да могат да вкарват в него товарни коли или автобуси, нито да ги изкарват от там, докато не премахнат не само Великата Индийска стена, но и Чакъла и Камъните на Китай.

Те ще открият, че чакълът е твърде дребен, а камъните твърде големи, за да се премахнат лесно. Усилията, които ще положат, за да очистят пътищата, ще им бъдат достатъчно добър урок, при това без да наказваме нито един човек.

Всеки видеофилм, изнесен контрабандно от Индия, ще показва, че ние сме направили по техните пътища това, което те доброволно са направили сами, само че в по-голям мащаб. И единственото наказание, което чужденците ще видят, е индийци да събират камъни и да ги отстраняват, което те по начало сами са избрали да правят.

Тъй като в Индия няма достатъчно товарни коли за чакъл и големи камъни, селата, които ще третираме както споменах, ще бъдат избрани внимателно, за да сме сигурни, че са блокирани максимален брой пътища, за да възпрепятстваме търговията и доставката на храни по цяла Индия.

Налага се също така самият вие да се уверите, че са запазени отворени достатъчно пътища за нашите доставки, но местата за проверка ще бъдат установени далеч от селата и на места, които не могат да бъдат снимани от разстояние. Няма да бъде разрешено преминаването на никакви граждански коли.

Определени села, в които хората умират от глад, ще бъдат снабдявани с малки количества храна по въздуха от китайската армия, която ще идва като спасител. По този начин ще снабдяваме с храна онези, които страдат невинно заради действията на бунтовническите и непокорните блокировачи на пътища. После ще заснемем тези хуманитарни операции и ще ги изпратим до всички чуждестранни медии.

Аз се възхищавам от вашата мъдрост за измислянето на този план и ви благодаря, че позволихте на толкова глупав човек като мен да има този шанс да изследва вашия начин на мислене и да види как вие превръщате затруднението в голям урок за неблагодарното индийско население. Освен ако, както последния път, нямате друг план, който да е още по-неуловим и мъдър и който не съм бил в състояние да оценя.

От детето, което лежи в краката ви,
за да се учи на мъдрост,
Хан Цу

Питър не искаше да стане от леглото.
Никога през живота му не се беше случвало.

Не, не беше съвсем вярно. Често не му се ставаше от леглото, но винаги продължаваше да се опитва и в края на краищата ставаше. Различното днес беше, че в девет и половина сутринта той беше все още в леглото, въпреки че имаше уговорена пресконференция за след по-малко от половин час в зала за конференции в хотел „О’Хенри“ в родния си град Грийнсбъро, Северна Каролина.

Не можеше да я отложи заради продължително пътуване с реактивен самолет. Пътят между Рибейрау Прету и Грийнсбъро беше само един час. Щеше да изпадне в много неудобно положение, ако не станеше. Значи *трябваше* да стане. При това веднага.

Не че имаше някакво значение. Засега все още носеше титлата „хегемон“, но в много страни имаше хора с титли „крал“, „дук“, „маркиз“, които готвеха, правеха снимки или поправяха автомобили, за да си изкарват прехраната. Вероятно би могъл да се върне в колежа под друго име, да следва специалността на баща си и да си намери спокойна работа за някаква компания.

Можеше ли да отиде в банята, да напълни ваната с вода, да легне в нея и да вдиша водата. Няколко момента на паника и мятане и целият проблем щеше да изчезне. На практика, ако той се удареше силно на много места по тялото, щеше да изглежда, сякаш се е борил отчаяно е някакъв нападател и е бил убит. Даже щяха да го изкарат мъченик. Поне хората можеше да си помислят, че е бил достатъчно важна личност, за да има враг.

„Всеки миг — мислеше Питър — трябва да стана и да си взема душ, за да не съм толкова мърляв пред медиите.“

„Трябваше да подготвя някакво изявление — помисли той. — Нещо ефектно. *Защо не съм толкова трогателен и глупав, както моите неотдавнашни действия ми доказаха, че съм?* Или може би директният подход: *Защо съм дори по-трогателен и по-глупав, отколкото моите неотдавнашни действия показаха?*“

При първия вариант вероятно щеше да бъде спасен и да му окажат първа помощ. После някой щеше да забележи натъртванията по тялото му и липсата на нападател и историята за трогателното му усилие да извърши опит за самоубийство, което да изглежда като брутално убийство, щеше да излезе наяве, за да превърне живота му в още по-безполезен, отколкото вече бе станал.

Още едно почукване на вратата. Прислужницата не можеше ли да прочете надписа „Не безпокойте“? Написан бе на четири езика. Нима не разбираше нито един от четирите? Двайсет и пет минути до започването на пресконференцията. Задрямал ли беше? Това би било чудесно. Просто... да задреме.

„Съжалявам, успях се. Бях толкова зает. Изтощителна работа е да прехвърля на някакъв мегаломан-убиец всичко, което съм изградил през целия си живот.“

Чук, чук, чук.

„Добре, че не направих опит да се самоубия. Цялото това чукане щеше да наруши концентрацията ми и напълно да провали моята сцена на смъртта. Трябва да умра като Сенека, с хубава последна реч. Или като Сократ, макар че ще е по-трудно, тъй като не разполагам с отровно питие, а само с вана. Нямам и ножчета за бръснене, все пак не съм пораснал достатъчно, за да се бръсна. Още един знак, че съм глупаво дете, на което никога няма да бъде разрешено да играе роля в света на възрастните.“

Вратата на стаята му се отвори.

Колко скандално! Кой смееше да използва шперц за неговата стая?

„Убийци! Е, нека ме убият тук, в леглото. Ще ги срещна смело. Няма да треперя от страх в някой ъгъл и да ги моля да не стрелят.“

— Бедното бебе — въздъхна майка му.

— Депресиран е — допълни баща му. — Не му се подигравай.

— Не спирам да мисля за онова, през което премина Ендър, сражавайки се с формиките почти всеки ден седмици наред, напълно изтощен, въпреки това ставаше и отново се сражаваше.

Питър искаше да ѝ изкрещи. Как смееше да сравнява това, през което той току-що бе преминал с легендарното „страдание“ на Ендър. Ендър никога не беше губил битка, беше ли помислила тя за това? А Питър току-що бе загубил войната! Имаше право да спи!

— Готов ли си? Едно, две, три.

Хегемонът усети как целият дюшек се изплъзва от леглото и изведнъж тупна на пода, удряйки главата си в рамката на леглото.

— Ох! — извика той.

Не трябваше ли това да е една благородна последна дума, която да остане записана за поколенията?

Как великият Питър Уигин, хегемон на Земята (и разбира се брат на Ендър Уигин, светия спасител) е посрещнал своя край?

Понесъл бе ужасно нараняване на главата, докато родителите му го изтегляха от едно хотелско легло на сутринта след неговото позорно бягство от собствения му двор, където никой не го бе заплашил по никакъв начин и той нямаше доказателство за каквато и да е заплаха срещу личността му.

И какви бяха последните му думи?

Едно изречение, състоящо се само от една дума, подходящо да бъде издълбано върху надгробния му паметник. Ох.

— Мисля, че не можем да го завлечем под душа, без да докосваме свещената му персона — каза майка му.

— Мисля, че си права — съгласи се баща му.

— А ако го докоснем — продължи Тереза, — съществува реална възможност да бъдем убити на място.

Другите хора имаха състрадателни, нежни, успокояващи и разбиращи майки. *Неговата* майка беше саркастична старица, която явно го мразеше и винаги го бе мразила.

— Кофа лед — предложи баща му.

— Няма лед.

— Но тя съдържа вода.

Това беше твърде глупаво. Старият трик „хвърли-вода-върху-спящия-младеж“.

— Просто се махнете. До две минути ще стана.

— Не — рече майка му. — Ставаш веднага. Баща ти пълни кофата за лед. Можеш да чуеш как водата тече.

— Добра, добре, напуснете стаята, така че да мога да се съблека и да си взема душ. Нима си търсите повод да ме видите отново гол? Няма начин да забравя как сте ми сменяли пелените — очевидно важен етап от вашия живот.

Беше му отговорено с плискане на вода в лицето. Не цяла кофа, но достатъчно, за да накваси главата и раменете му.

— Извинявай, че нямах време да я напълня — оправда се баща му. — Но ако започнеш да правиш сексуални намеци на съпругата ми, ще използвам цялото подръчно количество вода, за да те накарам да млъкнеш, преди да си изпросиш да разбия детската ти мутра.

Питър се изправи и си свали шортите.

— Това ли влязохте да видите? — попита той.

— Абсолютно — остана невъзмутим баща му.

Питър се промъкна между тях и затръшна вратата на банята след себе си.

Половин час по-късно, след като накара пресата да чака само десет минути повече от уречения час, Питър прекоси платформата в единия край на претъпканата зала за конференции. Всички репортери вдигнаха високо малките си фотоапарати, чиито обективи надзъртаха между пръстите на стиснатите им юмруци. Това беше най-добрата публика, която някога бе имал на пресконференция, макар че, честно казано, в действителност никога не бе провеждал такава в Съединените щати. Може би тук всичките бяха като тази.

— Аз съм също толкова изненадан като вас, че днес се намирам тук — започна Питър с усмивка. — Но трябва да призная, че съм благодарен на източника, осигурил ме с информация, която ми позволи да напусна заедно с моето семейство онова място, което някога беше безопасен рай, но сега се превърна в най-опасното място в света за мен.

Благодарен съм също на правителството на Съединените щати, което не само ме покани да преместя кабинета на хегемона тук, временно разбира се, но също ме снабди с благороден контингент от тайните служби за охрана на района. Не мисля, че той е необходим, но доскоро не мислех, че ще имам нужда от каквато и да е защита в двора на Хегемонията в Рибейрау Прету.

Усмивката му подтикна към смях и публиката отговори. Целта бе повече освобождаване на напрежението, отколкото забавление, но свърши работа. Баща му наблегна на това — карай ги да се смеят от време на време, така всеки се чувства свободно. Така ще си помислят, че *ти* също си спокоен и самоуверен.

— Според моята информация повечето лоялни служители от кабинета на хегемона не ги грози никаква опасност и когато бъде установена нова постоянна щабквартира, всички, които искат да възобновят своята работа, ще са добре дошли. Нелоялните служители, разбира се, вече имат друга служба.

Отново смях — но също и две едва доловими освирквания. Пресата надушваше кръв, а това не помагаше на Питър да изглежда като възрастен. Хумор, да, но не приличай на дете, което остроумничи и чиито родители са го измъкнали насила от леглото тази сутрин.

— Няма да ви дам информация, която да компрометира моя благодетел. Но мога да ви кажа следното: моето внезапно пътуване — този разкол в кабинета на хегемона — е изцяло по моя вина.

Ето. Едно дете не би го казало. Дори възрастни политици не биха си го признали.

— Против възражението моя военен командир и съвета на други аз доведох прословутия Ахил Фландрес в своя двор, по негова собствена молба и с неговото уверение за лоялност към мен. Бях предупреден, че на него не може да се има доверие и аз повярвах на тези предупреждения.

Обаче мислех, че съм достатъчно умен и предпазлив, за да открия рано всяко предателство от негова страна. Това бе погрешно предвиждане от моя страна, но благодарение помощта на други то не стана фатално.

Настоящата дезинформация, идваща от Ахил Фландрес в предишния двор на Хегемонията относно моето предполагаемо присвояване, е, разбира се, фалшива. Аз винаги защитавах публично финансовите документи на Хегемонията. Основните приходи и разходи се декларираха ежегодно в мрежите, а тази сутрин отворих цялата група финансови документи на Хегемонията и моите собствени лични документи в надежден сайт с адрес „финансово разкриване на хегемона“. С изключение на няколко секретни проекти в бюджета, за които всеки военен анализатор може да ви каже колко са недостатъчни за обезпечаването на военните акции на моя кабинет през изминалите няколко години, е дадено обяснение за всеки долар. И, да, ние съхраняваме тези записи в долари, тъй като стойността на хегемонската валута се движи в широки граници, но, в последните години, с една определена тенденция надолу.

Отново смях. Но същевременно всеки записваше като луд и си личеше, че политиката на пълно разкриване действа.

— Освен това, щом се уверите, че нищо не е присвоено от Хегемонията — продължи Питър, — ще установите също, че Хегемонията е работила с крайно ограничени финансови средства.

Беше предизвикателство с толкова малко пари да останем опозиция на империалистическите намерения на така наречената „Световната Народна Държава“ — иначе известна като Китайската империя. Ние сме изключително благодарни на нациите, които продължават да поддържат Хегемонията на едно или друго равнище. От уважение към някои от тях, които предпочитат тяхното сътрудничество да остане в тайна, не сме споменали около двайсет имена. Вие имате свободата да размишлявате върху това кои са те, но аз няма да кажа нито да, нито не. Откровено ще ви призная само, че Китай не е сред тях.

Най-големият смях. Двама души дори плеснаха няколко пъти с ръце.

— Аз съм оскърбен, че узурпаторът Ахил Фландрес е поставил под съмнение акредитирането на министъра на колонизацията. Но ако имаше някакви съмнения около плановете на Фландрес, неговият първи акт вече ви подсказва бъдещите му кроежи относно всички нас. Ахил Фландрес няма да се успокои, докато всяко човешко същество не е под негов пълен контрол. Или, разбира се, мъртво.

Питър направи кратка пауза, погледна надолу към трибуната, сякаш имаше бележки там, макар че, разбира се, нямаше.

— За едно нещо не съжалявам, че съм довел Ахил Фландрес в Рибейрау Прету. Така успях да го преценя като човешко същество — макар че го включвам в тази категория само по най-обща дефиниция. Ахил Фландрес постигна тази власт в света не благодарение на своята собствена интелигентност или на своя кураж, а като използва интелигентността и куража на други. Той организира отвличането на децата, които помогнаха на моя брат Ендър Уигин да спаси човечеството от извънземни нашественици. Защо? Защото знаеше, че за него няма никаква надежда да управлява света, ако някое от тях действа срещу му.

Силата на Ахил Фландрес идва от склонността на други да вярват на лъжите му. Но неговите лъжи вече няма да му донасят нови съюзници, както беше в миналото. Той завърза своята малка каруца за Китай и управлява Китай като кочияш. Но аз съм го чувал да се присмива на бедните глупаци в китайското правителство, които му повярваха, и да им се подиграва за техните дребни амбиции. Той с удоволствие ми разказваше колко некадърни са те, за да го оставят да води делата им.

Несъмнено много от тези неща са само част от плана му да ме убеди, че повече не работи с тях. Но неговият присмех беше насочен към определени фигури в китайската политика. Презрението му към тях беше искрено. Аз почти ги съжалявах, защото ако неговата власт някога укрепнеше и той нямаше повече полза от тях, те щяха да видят онова, което виждах аз.

Разбира се, той презираше и мен и ако точно в този момент ми се присмива, мога само да се съглася с него. Аз бях в затруднено положение, дами и господа. Попаднах в международния клуб на измамените от Ахил, който се състои от паднала от власт прослойка в Русия след отвличанията, политическите затворници след завладяването на Индия от Китай и хвърляните в момента в затвора индийци заради... носене на камъни.

Надявам се само да се окажа последната самомнителна и глупава личност, въобразила си, че Ахил Фландрес може да бъде контролиран или използван да служи на някаква по-висша цел. Ахил Фландрес служи само на една-единствена цел — на своето собствено желание. А онова, което желае, е... да господства над всеки мъж, жена или дете от човешката раса.

— Аз не постъпих глупаво, когато противопоставих Хегемонията на империалистичните действия на китайското правителство. Сега, поради собствените ми грешки, престижът на Хегемония временно е намалял. Но моята съпротива на потисничеството на Китайската империя над повече от половината население на света не е намаляла. Аз оставам непреклонен враг на императорите.

Това място беше подходящ момент да приключи.

Питър наведе за миг глава, за да приеме техните изискани аплодисменти. Някои в тълпата аплодираха повече от изискано, но той забелязваше също и тези, които въобще не ръкопляскаха.

После започнаха въпросите, но той се справи лесно с тях, защото се бе самообвинил още от самото начало. Двама от питащите пробваха да получат повече информация за източника, който го е осведомил тайно, но Питър каза само:

— Ако кажа нещо повече по тази тема, някой, който е бил добър с мен, със сигурност ще умре. Изненадан съм, че дори задавате такъв въпрос.

След като изрече това за втори път — дума по дума — никой повече не зададе подобен въпрос.

Колкото до онези, чиито въпроси бяха прикрити обвинения, той се съгласи с всички, които загатваха, че е постъпил глупаво. Когато попитаха дали е твърде глупав, за да оглавява Хегемонията, неговият пръв отговор бе шега:

— Когато за пръв път поех този пост, ми казаха, че поемането му доказва колко съм тъп, за да служа на Хегемонията. — Разбира се, последва смях. — Но аз се старах да използвам този кабинет, за да служа на каузата за мир и самоуправление на цялото човечество. Всеки има право да провери сам дали съм правил нещо друго, освен да се посветя възможно най-отдадено на развитието на тази кауза с ресурсите, с които разполагам.

Петнайсет минути по-късно той се извини, че няма повече време.

— Но, моля, изпращайте ми имейли с всички други въпроси. С моя персонал ще опитаме да ви изпратим отговорите навреме в рамките на вашите последни срокове... Една последна дума, преди да си тръгна. — Те млъкнаха в очакване. — Бъдещото щастие на човешката раса зависи от добри хора, които искат да живеят в мир със своите съседи и които желаят да ги защитават от онези, които не искат мир. Аз съм само един от тези хора. Може би не съм най-добрият от тях и, дай Боже, не най-умният. Но по стечение на обстоятелствата ми е възложен кабинета на хегемона. До края на живота си или докато бъде законно сменен от нациите, които са поддържали Хегемонията, ще продължавам да служа в този кабинет.

Последваха още аплодисменти. Този път той си позволи да повярва, че са породени от истински ентузиазъм.

Върна се изтощен в стаята си.

Майка му и баща му го чакаха. Бяха отказали да слязат по стълбите с него.

— Ако родителите ти са с теб — обяснил бе баща му, — най-добре си подай оставка. Но ако възнамеряваш да останеш хегемон, тогава слез там долу сам. Само ти. Без персонал. Без родители. Без приятели. Без предварително изготвени речи. Само ти.

Баща му се оказа прав. Майка му също беше права. Ендър, да бъде благословен, беше примерът, който той трябваше да следва. Ако загубиш, загубиш, но не се отказвай.

— Как мина? — попита майка му.

— Мисля, че беше достатъчно добре — отвърна Питър. — Отговорях на въпроси в продължение на петнайсет минути, но те започнаха да се повтарят или да се отплесват от темата, така че им казах да ми изпращат имейли с всички по-нататъшни въпроси. Предаваха ли я по телевизията?

— Проверихме трийсет нови канала — отвърна баща му — и около двайсет от най-големите новинарски мрежи. Повечето от тях предаваха на живо.

— Значи вие гледахте?

— Не, само ги прехвърлихме набързо — отвърна майка му. — Но това, което видяхме, изглеждаше и звучеше добре. Ти не трепна. Мисля, че успя.

— Ще видим.

— Не бързай още — каза баща му. — Чакай те разтърсващи два месеца. Бъди сигурен, че Ахил не си е изпразнил колчана.

— Аналози с лъкове и стрели ли правиш? — усмихна се Питър. — Това е демодет. — Те се засмяха на шегата му. — Мамо. Татко. Благодаря.

— Цялата работа — подхвана баща му — беше, че с майка ти направихме днес това, което знаехме, че утре щеше да искаш да сме направили.

Питър кимна. После седна на ръба на леглото.

— Не мога да повярвам, че съм бил толкова глупав. Не мога да повярвам, че не послушах Бийн, Петра, Сури и...

— И нас — подсказа майка му.

— И вас, и Граф — завърши Питър.

— Ти се довери на собствената си преценка — каза баща му — и точно това трябва да правиш. Този път сбърка, но обикновено не бъркаш често и аз се съмнявам, че някога ще сбъркаш отново така.

— За Бога, не започвай да подлагаш на съмнение своите решения — укори го майка му. — Или да се съобразяваш с нечие мнение, да се опитваш да отгатнеш как пресата ще реагира на твоите действия...

— Няма — обеща Питър.

— Защото, не го забравяй, ти си Лок — припомни му Тереза. — Ти вече сложи край на една война. След няколко дни или седмици пресата ще започне да тръби отново. Ти си и Демостен — имаш ревностни последователи.

— Имах.

— Те видяха от Демостен, каквото очакваха — каза майка му. — Ти не хитрува, не отправи извинения. Прие вината, което заслужаваше, и отхвърли фалшивите обвинения. Ти изложи своите доказателства...

— Това бе добър съвет, татко, благодаря.

— И — каза майка му — показва кураж.

— Защото избягах от Рибейрау Прету, без дори някой да ме е погледнал гневно ли?

— Защото стана от леглото — поправи го майка му.

Питър поклати глава.

— Тогава моят кураж е взет назаем.

— Не взет на заем — поправи го майка му. — Оставен на съхранение. В нас. Също като в банка. Съхранихме го за теб, за да ти го върнем, когато се нуждаеш от него.

— Забави ни само банковия превод — допълни баща му.

— Колко пъти смятате, че сте ме спасявали от мен самия, докато траеше цялата тази драма?

— Аз мисля... шест пъти — предположи баща му.

— Не, осем — поправи го майка му.

— И двамата се мислите за много умни — усмихна се синът им.

— Аха.

— Да.

Почукване на вратата.

— Рум сървис! — разнесе се глас.

Бащата отиде до вратата и попита, преди да отвори.

— Три доматени сока ли?

— Не, не, нищо подобно. Обяд. Сандвичи. Купа със сладолед.

Дори с това уверение бащата отстъпи настрана от вратата и я отвори дотам, докдето позволяваше резето. Никой не стреля, а момчето с храната се засмя.

— О, всички забравят да махат това нещо. Случва се непрекъснато.

Джон Пол отвори широко и отстъпи така, че да се увери дали в коридора няма друг.

Докато келнерът минаваше през вратата, Питър се дръпна от пътя му точно навреме, за да види как майка му мушва някакъв пистолет обратно в чантата си.

— Откога започна да си събираш багажа? — попита я той.

— Откакто шефът на твоята компютърна охрана се оказа добър приятел на Ахил.

— Ферейра ли?

— Той е казал на пресата, че е инсталирал следящ софтуер, за да открие кой е присвоил парите, и е бил поразен, когато се оказало, че си ти.

— О, разбира се, те са провели пресконференция срещу моята, нали?

— Но почти всеки е гледал твоята на живо, докато неговата е била просто цитирана. И всички чуха как обявяваш, че изпращаш финансовите документи на Хегемонията в мрежите.

— Но ние изтрихме сървъра.

— Не, първото нещо, което предприемат всичките новинарски организации, е да си направят копие.

Джон Пол бе приготвил масата, келнерът си беше отишъл, а вратата отново бе заключена.

— Хайде да ядем. Доколкото си спомням, тук готвят добре.

— Добре е да си бъдеш у дома — каза Тереза. — Е, не у дома, но във всеки случай в града.

Питър опита от храната и установи, че е вкусна.

Поръчали бяха точно сандвичите, които би поръчал и той. Ето колко добре го познаваха. Техният живот наистина бе съсредоточен върху децата им. Той например не би могъл да поръча *техните* любими сандвичи.

Върху малката количка на колелца, която келнерът беше вкарал, имаше три комплекта прибори.

А трябваше да има пет.

— Съжалявам — прошепна Питър.

— За какво? — попита баща му с пълна уста.

— Че съм единственото дете, което имате на Земята.

— Можеше да бъде и по-лошо — отбеляза Джон Пол. —
Можеше да няма нито едно.

А майка му се пресегна и го потупа по ръката.

13. ХАЛИФ

От: Граф%pilgrimage@colmin.gov

До: Лок%erasmus@polnet.gov

Относно: По-добрата част от смелостта

Знам, че не искаш и да чуваш за мен. Но предвид, че повече не си в безопасност, а нашият взаимен враг играе отново на световната сцена, аз предлагам убежище на теб и на твоите родители. Не те карам да се включиш в колонизационната програма, точно обратното — гледам на теб като на единствената надежда да сплотим световната опозиция срещу нашия враг. Ето защо твоята физическа защита е от изключителна важност за нас.

Поради тази причина съм упълномощен да те поканя за няколко дни, няколко седмици или няколко месеца на едно съоръжение извън планетата. То има безупречни връзки с мрежите, а от него до Земята пътуването отнема четирийсет и осем часа. Никой няма даже да усети, че си заминал. Ти и родителите ти ще бъдете вън от опасност, няма начин да ви заловят или убият.

Моля те, приеми предложението сериозно. Сега, когато знаем, че нашият враг не е прекъснал връзките си със своя предишен домакин, е разумно да се вземе трезво решение. Нашето най-добро тълкуване на тези данни е, че предстои опит за покушение над теб.

Едно временно изчезване от планетата точно в този момент ще е много полезно за теб. Приеми пътуването като еквивалент на тайното пътуване на Линкълн през Балтимор, за да поеме президентския пост. Ако предпочиташ не толкова величествен вариант, представи си го като пътуването на Ленин към Русия в запечатан вагон.

Петра прие, че е била изпратена за Дамаск, понеже Амбул е успял да се свърже с Алай, но никой от двамата не я посрещна на летището. Нито пък имаше някой при вратите на охраната. Не че тя очакваше хора с надпис „Петра Арканян“ — със същия резултат можеше да изпрати имейл на Ахил и да му съобщи къде се намира.

Повдигаше ѝ се по време на целия полет, но тя знаеше, че не е възможно да е заради бременността, не и толкова бързо. На хормоните бяха необходими поне няколко часа, преди да повлияят на тялото ѝ. Причината навярно бе силният страх, който започна да я обзема, когато осъзна, че щом хората на Алай откриха точно къде се намира и изпратиха такси, което да я чака, същото се отнася и за хората на Ахил.

Откъде Бийн знаеше кое от трите таксита да избере за нея? Нима се доверяваше повече на индонезийците? Беше ли забелязал нещо подозрително или бе избрал третото такси просто защото не му харесваше правилото за редене на опашка?

На кое такси се бе качил и кой ли го караше?

Някой се блъсна в нея и за миг тя си помисли: „Това е то! Ще бъда ликвидирана от убиец, който ме приближава отзад, защото бях твърде глупава и не се огледах!“

След краткотрайната паника — и мигновеното самообвинение — тя осъзна, че разбира се, това не е убиец, а пътник от нейния полет, бързащ да излезе от летището, докато тя, обърквана и потънала в мислите си, вървеше твърде бавно и пречеше на движението.

„Ще отида в някой хотел, но не в този, в който винаги ходят европейците. Ако обаче отида в хотел, където всички освен мен са с арабска външност, ще се набивам на очи. Бийн би ме подразнил, че нямам развит инстинкт за оцеляване. Въпреки че бих помислила поне два пъти, преди да се регистрирам в някой арабски хотел.“

Единственият багаж, който имаше, бе чантата, която носеше през рамо, ето защо на митницата мина през обичайните въпроси.

— Това ли е целият ви багаж?

— Да.

— Колко дълго планирате да останете?

— Две седмици, предполагам.

— Две седмици и не носите повече дрехи от тези?

— Смятам да пазарувам.

Влизането в страна с твърде малко багаж винаги будеше подозрение, но, както Бийн каза, по-добре да ти зададат малко повече въпроси на митницата или на паспортния контрол, отколкото да отидеш в района за получаване на багаж и да се мотаеш наоколо, където лоши хора разполагат с достатъчно време да те открият.

Единственото лошо нещо от гледна точка на Бийн бе да се използва първата обществена тоалетна на терминала на въздушната линия.

— Всеки знае, че жените трябва непрекъснато да пикаят — казваше той.

— В действителност не е непрекъснато, а дори и да е, повечето мъже не го забелязват — възразяваше Петра. Но като се вземеше предвид, че Бийн, изглежда, изобщо няма нужда да пикае, явно нормалните човешки нужди му се струваха прекомерни.

Сега обаче тя бе добре тренирана. Дори не погледна първата обществена тоалетна, покрай която мина, както и втората.

„Бийн, кога ще дойдеш? На следващия полет ли те качиха? Как ще се намерим в града?“

Но Петра знаеше, че той ще побеснее, ако тя се размотава по летището, надявайки се да дочака неговия полет. Поради една причина тя нямаше никаква представа откъде ще дойде неговият самолет — Бийн имаше навик да избира твърде странни маршрути, така че би могъл да пристигне с полет от Кайро, Москва, Алжир, Рим или Йерусалим. Не, по-добре беше да отиде в някой хотел, да се регистрира под измислено име, което той знае, и...

— Госпожа Делфики?

Тя се обърна веднага щом чу името на майката на Бийн, и едва тогава разбра, че високият беловлас джентълмен говори на нея.

— Да. — Тя се засмя. — Все още не съм свикнала да ме наричат с фамилното име на съпруга ми.

— Извинете ме. Моминското си име ли предпочитате?

— Не съм използвала собственото си име вече месеци. Кой ви изпрати да ме посрещнете?

— Вашият домакин.

— През живота си съм имала много домакини — отбеляза Петра.
— Някои от които не желая да посещавам отново.

— Но подобни хора не живеят в Дамаск. — Той ѝ намигна и се наведе към нея. — Има имена, които не е добре да се произнасят на глас.

— Очевидно моето не е едно от тях.

— По това време и на това място вие сте в безопасност, докато други може да не са.

— В безопасност съм, защото вие сте с мен ли?

— В безопасност сте, защото... какъв беше жаргонът във Военното училище... с моя джийш съм тук, за да ви охраняваме.

— Не видях никой да ме охранява.

— Вие не видяхте и мен, защото сме много добри в работата си.

— Аз ви видях. Просто не разбрах, че вие сте ме забелязали.

— Това имах предвид.

Тя се усмихна:

— Много добре. Няма да назова нашия домакин, а тъй като и вие няма да го сторите, боя се, че не мога да отида никъде с вас.

— О, толкова сте подозрителна — въздъхна непознатият. — Добре тогава. Може би ще улесня нещата, ако ви арестувам.

Той ѝ показа служебна значка, макар че тя нямаше никаква представа каква организация бе издала значката, тъй като никога не научи арабската азбука, да не говорим за самия език.

Но Бийн я беше научил да се вслушва в предчувствията си. Тя се довери на този мъж и повярва на значката му, макар че не можеше да я прочете.

— Значи работите със сирийската полиция — подхвърли.

— Повечето пъти — отвърна той и отново се усмихна.

— Нека излезем.

— Нека не излизаме — спря я. — Нека влезем в малката стая тук на летището.

— Отделение в тоалетната или стая за разпит?

— Моят кабинет.

Ако беше кабинет, определено бе добре замаскиран. Минаха зад гишето за билети на израелските авиолинии и влязоха в задното служебно помещение.

— Вие сте евреин? — изненада се тя.

— Израел и Сирия са близки приятели през последните сто години. Добре е да опреснявате знанията си по история.

Вървяха по някакъв коридор с шкафчета на служители от двете страни, чешма и две врати на тоалетни.

— Не мисля, че приятелството е толкова близко, за да позволи на сирийската полиция да използва израелската национална авиолиния.

— Излъгах, че работя със сирийската полиция.

— И тези отпред ли излъгаха, че са израелските авиолинии?

Той отвори с длан една трудно забележима врата, но когато Петра понечи да го последва, той поклати глава.

— Не, не, първо трябва да поставите длан...

Тя се подчини, но се зачуди как тук в Сирия е възможно да имат отпечатък от нейната ръка и проба от потта ѝ.

Не. Разбира се, че нямаха. Взимаха ги в момента, така при всяко влизане компютърните системи за охрана щяха да я разпознават.

Вратата водеше към стълбище, което се спускаше надолу.

И още по-надолу, и още по-надолу... вече трябваше да са доста под земята.

— Не мисля, че това е в съгласие с международните правила за ограничен достъп — отбеляза Петра.

— Нас не ни засяга онова, което органите на реда не забелязват — отвърна мъжът.

— Тази теория е създала големи неприятности на много хора.

Те стигнаха до подземен тунел, където ги чакаше малък електромобил. Нямахше шофьор. Очевидно щеше да кара нейният спътник.

Не стана така. Той седна на задната седалка до нея, а колата тръгна сама.

— Нека отгатна — не прекарвате повечето от вашите ВИП-гости през билетното гише, нали?

— Има и други начини да се стигне до тази малка уличка — потвърди мъжът. — Но хората, които ви търсят, не биха заложили на билетното гише на израелските авиолинии.

— Моят враг често е две крачки напред.

— Ами какво ще кажете, ако вашите приятели са три крачки напред?

После той се засмя, сякаш това бе някаква шега, а не хвалба.

— Вече сме сами в колата — каза Петра. — Нека се запознаем.

— Аз съм Иван Ланковски — представи се той.

Тя неволно се засмя. Но когато той остана сериозен, престана.

— Извинявайте, но не приличате на руснак, а това е Дамаск.

— Дядо ми по бащина линия беше етнически руснак, а баба ми етнически казак. И двамата бяха мюсюлмани. Родителите на майка ми, още живи благодарение на Аллах, са йорданци.

— И вие не си сменихте името?

— Сърцето прави мюсюлманина. Сърцето и живота. Името ми съдържа част от моето родословие. След като Аллах е поискал да бъда роден в това семейство, кой съм аз, че да се отричам от този дар?

— Господин Иван Ланковски, името, което искам да чуя, е на човека, който ви е изпратил.

— По-висшият офицер никога не се назовава — основно правило на сигурността.

Петра въздъхна:

— Е, явно вече не съм в Канзас.

— Не вярвам, че някога сте били там, госпожо Делфики.

— Това беше един цитат от...

— Гледал съм „Магьосникът от Оз“. В края на краищата съм образован човек. Освен това съм бил в Канзас.

— Значи сте намерили мъдрост, за каквато мога само да мечтая.

Той тихо се засмя:

— Канзас е незабравимо място. Точно каквато е била Йордания непосредствено след Ледниковия период — покрито с висока трева, простираща се до безкрай във всяка посока, открито небе, нескривано от дърветата.

— Вие сте поет — каза Петра. — И много стар човек, щом си спомняте Ледниковия период.

— Ледниковият период беше по времето на баща ми. Аз си спомням само дъждовното време веднага след него.

— Нямах никаква представа, че под Дамаск има тунели.

— През войната със Запада се научихме да заравяме всичко, което не искаме да бъде взривено. Бомбите, насочвани към отделни индивиди-мишени, бяха изпробвани първо върху араби. Знаехте ли го? Архивите са пълни със снимки с експлодиращи араби.

— Виждала съм някои от снимките. Спомням си също, че по време на тези войни някои от вас се правеха сами на мишени, но

привързваха около себе си и свои собствени бомби, за да се взривят на публични места.

— Да, нямахме насочващи се ракети, но имахме крака.

— Още ли съжалявате?

— Не, не съжаляваме — възрази Ланковски. — Някога управлявахме целия познат свят от Испания до Индия. Мюсюлмани управляваха в Москва, наши войници влязоха във Франция и стигнаха до вратите на Виена. Дори кучетата ни бяха по-образовани от учените на Запада. Един ден обаче се събудихме бедни и невежи, а някой друг притежаваше всичките оръжия. Знаехме, че това не можеше да е волята на Аллах, ето защо се сражавахме.

— И открихте, че волята на Аллах е била...?

— Волята на Аллах за много от нашите хора бе да умрат, а за Запада да окупира отново нашите страни... отново и отново, докато спрем борбата. Получихме своя урок. Сега сме послушни и съблюдаваме всички договорени условия. Имаме свобода на пресата, религиозна свобода, права на жените и демократични избори.

— И тунели под Дамаск.

— И спомени — усмихна се той. — И коли без шофьори.

— Израелска технология, предполагам.

— Дълго приемахме Израел като вражески крак, стъпил на нашата свята земя. Но един ден си спомнихме, че Израел е член на нашето семейство, отишъл в изгнание, научил всичко, което знаят враговете ни и завърнал се отново у дома. Ние спряхме да се бием с нашия брат, а той ни даде всички дарове на Запада, но без да унищожи душите ни. Колко тъжно щеше да бъде, ако бяхме избили и пропъдили всички евреи. Тогава кой щеше да ни обучава? Арменците ли?

Тя се смееше на шегата, но също така се вслушваше в лекцията му. Значи ето как живееха и приемаха историята си — придаваха значение на всичко, в което можеха да видят Божията ръка. Цел. Дори могъщество и надежда.

Но не забравяха, че някога мюсюлманите са управлявали света. И въпреки това гледаха на демокрацията като на нещо, което са приели, за да спечелят благоразположението на Запада.

„Трябва да прочета корана, за да разбера какво се крие под фасадата на безупречния западен стил на поведение.

Този човек е бил изпратен да ме посрещне, защото това е лицето, което те очакват посетителите на Сирия да видят. Той ми разказа тези истории, защото това е становището, което искат да повярвам, че имат.

Но това е хубавата версия — скроена, за да се хареса на Запада. Костите на арабската история, кръвта и мускулите ѝ обаче са символ на поражение, унижение, неразбиране на Божията воля, загуба на величие като народ и предчувствие за растящ провал. Хора с желание да се докажат и да възвърнат някогашния си статут. Народ, който иска не отмъщение, а реабилитиране.

Много опасни хора.

Но в известен смисъл те са и полезни.“

Тя сподели наблюденията си със своя спътник, но също формулира изказа си в евфемистична история като неговата...

— Според казаното от вас мюсюлманският свят тълкува това опасно време в световната история като момента, за който Аллах ви е подготвял. Били сте унизявани, ето защо сега сте покорни на волята на Аллах и очаквате да ви поведе към победа.

Той дълго не проговори.

— Не казах това.

— Разбира се, че казахте — възрази Петра. — Това беше истината зад всичко останало, което казахте. Но вие, изглежда, не осъзнавате, че го разказахте не на враг, а на приятел.

— Ако вие сте приятел на Бог — каза Ланковски, — защо не се подчините на неговия закон?

— Но аз не съм казала, че съм приятел на Бога, а само че съм ваш приятел. Не всички ние живеем по вашите закони, но все още се възхищаваме на онези, които могат, желаем им всичко добро и им помагаме, когато можем.

— И идвате при нас, за да търсите безопасност, защото в нашия свят тя съществува, докато във вашия свят я няма.

— Достатъчно честно — съгласи се Петра.

— Вие сте интересно момиче — каза Ланковски.

— Аз командвах войници във война, омъжена съм и може би също така съм и бременна. Кога ще спра да бъда момиче? Според ислямските закони, имам предвид.

— Вие сте момиче, защото сте най-малко четирийсет години по-млада от мен. И това няма нищо общо с ислямските закони. Когато

станете на шейсет, а аз на сто, (ако е такава волята на Аллах) за мен вие ще сте пак момиче.

— Бийн е мъртъв, нали?

Ланковски се стресна:

— Не.

Сварила го бе неподготвен, ето защо повярва на думите му.

— Тогава се е случило нещо ужасно, което не смеете да ми кажете. Моите родители — те ли са пострадали?

— Защо си мислите такива неща?

— Защото сте учтив човек. Защото вашите хора смениха моя билет, доведоха ме тук и обещаха, че ще видя съпруга си. А през цялото време, докато пътуваме заедно, вие нито веднъж не споменахте кога или дали ще видя Бийн.

— Извинете моята небрежност. Вашият съпруг се качи на покъсен полет, който се движи по различен маршрут, но вече пристига. Родителите ви са добре, доколкото ми е известно.

— И все пак премълчавате нещо.

— Имаше инцидент. Вашият съпруг обаче е в безопасност. Невредим е. Но е имало опит за убийство. Предполагаме, че нямаше да се стигне до там, ако вие се бяхте качили на първото такси. Тогава е щяло да има отвличане.

— А защо мислите така? Онзи, който иска смъртта на моя съпруг, иска също и моята смърт.

— О, не. По-скоро желае онова, което е вътре във вас — обясни Ланковски.

След миг Петра се сети.

— Те са откраднали зародишите!

— Пазачът е получил повишение на заплатата от трета страна и в замяна е позволил на някой да изнесе вашите замразени зародиши.

Петра знаеше, че Волеску лъже относно способността му да установи кои бебета имат Ключа на Антон. Но сега и Бийн щеше да го разбере. И двамата знаеха колко търсени ще са бебетата на Бийн на черния пазар и че най-високата цена ще бъде постигната, ако бебетата притежават Ключа на Антон в своята ДНК или бъдещите купувачи повярват в това.

Усети, че диша твърде учестено. Насили се да се успокои.

Ланковски се пресегна и потупа леко ръката ѝ.

„Да, той вижда, че съм разстроена. Все още не притежавам уменията на Бийн да скривам чувствата си. Макар че, разбира се, неговото умение може би се дължи на жестоката истина, че не чувства нищо.“

Бийн знаеше, че Волеску ги е измамил, и бебето в нейната утроба може да има Ключа на Антон. А Бийн беше заявил, че изобщо няма да има такива деца.

— Имаше ли някакви предложения за откуп? — попита тя.

— Уви, не. Но не очакваме да си създават главоболия с почти невъзможното — те знаят, че няма да получат пари от вас. Рискът да бъдат надхитрени и арестувани при размяната е твърде голям в сравнение с риска при продаването на вашите бебета на трети лица.

— При втория вариант рискът е нулев.

— Значи сме на едно мнение. Поне бебета ви ще са в безопасност, ако това е някакво утешение.

— В безопасност, за да бъдат отгледани от чудовища.

— Вероятно те не гледат на себе си по такъв начин.

— Отричат ли, че и вашите хора възнамеряват да закупят едно от тях, за да бъде отгледано като ваш гений?

— Ние не въртим незаконна търговия с крадена плът. Дълго имаме проблем с търговия на роби. Сега, ако някой бъде хванат да притежава, продава, купува, транспортира роб, или толерира робството, наказанието е смърт. Съдебният процес е бърз и обжалванията въобще не се приемат. Не, госпожо Делфики, ние не сме подходящите хора за някой, който продава крадени зародиши.

Дори при своята загриженост за децата си — все още неродени — тя разбра какво й признава той: това „ние“, за което говореше, не беше Сирия, а по-скоро някакво панислямско правителство в сянка, което поне официално не съществува. Власт, която не се асоциираше с определена нация.

Точно това имаше предвид Ланковски, когато каза, че работи за Сирийското правителство „повечето пъти“. Защото „повечето пъти“ той работеше за правителство, стоящо по-високо от това на Сирия.

Те вече имаха свой съперник на хегемона.

— Може би някой ден — подхвърли тя — мои деца ще бъдат обучавани и използвани да помагат за защитата на някоя нация от мюсюлманско завладяване.

— Тъй като мюсюлманите вече не завладяват чужди нации, питам се как подобно нещо би могло да си случи?

— Вие разполагате с Алай. Какво прави той? Да не би да изработва кошници и грънци, за да ги продава на панаира?

— Това ли са единствените възможности за избор, които виждате? Грънци или война?

Но неговите опровержения не я интересуваха. Тя знаеше, че анализът ѝ е възможно най-правилен предвид липсата на информация. Неговото опровержение не беше отричане, а по-скоро някакво индиректно потвърждение.

Онова, което я интересуваше сега, беше Бийн. Къде беше? Кога щеше да пристигне в Дамаск? Какво щеше да направи за липсващите зародиши?

Или поне от това се насилваше да се интересува.

Защото всичките ѝ мисли бяха съсредоточени в една:

Той взе моите бебета.

И те не бяха в плен на магьосник, отвеждащ ги далеч от града. Нито при Баба Яга, примамваща ги в своята къщичка на кокоши крака, вещицата в къщата от сладкиши, която ще ги угоява. Дечицата ѝ бяха попаднали в абсолютна чернота, там, където не само вече няма никаква светлина, а където никога не е имало.

Ето там бяха нейните бебета.

В търбуха на Звяра.

Колата спря до една платформа. Подземният път продължаваше, но Петра не си правеше труда да се опитва да отгатне накъде. Тунелът може би стигаше до Багдад, до Аман, под планините до Анкара, може би дори до радиоактивната пустиня, за да се издигне при мястото, където Древният камък чака радиацията да се разсее напълно и поклонниците да дойдат отново на хаджилък.

Ланковски протегна ръка и ѝ помогна да слезе от колата, макар че тя бе млада, а той стар. Отношението му към нея беше странно, като че ли се стараеше да се отнася с нея много внимателно — сякаш Петра беше крехка и можеше лесно да се счупи.

Вярно беше. Малко ѝ оставаше да рухне.

„Сега обаче не мога да си го позволя. Защото може би все още имам едно дете. Може би засаждането му в мен няма да го убие, а ще му даде живот. Може би то ще пусне корени в моята градина, ще

цъфне и ще роди плод — бебе на късо криво стебло. Но когато плодът се откъсне, градината ще опустее. А къде ще бъдат другите плодове? Те бяха откраднати, за да растат в нечий друг парцел. Въпреки това аз няма да рухна сега, защото нося едно от тях в себе си.“

— Благодаря ви, но не съм толкова крехка, че да се нуждая от помощ при излизане от кола.

Той ѝ се усмихна, но не каза нищо. Тя го последва в асансьора, издигнаха се нагоре и попаднаха в... градина, тучна като филипинската джунгла, в която Питър бе издал заповедта, довела Звяра в техния дом и прокудила нея и Бийн.

Дворът имаше стъклен покрив, ето защо беше толкова влажно. Нищо не бе оставено на сухия пустинен въздух.

На каменен стол в средата на градината седеше висок строен мъж. Кожата му бе тъмнокафява като на повечето жители в горна Нигерия — родното му място.

Тя не отиде веднага при него, а спря смаяна. Не носеше къси камуфлажни панталони както западняците, а одежди на шейх. Обаче главата му не бе покрита, а и нямаше брада. Все още млад и въпреки това — вече мъж.

— Алай — промълви тя, но толкова тихо, че едва ли я чу някой.

И вероятно той не чу, а случайно избра този момент да се обърне и да я види. Неговото замислено изражение се смекчи в усмивка. Но вече не беше момчешкото ухилване, присъщо му, докато подскачаше по вътрешните коридори с ниска гравитация на Военното училище. Тази усмивка издаваше умора и стари страхове, преодолени отдавна, но все още неизличени. Това бе усмивката на мъдростта.

Тогава тя разбра защо Алай бе изчезнал от погледите на всички.

„Той е халиф. Те отново са избрали халиф. Целият мюсюлмански свят е под властта на един човек и това е Алай.“

Тя не го разбра, само защото го видя в тази градина. Въпреки това си личеше по начина, по който той седеше в центъра ѝ, сякаш тя беше негов трон. Личеше си и по начина, по който бе доведена тук — без демонстрация на сила, телохранители и пароли. До момчето-мъж, седящо на древния трон, я доведе обикновен елегантен и любезен мъж. Силата на Алай беше духовна. В целия Дамаск нямаше по-безопасно място от това тук, защото милиони биха умрели, преди да позволят на някой неканен да стъпи тук.

Той я повика с жест — деликатна покана от свят човек. Тя не бе длъжна да му се подчини и той нямаше да има нищо против, ако тя не дойдеше. Но тя се приближи.

— Салаам — поздрави я Алай.

— Салаам.

— Каменно момиче.

— Здравей.

Беше стара шега, той правеше каламбур със значението на нейното име на древногръцки, а тя го наричаше Джай Алай, което на хинди означаваше „победа“.

— Радвам се, че си невредима.

— Твоят живот се е променил, откакто си възвърна свободата.

— Твоят също. Вече си омъжена.

— Беше добра католическа венчавка.

— Трябваше да ме поканиш.

— Ти не би могъл да дойдеш.

— Права си — съгласи се той, — но щях да ти пожелаю много щастие.

— Вместо това направи нещо добро за нас, когато имахме нужда от помощ.

— Съжалявам, че не направих нищо, за да защита другите... деца. Но не разбрах навреме за тях и предполагах, че с Бийн ще имате достатъчно... не, не, моля те, извинявай; аз ти напомням за болка, вместо да те утеша.

Петра седна на земята пред трона му, а той се наведе, за да я прегърне. Тя отпусна главата и ръцете си в скута му, а той я погали по косата.

— Когато бяхме деца и играехме най-великата компютърна игра на света, няхмахме никаква представа, че всичко е наистина.

— Ние спасявахме света.

— А сега създаваме света, който спасихме.

— Не и аз. Вече не съм играч.

— Играч ли е някой от нас? Или сме само фигурите, движени в нечия друга игра?

— Иншаллах^[1] — каза Петра.

Очакваше Алай да се засмее тихичко, но той само кимна:

— Да, според нашата вяра всичко се случва по волята на Бог. Но аз мисля, че не тази е твоята вяра.

— Така е. Ние, християните, трябва да отгатваме намеренията на Бог и да се стараем да бъде волята му.

— Усещането е същото, когато нещата се случват. Понякога си мислиш, че ти контролираш нещата, защото ги променяш по свой собствен избор. После се случва друго, което унищожава всичките ти планове, сякаш са били безсмислени като фигури върху шахматната дъска.

— Като сенки, каквито децата правят върху стената — каза Петра, — а някой загасва светлината.

— Или запалва по-силна и сенките изчезват.

— Алай, ще ни позволиш ли да си отидем? Аз знам твоята тайна.

— Да, ще ви позволя. Тайната не може да бъде пазена дълго. Вече я знаят твърде много хора.

— Ние никога няма да я кажем на някого.

— Знам. Защото някога бяхме в джийша на Ендър. Сега обаче аз съм в друг джийш. Оглавявам го, защото хората ме помолиха да го сторя, защото казаха, че Бог е избрал мен. Не зная дали е така. Аз не чувам гласа на Бога, не усещам неговата сила вътре в мен. Но те идват при мен със своите планове, въпроси, с конфликтите между нациите и аз им давам предложения. Те ги приемат. И нещата се уреждат. Поне досега винаги са се уреждали. Значи може би съм избран от Бог.

— Или си много умен.

— Или голям късметлия. — Алай погледна ръцете си. — Все пак е по-добре да се вярва, че ни води някаква висша цел, отколкото да мислим, че нищо няма значение, освен нашите малки нещастия и радости.

— Навярно нашето щастие е висшата цел.

— Ако нашето щастие е целта на Бог, защо толкова малко от нас са щастливи? — попита Алай.

— Вероятно той иска от нас да открием само щастиято, което е предназначено точно за нас.

Алай кимна и тихо се засмя:

— Не мислиш ли, че всички ние, децата на Военното училище, имаме в себе си заложи за имами?

— Или за йезуити, равини, лами.

— Знаеш ли как намирам своите отговори? Понякога, когато ми е много трудно, се питам какво би направил Ендър.

Петра поклати глава:

— Това е стар метод. Аз питам себе си: „Какво ще направи някой по-умен от мен в тази ситуация?“ и после го правя.

— Но Ендър не е въображаем. Той беше с нас и ние го познавахме. Виждахме как ни вгражда в една армия, как ни познава до един, открива най-доброто в нас, натоварва ни толкова, колкото бихме могли да понесем, понякога повече, но себе си най-много от всички.

Петра почувства отново старата болка, защото бе единствената, която той натоварваше по-силно, отколкото можеше да понесе.

Тя се натъжи и разгневи. Макар да знаеше, че Алай дори не е мислил за нея, когато го спомена, поиска да му върне удара.

Но той бе мил с нея и с Бийн. Беше ги спасил и довел тук, макар че нямаше нужда, нито искаше да му помагат немюсюлмани, понеже новата му роля на лидер на всички мюсюлмани по света изискваше определена чистота, ако не в душата му, то със сигурност в обкръжението му.

Все пак тя трябваше да предложи помощта си.

— Ние ще ти помогнем, ако ни позволиш — каза Петра.

— В какво?

— В една война срещу Китай.

— Но ние нямаме никакви планове да воюваме срещу тях — отвърна Алай. — Отдавна отменихме военния джихад. Единственото пречистване и спасение, което търсим, е на душата.

— Всички войни ли трябва да са свещени?

— Не, но нечестивите войни анатемосват всички, които взимат участие в тях.

— Кой друг, ако не ти, може да се противопостави на Китай?

— Европейците. Северноамериканците.

— Трудно е да се противопоставиш, когато нямаш никаква подкрепа.

— Те са стара и уморена цивилизация. Някога ние също бяхме такава. Трябваше да изминат векове на упадък и серия от горчиви поражения и унижения, преди да се променим, за да служим на Аллах в хармония и надежда.

— Въпреки това ти поддържах армия. Имаш мрежа от тайни агенти, които стрелят, когато е необходимо.

Алай кимна замислено:

— Ние сме подготвени да използваме сила, за да се защитим, ако бъдем нападнати.

Петра поклати глава. За момент се бе разочаровала, че точно когато светът се нуждае от спасяване, Алай и хората му се бяха отказали от войната. Сега обаче се разочарова, защото всъщност нищо не се беше променило. Алай замисляше война... но възнамеряваше да изчака, докато някакво нападение направи войната му „отбранителна“. Не беше против правото на отбранителна война, но не одобряваше фалша и преструването, че уж е отказал воюването, когато на практика замисля война.

Нима все пак имаше предвид точно онова, което каза?

Изглеждаше невероятно.

— Уморена си — каза Алай. — И макар изтощението от продължителното пътуване да не е толкова голямо, трябва да почиваш. Разбирам, че ти е било лошо по време на полета.

Тя се засмя:

— Пратил си твой човек в самолета, за да ме наблюдава?

— Разбира се. Ти си изключително важна личност.

Защо мюсюлманите я приемаха като важна? Те не искаха да използват нейните военни таланти и тя нямаше никакво политическо влияние в света. Сигурно нейното бебе я правеше ценна... но как можеше детето ѝ, ако изобщо успееше да го роди, да има някаква стойност за ислямския свят?

— Моето дете няма да бъде отглеждано, за да стане войник.

Алай вдигна ръка:

— Правиш прибързани изводи, Петра. Надяваме се, че ни води Аллах. Нямаме никакво желание да взимаме твое дете и докато се надяваме, че някой ден ще има свят, в който всички деца ще бъдат възпитавани да познават Аллах и да му служат, ние нямаме никакво желание да взимаме твое дете от теб или да го държим при нас.

— Ако не искаш нашето бебе — каза неуверено Петра, — защо тогава съм важна личност?

— Мисли като войник. В утробата си носиш онова, което нашия враг желае най-силно. Дори да нямаш бебе, твоята смърт е нещо, което

той силно желае по причини, дълбоко скрити в злото му сърце. Нуждата му да те докопа те прави важна за онези от нас, които се страхуват от него и искат да му попречат.

Петра поклати глава:

— Алай, дори с детето ми да умрем, смъртта ни няма да е голяма загуба за теб и за твоите хора.

— За нас е от полза да те запазим жива.

— Колко прагматично от твоя страна, но тук има нещо повече.

— Да — съгласи се Алай. — Има.

— Ще ми кажеш ли какво е?

— Ще ти прозвучи твърде мистично — предупреди Алай.

— Едва ли ще е изненада, нали си халиф.

— Аллах внесе нещо ново в света... говоря за Бийн, за генетичното различие между него и човечеството. Има имами, които го обявяват за изчадие, заченато в ада. Други казват, че той е невинна жертва, дете, заченато като нормален зародиш, но изменен от злото, и че не може да му се помогне. Трети обаче, далеч повече на брой, казват, че раждането му е само по волята на Аллах. Според тях способностите на Бийн са били ключова част от нашата победа срещу формиките, така че сигурно Божията воля го е довела на бял свят във време, когато ни е нужен. И тъй като Бог е избрал на света да се появи ново, генетично изменено създание, ние трябва да наблюдаваме и да видим дали Той наистина ще му позволи да се размножи.

— Съпругът ми умира, Алай.

— Знам. Но нима не умираме всички?

— Той изобщо не искаше да има деца.

— Въпреки това е променил намерението си. Божията воля разцъфтява във всички сърца.

— Но нали ако Звярът ни убие, това също ще е по волята на Бог? Тогава защо си правиш труда да му пречиш?

— Защото ме помолиха мои приятели. Защо усложняваш всичко? Нещата, които искам, са прости. Да сторя добро, ако мога. Когато не мога да направя добро, поне не причинявам вреда.

— Колко... лицемерно от твоя страна.

— Петра, върви да поспиш, защото ставаш раздразнителна.

Вярно беше. Тя бе раздразнителна и се ядосваше за неща, които не можеше да промени. Искаше Бийн да е при нея, искаше Алай да не

е приел образа на светец.

— Не ти харесва в какво съм се превърнал.

— Нима четеш мисли?

— Лица — уточни той. — За разлика от Ахил и Питър Уигин аз не търсех този пост. Дойдох си у дома от космоса без друга амбиция, освен да водя нормален живот и може би да служа на моята страна или на моя Бог по един или друг начин. Не ме е избрала партия или фракция.

— Тогава как си стигнал до тази градина и този стол, ако нито ти, нито някой друг те е избрал? — попита Петра. Отегчаваше се, когато хората лъжеха дори себе си за неща, за които изобщо не бе нужно да се лъже.

— Дойдох си у дома след плена в Русия и започнах да планирам съвместни военни маневри с една панарабска войска, която тренираше, за да се присъедини към отбраната на Пакистан.

Петра знаеше, че тази панарабска войска вероятно е била предназначена за защита срещу Пакистан, тъй като точно в момента на китайското нахлуване в Индия, пакистанското правителство е замисляло да превземе и подчини мюсюлманския свят под свое управление.

— Добре, де — каза Алай и се засмя на нейното смайване, че той отново чете мислите ѝ. — Тя *стана* войска за защита на Пакистан. Това ме свързва с военни стратегии от дузина нации и те започнаха все по-често да идват при мен с въпроси, далеч отвъд тези на военната стратегия. Това не беше ничий план, най-малкото мой. Аз не мислех, че отговорите ми са особено мъдри. Просто казвах онова, което беше очевидно за мен или, когато нищо не беше ясно, задавах въпроси, докато се появи яснота.

— И те станаха зависими от теб.

— Не мисля така — възрази Алай. — Те просто... ме уважаваха. Започнаха да ме канят на събрания с политиците и дипломатите, не само с войниците. А политиците и дипломатите започнаха да ми задават въпроси, търсейки моята подкрепа за техните виждания или планове. Накрая ме избраха за посредник между партиите при различни диспути.

— Като съдия.

— Като възпитаник на Военното училище — поправи я Алай, — дошъл на помощ във време, когато моите хора жадуваха за нещо повече от съдия. Те искаха да бъдат отново велики, а за да го постигнат, се нуждаеха от лидер, благословен от Аллах. Опитах се да живея и действам по такъв начин, че да им дам лидера, от когото се нуждаеха. Петра, аз все още съм същото момче, което бях във Военното училище. Може би съм лидер, подобно на Ендър, но съм и инструментът, който моите хора създадоха, за да постигнат своята колективна цел.

— Може би просто ревнувам. Защото Армения няма велика цел, освен да бъде свободна. И няма нужда от ничия сила за постигането на това, нито помощ от великите нации.

— Армения не в опасност от нас.

— Освен, разбира се, ако не провокираме азербайджанците, но пък те се дразнят от нас, защото изобщо дишаме.

— Ние не възнамеряваме да завладяваме нашия път към величието с огън и меч, Петра.

— Тогава какво ще чакате — целият свят да се ислямизира и да моли да бъде допуснат до вашия нов световен ред ли?

— Да. Ще направим точно това.

— Според мен — отбеляза Петра — това е най-голямото самозаблуждение, което някога съм чувала.

Той се засмя:

— Моя любима сестро, очевидно имаш нужда от сън. Не вярвам, че искаш Бийн да те завари в това настроение, когато пристигне.

— Кога ще пристигне?

— Доста сред мръкване. Както виждаш, господин Ланковски те чака при вратата, за да те отведе до стаята ти.

— В двореца на халифа ли ще спя?

— Не прилича много на дворец. Повечето от стаите са обществени места и кабинети. Аз разполагам с обикновена спалня и... тази градина. Твоята стая също ще бъде обикновена... но вероятно ще ти се стори луксозна, защото е подобна на тази, в която спи халифът.

— Чувствам се, сякаш съм отнесена в някой от разказите на Шехеразада.

— Ние имаме здрав покрив. Няма защо да се страхуваш от птицата Рух.

— Помислил си за всичко.

— Имаме отличен доктор на повикване, ако пожелаеш някакъв вид медицинско обслужване.

— Все още е рано за тест за бременност. Ако това имаш предвид.

— Имам предвид, че имаме отличен доктор на повикване, ако пожелаеш *някакъв* вид медицинско обслужване.

— В този случай отговорът ми е пак „помислил си за всичко“.

Тя мислеше, че няма да заспи, но нямаше нищо по-добро за правене, освен да лежи на леглото в стая, която беше откровено спартански обзаведена — без телевизор, без книга, освен арменски превод на Корана. Знаеше какво означава тази книга в нейната стая. Векове наред преводът на Корана се разглеждаше като фалшификат по дефиниция, тъй като само оригиналният арабски истински предава думите на Пророка. Но при голямото отваряне на Исляма, последвало техните унизителни поражения в серия отчаяни войни със Запада, това бе едно от първите неща, което бе променено.

Всяко преведено копие на Корана съдържаше на заглавната си страница цитат от великия имам Зукак — същият, който доведе до помиряването на Израел с Мюсюлманския свят:

„Аллах е над езика. Дори на арабски Коранът е мисълта на Бог, претворена в думите на хората. Всеки трябва да е в състояние да чуе думите на Бог на езика, който говори собственото му сърце.“

И така, присъствието на Корана на арменски й показа, че в двореца на халифа няма никакъв рецидивизъм, никакво връщане към дните на фанатизирания Ислям, когато чужденците бяха принуждавани да живеят по ислямските закони, жените бяха забулени и не бяха допускани до училищата и до пътищата, а младите мюсюлмански войници завързваха бомби на телата си, за да взривяват децата на враговете си.

Това говореше, че ценят нейното идване и някой е положил големи усилия да подготви за нея тази обикновена на пръв поглед стая.

Щеше да е достатъчно да й оставят Корана на общия език — английският, приет като език на Международния флот. Искаха да посочат, че въпреки всичко тук, в сърцето... не, в главата на Мюсюлманския свят се уважават всички нации и всички езици. Знаеха

коя е тя и имаха святи думи за нея на езика, на който тя говореше в сърцето си.

Петра едновременно оценяваше жеста и бе отегчена от него. Не отвори книгата. Прерови чантата си и разопакова всичко. Взе си душ и си легна, защото в стаята нямаше къде да седне.

„Нищо чудно, че той прекарва толкова време в градината — помисли тя. — Тя е единственото му развлечение.“

Събуди се, защото някой беше при вратата. Без да почука. Просто стоеше там и притискаше длан към четящото устройство. Какво ли я беше събудило? Стъпки в коридора?

— Не съм облечена — извика тя, когато вратата се отвори.

— Точно на това се надявах — отвърна Бийн.

Той влезе и остави чантата си до скрина.

— Срецна ли се с Алай?

— Да, но ще говорим за това по-късно — отвърна Бийн.

— Ти знаеш, че той е халиф — настоя тя.

— По-късно — усмихна се, докато събуваше обувките си.

— Планират война, но се преструват, че не го правят.

— Нека си планират каквото им харесва. Ти си в безопасност тук, това ме интересува.

Все още с дрехите, с които бе пътувал, Бийн легна до нея. После мушна ръка под нея и я притегли към себе си. Погали я по гърба, целуна я по челото.

— Казаха ми за другите зародиши — продължи Петра. — Как Ахил ги е откраднал.

Той я целуна отново:

— Шшшшш.

— Още не знам дали съм бременна.

— Ще бъдеш — успокой я Бийн.

— Знаех, че не е проверил за Ключа на Антон. Знаех, че той лъже.

— Добре.

— Знаех, но не ти казах.

— Сега ми каза.

— Искам твое дете, без значение какво.

— Добре — отвърна той, — в такъв случай можем да направим следващото по редовния начин.

Тя го целуна:

— Обичам те.

— Радвам се да го чуя.

— Трябва да си върнем другите. Те са наши деца и не искам да ги отглежда някой друг.

— Ще си ги върнем — увери я Бийн. — В това съм сигурен.

— Той ще ги унищожи, преди да успеем да си ги вземем.

— Не е така — възрази Бийн. — Той повече иска тях живи, отколкото нас мъртви.

— Откъде знаеш какво мисли Звярът?

Бийн се обърна по гръб и остана да лежи така, вперил поглед в тавана.

— В самолета размишлявах много за нещо, което каза Ендър. Как мисли той. „Трябва да познаваш своя враг“ — каза Ендър. Ето защо той непрекъснато изучаваше формиките. Целият филм за Първата война, анатомията на трупове на мъртвите бългери... Каквото не можеше да намери в книгите и видеофилмите, той си го представяше. Екстраполираше. Опитваше се да мисли върху това какво представляват.

— Ти не приличаш на Ахил. Ти си негова противоположност. Ако искаш да го разбереш, мисли за всичко, което не си.

— Това не е вярно — възрази Бийн. — Той те обича по своя тъжен и изопачен начин, както, по моя собствен тъжен и изопачен начин те обичам и аз.

— Изопачаването не е едно и също и там е цялата разлика.

— Ендър каза, че не можеш да победиш силен враг, ако не го разбереш напълно, а не можеш да го разбереш, ако не знаеш желанията на неговото сърце, а не можеш да знаеш желанията на сърцето му, ако не го обичаш истински.

— Моля те, не ми казвай, че си решил да обичаш Звяра.

— Мисля, че винаги съм го обичал.

— Не, не, не! — Петра с отвращение се отдръпна от него и му обърна гръб.

— Още когато го видях да куцука към нас, него — сакатия хулиган. Ние мислехме, че можем да го надвием, ние, малките деца. Изкривеното му стъпало, опасната омраза, която изпитваше към всеки, който забелязва неговата слабост. Той показваше истинска нежност и

любов към всички освен към мен и Поук. Петра, това е нещото, което никой не разбира в Ахил. Всичка виждат в негово лице убиец, чудовище...

— Защото е такъв.

— Чудовище, което продължава да печели любовта и доверието на хората. Аз го познавам, очите му пронизват душата ти, преценяват те и откриват, че си *ценен*. Виждах как го обичат другите деца, как обръщат своята лоялност от Поук към Ахил, приемаха го в сърцата си като истински баща. И макар той винаги да ме държеше на разстояние... аз също го обичах.

— Аз не го обичах — каза Петра. Спомни си ръцете на Ахил, прегръдката и целувката му и заплака.

След миг почувства ръката му върху рамото си — Бийн я галеше нежно.

— Смятам да го унищожа, Петра. Но никога няма да го направя по начина, по който си въобразявах досега. Аз съм го избягвал, реагирали съм на него. В края на краищата Питър откри правилния подход. Той постъпи глупаво, но идеята му да се приближи до него бе верният път. Не може да приемеш Ахил като нещо далечно и неразбираемо, като природна сила, буря или земетресение, от които бягаш да се скриеш. Трябва да го разбираш. Да влезеш в главата му.

— Аз бях там — каза Петра. — Това е едно гадно място.

— Да, знам. Място на страх и огън. Но не забравяй — той живее там през цялото време.

— Не ми казвай, че от мен се очаква да го съжалявам, защото е трябвало да живее със себе си!

— Петра, по време на целия полет се опитвах да бъда Ахил. Опитвах се да отгатна какви са неговите стремежи, неговите надежди, как мисли той.

— И повърна ли? Защото аз го сторих два пъти по време на моя полет, при това нямаше нужда да влизам в главата на Звяра.

— Може би защото имаш мъничък звяр в себе си.

Тя потрепери.

— Не наричай детето ни така. Може би дори не съм бременна. Имплантирането беше едва тази сутрин. Моето бебе не е звяр.

— Лоша шега, извинявай. Но, Петра, по време на полета аз осъзнах нещо. Ахил не е тайнствена сила. Аз зная точно какво иска

той.

— И какво иска, освен да ни убие?

— Той иска ние да знаем, че бебетата са живи. Все още дори не ги е имплантирал. Ще остави малки следи, за да го последваме — не прекалено ясни, защото той иска да повярваме, че сами сме надушили нещо, което той уж се опитва да скрие. Ще намерим къде са децата, защото той иска точно това от нас. Те всички са на едно място, защото той иска да отидем за тях.

— Стръв?

— Не, не просто стръв — възрази Бийн. — Той би могъл да ни изпрати бележка още сега, ако искаше. Не, има нещо повече от това — Звярът иска да мислим, че сме много умни, като сме открили къде са те. Исква да сме изпълнени с надежда, че ще ги спасим. Очаква да сме превъзбудени, да им се притечем на помощ, напълно неподготвени за факта, че той ни чака. Така той ще ни види да падаме от светла надежда до крайно отчаяние. Преди да ни убие.

Петра знаеше, че съпругът ѝ е прав.

— Но как е възможно да обичаш някой толкова зъл?

— Не, ти пак не разбираш — усмихна се Бийн. — Ахил не иска нашето отчаяние, а нашата надежда, защото няма своя. Той не я разбира.

— О, моля те — каза Петра. — Амбициозната личност, която се *храни* с надежда.

— Той няма никаква надежда. Никаква мечта. Той опитва всичко, за да намери. Минава през любов и доброта или през нещо друго, което би могло да свърши работа, но все остава с празни ръце. Всяко ново завоевание го оставя жаден за още. Той копнее да открие нещо, което наистина да има значение в живота. Знае, че ние го имаме, и двамата, дори още преди да сме се срещнали.

— Ти нали се славеше с това, че нямаш никаква вяра — припомни му тя.

— Както виждаш, Ахил ме познава по-добре, отколкото аз самият се познавах. *Той* е видял това в мен. Същото нещо видя сестра Карлота.

— Интелект ли?

— Надежда. Непреклонна надежда. Никога не ми минава през ума, че не съществува никакво решение, че няма шанс за оцеляване. О,

аз мога и да си представям поражението, но моите действия доказват обратното, защото никога не съм вярвал истински в отчаянието. Ахил знае, че аз съм открил причина да живея. Ето защо така силно се нуждае от мен. И от теб, Петра. От теб повече, отколкото от мен. А нашите бебета — те са нашата надежда. Да, една напълно безумна надежда, но ние ги направихме, нали?

— Значи — разбра най-сетне тя — той не иска просто да умрем като сестра Карлота — много далеч, така ли? Той иска ние да го видим с нашите бебета.

— И щом разберем, че не можем да си ги върнем, че в края на краищата ще умрем, надеждата, която ще изтече от нас, ще стане негова собствена. Той мисли, че като притежава нашите бебета, има и нашата надежда.

— Наистина я има.

— Но надеждата никога няма да е негова. Той е неспособен да я притежава.

— Всичко това е много интересно, но напълно безполезно.

— Но не разбираш ли? Точно така ще го унищожим.

— Какво имаш предвид?

— Той ще падне в ямата, която е издълбал за нас.

— Ние нямаме *негови* бебета.

— Той се *надява*, че ние ще дойдем и ще му дадем каквото иска. Вместо това ще отидем, подготвени да го унищожим.

— Той ще ни постави засада. Ако си пробием път със сила, той или ще се изплъзне, или — веднага щом стане ясно, че е обречен — ще убие нашите бебета.

— Не, не, ние ще му позволим да постави своя капан. Ние ще влезем право в него. Така че, когато се срещнем с Ахил, ще го видим в *неговия* момент на триумф. А това е винаги моментът, когато някой е най-глупав.

— Не ти трябва да си умен, когато притежаваш всички оръжия.

— Отпусни се, Петра. Аз възнамерявам да върна нашите бебета. И да убия Ахил, докато ги спасявам. Ще го направя скоро, любов моя. Преди да умра.

— Добро решение. Ще бъде доста по-трудно да го направиш след това.

После заплака, защото противно на казаното току-що от Бийн, не виждаше никаква надежда. Тя щеше да загуби своя съпруг, а нейните деца — баща си.

Никаква победа над Ахил не можеше да промени факта, че накрая тя щеше да загуби Бийн.

Той я прегърна отново, притисна я до себе си и я целуна по челото и по бузата:

— Пази нашето бебе. Аз ще доведа у дома неговите братя и сестри, преди то да се роди.

[1] По волята на Аллах. — Б.пр. ↑

14. КОСМИЧЕСКА СТАНЦИЯ

От: Лок%erasmus@polnet.gov

До: SitPostAlert

Относно: Момиче на мост

Сега не съм в помийна яма, мога да комуникирам отново. Нямам никакъв имейл тук. Камъните са мои. Войната е сериозна. Пращай поща до мен на този адрес, избери име „Момиче на мост“ и парола „не стол за стъпване“.

Питър намери космическия полет за скучен, точно какъвто подозираше, че ще бъде. Същият беше като самолетния, само че по-дълъг и с по-малко пейзажи.

Слава Богу, майка му и баща му проявиха разбиране да не се разнежват по време на полета до Министерството на колонизацията. В края на краищата това бе същата космическа станция, която преди беше Военното училище. Най-после щяха да стъпят там, където скъпоценният малък Ендър бе постигнал своя първи триумф... и, да, бе убил едно момче.

Но тук нямаше никакви следи. Нищо, което да им подсказе как е минало пътуването на Ендър с една совалка до това място. Родителите му и той не бяха малки деца, взети от домовете им. Бяха възрастни и съдбата на света може би беше в техни ръце.

Също както беше в ръцете на Ендър тогава, като се замисли човек.

Цялата човешка раса се бе обединила, когато Ендър дойде тук. Врагът беше ясен, опасността реална, а на Ендър дори не му се налагаше да знае какво прави, за да спечели войната.

Задачата на Питър сега обаче бе много по-трудна, макар да изглеждаше проста — да намери добър убиец и да убие Ахил.

Всъщност... не беше толкова просто. Първо, Ахил беше убиец и наемаше убийци, значи щеше да бъде подготвен за такъв заговор. Второ, не беше достатъчно да се убие Ахил. Той не беше армията, която завладя Индия и Индокитай, нито беше правителството, което управляваше повече от половината население на света. Унищожаването на Ахил не бе достатъчно.

Ситуацията наподобяваше ролята на Хитлер преди години по време на Втората световна война. Без Хитлер Германия изобщо нямаше да има смелостта да завладее Франция и да стигне до стените на Москва. Но ако Хитлер бе убит точно преди нашествието в Русия, тогава по всяка вероятност общият език на Международния флот щеше да е немският. Защото грешките на Хитлер, неговите слабости, страхове и омраза бяха причината за загубата на втората половина от войната, точно както енергичността и решенията му бяха спечелили първата ѝ половина.

Убийството на Ахил навярно щеше само да гарантира на Китай, че ще управлява света.

Питър поне щеше да се бори срещу рационален враг. Но Китай не беше така свръхестествено ужасяващ. Бийн, Петра и Вирломи избягаха при самата мисъл, че Ахил идва в Рибейрау Прету... В дългосрочен план бяха прави, но без тях на Питър му се събираше много работа, която трябваше да върши сам, ако не се брояха майка му и баща му.

И тъй като родителите бяха единствените предимства, които имаше, Питър ги броеше.

Но също така и се ядосваше с тях. Знаеше, че е глупаво, ала през целия път Питър продължаваше да се връща към детството — тогава родителите му го приемаха като вечно сърдито дете, а Ендър и Валънтайн като безгрешни. Като разумен човек той оценяваше, че откакто Вал и Ендър заминаха за колониите, родителите му напълно го подкрепяха. Бяха го спасили много пъти. Не можеше да иска повече от тях — те действително го обичаха, изпълняваха своите задължения като родители и му помагаша.

Но това не изтриваше болката от миналото, когато всичко, което правеше, им изглеждаше погрешно, а всяко негово убеждение им

звучеше като обида срещу представата им за Бог или други неща.

„Е, при цялата ваша преценка, помнете следното — Ендър бе този, който се оказа Каин. А вие очаквахте, че ще съм аз!

Глупак, глупак, глупак — укори се Питър. — Ендър не уби свой брат. Ендър се защитаваше срещу своите врагове. Както правех аз.

Трябва да преодолеем това — повтаряше си време на пътуването.

Дано в станцията има нещо полезно освен глупавите видеофилми и хъркането на татко. Майка ми сигурно ще ме поглежда от време на време и ще ми намигва. Има ли представа колко е ужасно това? Колко унижително? Да ми намига! Ами усмихването? Ами когато ме погледне с това замечтано гальовно изражение, все едно съм Вал и Ендър? Разбира се, тя ги харесваше.

Престани! Мисли за онова, което трябва да направиш, глупако!

Мисли за онова, което ще пишеш и публикуваш като Лок, като Демостен, за да вдигнеш на борба хората в свободните страни, да събудиш правителствата.“

Както обикновено, в световната игра се интересуваха само от бизнес. Не беше лесно да задържиш вниманието на хората върху война, в която няма стрелба, война, която се водеше в много далечна земя. Какво ги интересуваше в Аржентина, че хората в Индия имат натрапено от чужденци правителство? Нима му пукаше на събирация светлина фермер, зает със своите фотоекрани, произвеждащи електрическа енергия в пустинята Калахари, дали лицата на хората в Тайланд са изпръскани с кал?

Китай нямаше никакви планове срещу Намибия или Аржентина. Войната засега беше свършила. Хората просто щяха да престанат да говорят за нея и да се върнат обратно към правенето на пари.

Това беше врагът на Питър. Не Ахил, нито дори Китай, а апатията на останалата част от света, която играеше по тяхната свирка.

„А аз съм тук, в космоса, ограничен, далеч по-зависим, отколкото бях преди. Ако Граф реши да не ме връща на Земята, ще си остана тук. Не съществува алтернативен транспорт. Той, *изглежда*, е напълно на моя страна, но в действителност е лоялен най-много към възпитаниците от Военното училище. Той мисли, че може да ме използва, както аз мислех, че бих могъл да използвам Ахил. Аз допуснах грешка, но вероятно той е прав.“

След дългото пътуване беше изключително досадно да продължават да чакат, докато совалката приключи своя малък танц при влизането в дока на станцията. Нямаше нищо за гледане. Бяха закрили „прозорците“, защото при нулева гравитация наблюдаването на бясното въртене на Земята, докато совалката се изравнява с въртенето на голямото колело, предизвикваше гадене.

„Кариерата ми може би вече приключи. Заслужих си бегло споменаване в историята. Навярно съм кратка бележка под линия в биографиите на други хора, параграф в историческите книги.

На този етап най-добрата ми стратегия за укрепване на моята репутация е може би да бъда убит по изключително особен начин.

Но както вървят нещата, вероятно ще умра при трагичен нещастен случай във въздушния шлюз, докато извършвам рутинно прехвърляне от совалката в космическата станция.“

— Престани да се оплакваш — скастри го майка му.

— Не се оплаквам — сопна ѝ се.

— Добре, сърди се на мен. Това е по-добре, отколкото да се самосъжаляваш.

Искаше му се да я скастри, но осъзна колко е безполезно да отрича онова, което всички знаеха. Определено беше потиснат, но трябваше да продължи работата си като в деня на пресконференцията, когато го изритаха от леглото. Питър не искаше повторение на това унижение. Можеше да си върши работата, без да се налага родителите му да го юркат, сякаш е дете. А той не биваше да се държи нахакано с тях, когато те му казваха истината.

Ето защо ѝ се усмихна.

— Хайде, мамо, знаеш, че ако се запаля, никой няма даже да се изпикае върху мен, за да ме загаси.

— Не се зальгвай, сине — намеси се баща му, — на Земята има стотици хиляди души, които чакат само да бъдат помолени за това. И няколко дузини, които биха го направили, без да чакат покана, стига да им се удаде тази възможност.

— Да, славата си има и добрата страна — отбеляза Питър. — А тези с празните мехури вероятно биха се включили с някоя малка плюнка.

— Ох, това вече е гадно — каза майка му.

— Говориш така, защото твоя работа е да го кажеш — подхвърли синът ѝ.

— Работа, за която не ми плащат достатъчно — отвърна майка му, — а ми отнема почти цялото време.

— Типично по женски приемаш всичко това като твоята роля в живота. Мъжете се нуждаят от цивилизоване и ти си човекът, който ще се заеме с тази работа.

— Явно не се справям добре.

В този момент сержантът от МФ, който беше техен бордови стюард, влезе в главната кабина и им съобщи, че е време да вървят.

Бяха акостирани в центъра на станцията и нямаше никаква гравитация. Питър и родителите му заплуваха, придържайки се за парапетите, а сержантът леко тласна багажа им към въздушния шлюз точно под тях. Плуващите чанти бяха хванати от двама прислужници, които очевидно бяха правили това сто пъти и не бяха ни най-малко впечатлени, че на станцията идва самия хегемон.

Всъщност, навярно никой не знаеше кои са гостите. Разбира се, пътуваха с фалшиви документи, но Граф несъмнено бе съобщил на някого в станцията истинските им имена.

Все пак, едва ли щеше да е на прислужниците.

Срещнаха някой от командващите в станцията едва след като се спуснаха по един от ръкавите — спиците на станцията-колело, до коридор, който ставаше за ходене. Мъж в сив костюм чакаше в долния край на ескалатора с протегнатата ръка.

— Господин и госпожа Реймънд, аз съм помощник-министър Димак. А това трябва да е вашият син Дик.

Питър се усмихна едва доловимо на тънката ирония в псевдонима, който Граф своеволно му беше прикачил.

— Моля ви, кажете ми, че знаете кои сме наистина, за да спрем с този цирк — каза Питър.

— Аз знам — призна тихо Димак, — но всички останали — не, и засега бих желал да запазя това положение.

— Граф не е ли тук?

— Министърът на колонизацията се връща от инспекция на най-новия колониален кораб, който след две седмици ще е в изправност, за да полети. В началото на следващата седмица няма да повярвате какъв

трафик ще минава оттук — шестнайсет совалки на ден, и това е само за колонистите. Товарните кораби отиват директно на сухия док.

— А има ли мокър док? — попита невинно Джон Пол.

— Морската терминология умира трудно — отвърна с усмивка Димак.

Той ги поведе по един коридор до отвесен тунел и те се плъзнаха по стълбата след него. Гравитацията все още не бе толкова силна, за да затрудни слизането им, дори родителите на Питър, които бяха прехвърлили четирийсетте, не се задъхаха. Той им помогна да излязат от шахтата в един по-нисък — и следователно „по-тежък“ — коридор.

По стените имаше старомодни, посочващи посоката, резки.

— Отпечатъците на вашите длани вече са въведени — обясни Димак. — Просто докосвате тук и това ще ви заведе до вашата стая.

— Останало е от онова време, нали? — попита бащата. — Макар че едва ли сте били тук, когато т...

— Аз бях тук — прекъсна го Димак. — Ръководех групите от нови деца. Боя се, че не на вашия син, но на ваш познат.

Питър не искаше да изпада в трогателното положение да назовава випускниците на Военното училище, които познаваше. Майка му нямаше такива скрупули.

— Петра? Суриявонг?

Димак се наведе към тях, така че гласът му да не прозвучи твърде високо, за да бъде подслушан:

— Бийн.

— Навярно е бил забележително момче — предположи Тереза.

— Приличаше на тригодишен, когато дойде тук — каза Димак. — Никой не можеше да повярва, че е достатъчно голям за това място.

— Сега не прилича на такъв — отбеляза сухо Питър.

— Не, аз... аз зная за неговото състояние. То не е публично достояние, но полковник Граф... министъра, имам предвид, знае, че аз продължавам да се интересувам какво се случва с... е, разбира се, с всички мои деца, но това дете беше... Мисля, че първият треньор на вашия син се е чувствал по подобен начин по отношение на него.

— Надявам се да е така — усмихна се Тереза.

Сантименталността ставаше толкова сладникава, че на Питър му се прииска да си измие зъбите. Той постави дланта си върху подложката при входа и три ивици светнаха.

— Зелена, зелена, кафява — каза Димак. — Но скоро няма да се нуждаете от това. Тук не е като да има мили открита местност, в която да се загубите. Системата от резки допуска винаги, че вие искате да се върнете във вашата стая, освен когато докоснете подложката от външната страна на вратата ѝ — тогава тя мисли, че искате да отидете в банята, не в някоя от стаите. Боя се, че не е свършена, но ако вие искате да отидете до столовата, просто ударете подложката два пъти и тя ще разбере.

Той им показа техните квартири, които се състояха от едно-единствено дълго помещение с легла в редици до стените от двете страни на тесен коридор.

— Боя се, че ще имате компания за седмицата, когато товарим кораба, но никой няма да се задържи тук твърде дълго. После ще останете на спокойствие още три седмици.

— Правите по едно изстрелване на месец? — учуди се Питър. — Как точно финансирате такова място?

Димак го погледна безучастно.

— Всъщност не знам.

Питър се наведе по-близо и имитира тайнствения шепот на Димак:

— Аз съм хегемонът. Официално вашият шеф работи за мен.

— Вие спасете света, а ние ще финансираме програмата за колонизация — отвърна Димак, също шепнешком.

— А ако ви кажа, че ще ми трябват малко повече пари за мои операции?

— Всеки хегемон усеща нещата по този начин — усмихна се Димак. — Ето защо нашето финансиране не минава през вас.

Питър се засмя:

— Умен ход, щом мислите, че програмата за колонизация е толкова по-важна.

— Тя е бъдещето на човешката раса — каза скромно Димак. — Бъгерите, извинете ме, формиките, ни подсказаха правилната идея. Разпръснете се колкото може по-надалече, за да не бъдете ликвидирани в една-единствена катастрофална война. Не че това ги спаси, но... ние не сме създания, които живеят на групи като тях.

— Не сме ли? — подхвърли Джон Пол.

— Ако сме, тогава коя е царицата? — попита Димак.

— На това място — отвърна Уигин старши, — подозирам, че е Граф.

— А всички ние сме просто негови ръце и крака?

— И уста и... Е, ние сме малко по-независими и не толкова покорни като формиките, разбира се, но се разселваме по различни светове по начина, по който го правеха и те. И вие знаете как да накарате голям брой индивиди да се откажат от своята лична воля и да се подчиняват на груповото мислене.

— Такава е философията, която следваме тук — призна Димак.

— Или е по-скоро твърде крайна наука. Поведението на хора в групи, степени на зависимост... Мисля много за това.

— Колко интересно.

— Виждам, че вие изобщо не се интересувате — усмихна се Джон Пол. — Вече попаднах във вашия тейфтер като ексцентрик, който развива свои теории. Но всъщност никога не го правя. Не зная защо го направих точно сега. Просто... съм, така да се каже, за пръв път в дома на Граф. И срещата с вас беше много подобна на посещение при него.

— Аз съм... поласкан — заекна Димак.

— Джон Пол — обади се Тереза, — мисля, че поставяш господин Димак в неудобно положение.

— Когато хората чувстват голяма преданост към своята общност, те започват да приемат маниерите, както и морала на своя лидер. — Бащата отказваше да изостави темата.

— Ако техният лидер е изтъкната личност — добави Питър.

— Как можеш да бъдеш лидер, ако не си изтъкната личност? — попита баща му.

— Попитай Ахил. Той е доказателството, защото имитира маниерите на хората, които иска да му повярват, за да го последват.

— Този не си го спомням — каза Димак. — Беше тук само няколко дни преди... преди да открием данни, че е извършил убийство на Земята.

— Някой ден трябва да ми кажете как Бийн го е накарал да признае, защото сам няма да си признае.

— Ако той не желае да каже, няма да кажа и аз — каза Димак.

— Каква лоялност — отбеляза Джон Пол.

— Всъщност, не — отвърна Димак. — Самият аз просто не зная. Известно ми е, че има нещо общо с една вентилационна шахта.

— Според признанието ви излиза, че записите вече не са тук? — попита Питър.

— Не са тук — потвърди Димак. — Но дори да бяха, са част от запечатан младежки архив.

— На един масов убиец.

— Ние забелязваме законите само когато действат срещу нашите интереси — отбеляза Димак.

— Виждате ли? — усмихна се Джон Пол. — Ние разменяме философии.

— Като членове на племе, разменящи си подаръци по време на тържество — каза Димак. — Ако нямате нищо против, искам да ви заведе да поговорите с шефа на охраната Апханад преди вечеря.

— Относно какво?

— Колонистите не са проблем — те се движат едностранно като поток и не могат да комуникират лесно с хора от Земята. Но вие вероятно ще бъдете разпознати тук. А дори да не бъдете, една фалшива история се поддържа трудно дълго време.

— Тогава няма да имаме фалшива история — предложи Питър.

— Не, предпочитам една наистина добра история — възрази майката.

— Нека просто да не разговаряме с никого — каза бащата.

— Точно това са въпросите, които майор Апханад иска да дискутира с вас.

След като Димак си отиде, те си избраха легла в дъното на дългото помещение. Разбира се, Питър взе горно легло, но докато разтоварваше багажа си във вградения в стената шкаф зад леглото, баща му откри, че всяка група от шест легла — по три от всяка страна — могат да бъдат отделени от останалите със завеса.

— Това трябва да е някаква ретро прищявка — каза баща му. — Не мога да повярвам, че биха позволили на децата да се изолират едно от друго.

— Колко звукоизолираща е тази материя? — попита майка му.

Джон Пол я изтегли така, че тя го отдели от сина и жена му. Те не чуха никакъв звук от него. После бащата я разтвори отново.

— Е?

— Доста ефективна звукова бариера — отбеляза Тереза.

— Ти се опита да разговаряш с нас, нали? — попита Питър.

— Аз се вслушвах, за да ви чуя.

— Ами... и ние се вслушвахме, за да чуем теб, Джон Пол — каза жена му.

— Аз говорех, е, не виках, но ти не ме чу, нали?

— Питър, ти ще се преместиш в следващото отделение — нареди майка му.

— Това няма да свърши работа, когато пристигнат колонистите.

— Ще спиш в стаята на мама и татко, когато пристигнат посетителите — усмихна се Тереза.

— А вие ще минавате през моята стая, за да стигнете до банята.

— Това е така — съгласи се баща му. — Знам, че си хегемон и ти се полага най-добрата стая, но тогава няма да е възможно да влизаме, когато правиш любов.

— Не разчитайте на това — сопна се Питър.

— Ще откряваме малко вратата й ще казваме „чук, чук“, преди да преминем — обади се майка му. — Това ще ти даде време да скриеш от погледа ни най-добрия си приятел.

От тази дискусия му се догади.

— Вие двамата сте толкова умни, че наистина ще се радвам да си сменим стаите, повярвайте ми.

Беше добре да има уединение, веднъж щом вратата се затвореше, дори ако цената за това бе да премести всички свои неща от шкафа, който току-що бе напълнил, в шкафа на съседната секция. Сега взе пониското легло, но за сметка на това нямаше да търпи опитите на родителите му да го развеселяват.

Нуждаеше се от време за мислене.

Разбира се, веднага заспа.

Димак го събуди с обаждане по вътрешния телефон.

— Господин Реймънд, там ли сте?

На Питър му бе необходима частица от секундата, за да си спомни, че от него се очаква да бъде Дик Реймънд.

— Да, аз съм, освен ако не търсите баща ми.

— Вече говорих с него — каза Димак. — Настроих пътеуказателите да ви заведат до отдела по сигурността.

Отделът беше на най-горното равнище с най-ниската гравитация. В това имаше смисъл, защото ако възникнеше нужда от охраната,

разпръсването на служителите от главния кабинет щеше да бъде пътуване надолу, докъдето и да отиваха.

Когато влязоха в кабинета, майор Апханад беше там, за да ги посрещне, и се здрависа с всички.

— От Индия ли сте? — попита Тереза. — Или от Пакистан?

— От Индия — отвърна Апханад, все така усмихнато.

— Съжалявам за вашата страна — каза майката.

— Оттогава не съм бил там...

— Надявам се, че семейството ви е добре, въпреки китайската окупация.

— Благодаря за вашата загриженост — каза Апханад с тон, който подсказваше, че тази тема е приключена.

Предложи им столове и сам седна зад бюрото си, сякаш демонстрираше пълното предимство на поста си. Питър малко се обиди, тъй като вече бе прекарал доста време като човек, който винаги е бил на доминантното място. Може и да нямаше много действителна власт като хегемон, но протоколът винаги му даваше най-високото място.

За съжаление тук се предполагаше, че се казва Реймънд. Едва ли му се полагаше специално отношение.

— Зная, че сте специални гости на министъра — започна Апханад — и не желаете да бъдете обезпокоявани. Онова, което е нужно да дискутираме тук, са границите на вашето уединение. Има ли вероятност лицата ви да бъдат разпознати?

— Възможно е — отвърна Питър. — Особено неговото. — Той посочи баща си, лъжа, разбира се, и вероятно напразна, но...

— Аха — каза Апханад. — Да допускам ли, че истинските ви имена ще бъдат разпознати?

— Вероятно — обади се Джон Пол.

— Със сигурност — отсече Тереза, сякаш се гордееше или по-скоро бе засегната, че мъжът ѝ изобщо се съмнява.

— Значи... храната трябва да ви бъде носена? Необходимо ли ще е да опразваме коридорите, когато отивате до банята?

За Питър това прозвуча като кошмар.

— Майор Апханад, не искаме да правим реклама на нашето присъствие тук, но аз съм сигурен, че можем да се доверим на дискретността на вашия персонал.

— Напротив — възрази Апханад. — Дискретните хора не считат лоялността на персонала за даденост.

— Включително вашата ли? — попита мило майката.

— Тъй като вече ме излъгахте неведнъж — каза Апханад, — вече е безопасно да ви доверя, че не можете да разчитате на ничия лоялност.

— Независимо от това — обяви Питър, — аз не възнамерявам да стоя затворен в тази тръба като в клетка. Желая да ползвам и библиотеката ви — предполагам, че имате такава — и тримата да се храним в столовата, както и да ползваме тоалетната, без да създаваме неудобства на останалите.

— Ето, виждате ли? — усмихна се Апханад. — Вие просто не държите на секретността.

— Не може да живеем тук като затворници — повтори Питър.

— Той нямаше предвид това, сине — намеси се Джон Пол. — Майорът говореше за начина, по който ти обявяваш решението от името на трима ни. А първо спомена, че аз най-вероятно ще бъда разпознат.

Апханад се засмя:

— Проблемът с разпознаването е реален. Аз веднага ви познах от телевизионните предавания, господин хегемон.

Питър въздъхна и се облегна назад.

— Все пак вашето лице не е така лесно разпознаваемо, защото не сте истински политик. Те се стремят да показват лицето си на публиката. А доколкото си спомням, вашата кариера е започнала в анонимност.

— Но аз съм показван по телевизията — напомни му хегемонът.

— Слушайте, малцина от нашия персонал гледат телевизия. Аз случайно съм страстен любител на новините, но повечето хора тук са прекъснали своите връзки с ключките от Земята. Мисля, че най-добрият начин да останете под прикритие тук е да се държите, сякаш няма какво да криете. Бъдете малко необщителен — не влизайте в разговори с хора, които предизвикват взаимни обяснения относно, например, какво работите и какъв сте. Но ако сте весел и не се държите тайнствено, ще бъде добре. Хората не очакват хегемонът да живее със своите родители в едно от спалните помещения тук. — Апханад се усмихна. — Това ще бъде малката тайна между шестима ни.

Питър направи сметката. Той, родителите му, Апханад, Димак и... о, Граф, разбира се.

— Мисля, че тук няма да има опит за убийство — каза Апханад, — защото на борда има съвсем малко оръжия и до едно се държат под ключ, а всеки, който идва тук, се проверява за оръжие. Така че предлагам да не носите пистолети. Вие сте обучен на борба с голи ръце, нали?

— Не.

— На най-ниското равнище има гимнастически салон, който е много добре съоръжен, при това не само с уреди за деца. Възрастните също трябва да са във форма, за да поддържат костната си маса, а ако се интересувате, може да уредим за вас часове по бойни изкуства.

— Не се интересувам — отвърна Питър. — Но идеята е добра.

— Въпреки това, всеки, който те изпращат срещу ни — каза Тереза, — ще е много по-добре трениран от нас.

— Вероятно е така, а вероятно не. Ако враговете ви се опитат да ви достигнат тук, ще разчитат на някой, който да мине през нашата проверка. Хора, които изглеждат особено атлетични, се подлагат на специален преглед. Както виждате, сме завладени от параноя, че една от групите срещу колонизацията се опитва да изпрати някого тук, горе, за да извърши акт на саботаж или тероризъм.

— Или убийство.

— Да — не отрече майорът. — Но ви уверявам, че аз и моят персонал сме много бдителни. Не оставяме нищо непроверено.

— С други думи, знаехте кои сме, още преди да влезем през вратата.

— На практика се досещах, преди совалката ви да излети от Земята — уточни Апханад. — Или поне имах добро предположение.

Те се сбогуваха и потънаха в ритъма на ежедневието на космическата станция.

Денят и нощта се определяха по Гринуич, не поради никаква специална причина, освен че това бе нулевият меридиан, а защото трябваше да приемат *някакво* време. Питър откри, че родителите му не са толкова досадни, както се опасяваше, и се успокои, че няма да ги чува през разделителната преграда, когато правят любов или когато разговарят за него.

Най-често ходеше в библиотеката или пишеше.

Есета, разбира се, за всичко, за всеки възможен форум.

Имаше изобилие от публикации, които имаха късмета да притежават части от Лок и Демостен, особено сега, когато всеки знаеше, че тези самоличности принадлежат на хегемона. По-сериозните есета се появяваха веднага в мрежите и там нямаше начин да се цели определена публика. Но той продължаваше да говори по теми, които биха били особено интересни в много райони.

Целта на всичко, което пишеше, беше да разпали пламъците на подозрението относно амбициите на Китай и на китайците. Като Демостен той пишеше съвсем директно относно опасността Индия и Индокитай да бъдат оставени в ръцете на Китай, за целта използваше реторики в стил „коя-държава-е-следващата“. Разбира се, не можеше да призовава до каквото и да било сериозно надигане на простолудието, защото всяка казана от него дума щеше да бъде използвана срещу хегемона.

Но животът беше много по-лесен, когато Питър бе анонимен в мрежата.

Като Лок обаче пишеше, подобно на държавник, безпристрастни есета за проблеми, с каквито се сблъскваха различни нации и различни райони. „Лок“ никога не пишеше директно срещу Китай, просто приемаше за даденост, че ще има още едно нашествие, и съветваше да се избягват дългосрочни инвестиции в държави, които са вероятни мишени.

Работата беше тежка, защото всяко есе трябваше да бъде интересно, оригинално, важно. В противен случай никой нямаше да му обърне внимание. Налагаше му се да се уверява, че не звучи като хлапе, яхнало дървено конче, или по-скоро както звучеше баща му, когато започна да декламира своите теории за групова лоялност и характер пред Димак.

Все пак не можеше да отрече, че баща му донякъде е прав. Хегемонът спря да работи за миг и осъзна колко лесно Лок и Демостен — и, следователно, самият Питър Уигин — биха могли да станат отначало дразнителни, а накрая за посмешище.

Баща му наричаше този процес „застояване“ и правеше различни предложения за теми на есета, някои от които Питър използваше. Колкото до това какво правят родителите му през деня, когато не четат

негови есета и не ги коментират, откривайки грешки — ами... той нямаше представа.

Навярно майка му бе намерила нечия стая за чистене.

Граф спря в станцията веднъж и само за малко, после се върна на Земята със същата совалка, която го беше довела. Не се върна три седмици, за които Питър написа почти четирийсет есета. Всичките бяха публикувани на много места и макар повечето от тях да бяха от Лок, както обикновено, най-четени бяха тези от Демостен.

Когато Граф се завърна, ги покани в личната си квартира, където не бе дискутирано нищо важно. Ако някой зачекнеше темата за положението в момента, Граф прекъсваше разговора с наливане на вода или с виц, който рядко беше смешен.

Питър се учуди, че Граф не може да разчита на сигурността в собствената си квартира. Но очевидно не беше така, защото след вечеря ги покани на разходка. Бързо ги изведе от познатите им коридори и те го последваха в един от служебните входи. Объркаха се почти веднага, а когато Граф отвори някаква врата и ги поведе по широк перваз над вентилационна шахта, бяха загубили всяко усещане за посока с изключение, разбира се, на посоката „надолу“.

Вентилационната шахта водеше „надолу“ дълго време.

— Това място е от важно историческо значение — обясни Граф.
— Макар малко от нас да го знаят.

— Аха — досети се бащата.

Питър също.

— Ахил е бил тук — каза той.

— Това е мястото — потвърди Граф, — където Бийн и неговите приятели изиграха Ахил. Ахил мислеше, че ще убие Бийн тук, но вместо това Бийн го хвана във веригите, окачени в шахтата. Можеше да убие Ахил. Неговите приятели му препоръчвали да го стори.

— Кой са били приятелите? — попита Тереза.

— Той никога не ми каза, но това не е изненада, защото аз никога не го попитах. Мислех, че ще е по-мъдро, ако няма никакъв запис, дори в главата ми, на това кои други деца са били там и са станали свидетели на унижението и безпомощността на Ахил.

— Това не би имало никакво значение, ако той просто беше убил Ахил. Нямахте да има никакви убийства.

— Но вие разбирате, че ако Ахил бе умрял, аз щях да попитам за тези имена и на Бийн нямаше да бъде позволено да остане във Военното училище. Навярно щяхме да загубим войната, защото Ендър разчиташе прекалено много на Бийн.

— Вие позволихте на Ендър да остане, след като уби едно момче — отбеляза Питър.

— Момчето умря по случайност — отвърна министърът, — докато Ендър се защитаваше.

— Защищавал е себе си, защото вие сте го оставил сам — укори го Майката.

— Вече бях съден по тези обвинения и бях оправдан.

— Но бяхте помолен да подадете оставка — напомни му госпожа Уигин.

— Обаче тогава ми бе даден много по-високия пост на министър на колонизацията. Нека не се ровим в миналото. Бийн хвана Ахил тук не за да го убие, а за да го принуди да си признае. Той си призна, много убедително, и понеже аз чух да го прави, също съм в неговия списък на смъртта.

— Тогава защо сте все още жив? — попита Питър.

— Защото, противно на широко разпространеното вярване, Ахил не е гений и прави грешки. Възможностите му не са неограничени, а силата му може да бъде блокирана. Той не знае всичко. Не е планирал всичко. Мисля, че през половината от времето си той импровизира, поставя се на пътя на възможността и я сграбчва, когато я види.

— Ако той не е гений, защо тогава продължава да побеждава гении?

— Защото върши неочакваното. В действителност той не върши нещата безупречно. Просто прави това, което никой не мисли, че би могъл да направи. Той стои една крачка напред. А нашите най-добри възпитаници дори не са мислели за него, когато той е постигал най-грандиозните си успехи. Те мислеха, че са отново цивилни, когато той ги отвлече. По време на войната Бийн не се опитваше да се противопоставя на плановете на Ахил, а да намери и спаси Петра. Виждате ли? Аз разполагам с резултатите от теста на Ахил. Той е шампион по подмазване и е много умен, иначе не би успял да попадне

тук. Знаеше как да направи отличен един психологически тест и да скрие склонностите си към насилие, когато го избрахме да дойде в последната група, която доведохме във Военното училище. С други думи, той е опасен. Но никога не се е сблъсквал лице в лице с противник. Изобщо не му се е налагало да се сблъсква с това, с което са се сблъсквали формиките.

— Значи сте самоуверен?

— Не — поклати глава Граф. — Но съм изпълнен с надежда.

— Само за да ни покажете мястото ли ни доведохте тук? — попита Джон Пол.

— Всъщност не. Доведох ви тук, защото дойдох по-рано през деня и претърсих лично мястото за подслушвателни устройства. Освен това инсталирах звукозаглушители тук, така че гласовете ни да не се носят надолу по вентилационната шахта.

— Мислите ли, че в станцията е проникнато?

— Убеден съм. Апханад правеше своя рутинен преглед на бордовите дневници и откри едно странно съобщение, изпратено в часа на вашето пристигане тук. Цялото съобщение се състои от една-единствена дума: *тук*.

Разбира се, рутинният преглед на Апханад е по-подробен и от най-отчаяното търсене на повечето хора. Той е открил това съобщение, докато е проверявал за аномалии в дължината на съобщенията, в езиковите схеми... За да открие кодове, нали разбирате.

— И това е било кодирано?

— Напротив. И по тази причина невъзможно за декодиране. То би могло да означава просто потвърждение, че мисията е в ход. Може да е чужда дума.

Разбирате ли проблема? Онова, което притесни Апханад, освен нейната краткост, беше, че съобщението е изпратено малко след вашето пристигане. И двамата — и изпращачът, и получателят на съобщението, са били анонимни.

— Как би могъл изпращачът да е анонимен, нали става въпрос за охранявана апаратура с военно предназначение? — попита Питър.

— Всъщност е съвсем просто. Изпращачът е използвал чужда регистрация.

— Чия?

— Апханад беше съвсем смутен, когато ми показва отпечатаното копие на съобщението. Защото, поне според компютъра, то е било изпратено от самия него.

— Някой е използвал бордовата регистрация на шефа на охраната ли?

— Това за майора е унижително — въздъхна министърът.

— И вие го уволнихте, нали? — осведоми се Тереза.

— Няма да повишим сигурността ви, ако загубим човека, който е нашата най-добра защита, независимо каква операция задейства това съобщение.

— Значи според вас някой се подготвя за удар срещу нас.

— Мисля, че не е изключено.

— И сте приели — каза госпожа Уигин, — че Апханад действително сам е изпратил това съобщение и е използвал факта, че ви е казал за него, за да прикрие, че той е извършителят.

Граф я гледа дълго време, накрая примигна и се усмихна.

— Аз си казвах: „подозирай всеки“, но сега виждам какво означава крайно мнителна личност.

— Все пак, нека още не прибързваме с изводите. Истинският изпращач на съобщението може да е използвал регистрацията на майор Апханад именно за да прехвърли вината на него.

— Кога е открито съобщението? — попита Джон Пол.

— Преди два дни. Аз вече бях планирал пътуването си до тук, така че се придържах към своето разписание.

— И не сте взели мерки?

— Никакви. Всяко отклонение от обикновеното би издало на изпращача, че сигналът му е разкрит и вероятно разтълкуван. Това би довело до изменение на плановете му.

— И така, какво ще правим? — попита Питър.

— Първо, моля да ме извините, че ви обещах пълна безопасност тук. Очевидно ръката на Ахил — или може би на Китай — е по-дълга, отколкото мислехме.

— Значи се връщаме у дома ли? — учуди се бащата.

— Второ — продължи министърът, — не бива да наливаме вода в тяхната воденица. Връщането веднага у дома, преди заплахата да е идентифицирана и неутрализирана, ще ви изложи на още по-голяма опасност. Нашият предател може да подаде друг сигнал, който да им

каже кога и къде ще пристигнете на Земята, каква ще бъде вашата траектория на спускане, такива неща.

— Кой ще рискува да убие хегемона при спускането със совалка? — попита Питър. — Светът ще е възмутен, дори и хората, които биха се радвали да ме видят мъртъв.

— Всяка промяна в нашите планове ще позволи на предателя да разбере, че сигналът му е засечен. Това може да ускори проекта, какъвто и да е той, преди ние да сме готови. Не, съжالياвам, но нашият най-добър курс на действие е да чакаме.

— А ако не сме съгласни? — попита Питър.

— Тогава ще ви изпратя у дома с избран от вас полет на совалката и ще се моля за вас по целия път надолу.

— Ще ни позволите да си отидем?

— Вие сте мои гости, а не мои затворници.

— Нека тогава тестваме това — предложи Питър. — Ще напуснем със следващия курс на совалката — този, който доведе вас — а когато тя се връща обратно, пак ще бъдем на нея.

— Твърде скоро е. Нямаме никакво време за подготовка.

— Той също. Аз предлагам — каза Питър — да отидете при Апханад и да се уверите, че той ще засекрети нашето незабавно отпътуване. Да не казва дори на Димак.

— Но ако той е изпращачът на съобщението — възрази Тереза, — тогава...

— Тогава няма да може да изпрати сигнал — отвърна Питър. — Освен ако не намери начин да позволи информацията да се изплъзне и да стане обществено достояние на станцията. Ето защо е жизненоважно, министър Граф, да останете с него през цялото време, след като му кажете. И така, ако това е негово дело, той няма да може да изпрати сигнал.

— Но вероятно не е той — напомни му Граф, — а сега вие позволявате на всеки да научи.

— Но сега ние ще наблюдаваме за изходящото съобщение.

— Ако не ви убият, докато се качвате на совалката.

— Тогава нашите тревоги ще приключат — усмихна се Питър. — Но аз мисля, че няма да ни убият тук, защото този агент е твърде полезен за тях — или за Ахил, зависи чий човек е — за да рискуват да го загубят само заради тази операция.

Граф се замисли върху това:

— Значи ще изчакаме да видим кой изпраца съобщението...

— Разположете агенти на мястото на кацане на Земята, за да проверят за убиец.

— Мога да го направя — съгласи се Граф, — но остава един мъничък проблем.

— Какъв? — попита Питър.

— Вие не можете да заминете.

— Защо да не мога? — учуди се хегемонът.

— Защото вашата еднолична пропагандна кампания е в действие. Хората, които четат вашите материали, вече образуват антикитайски лагер. Това движение е все още твърде слабо, но е реално.

— Аз мога да пиша своите есета там.

— В опасност да бъдете убит всеки момент?

— Същото може да се случи и тук — напомни му Питър.

— Да, но вие самият казахте, че е малко вероятно.

— Заловете къртицата, която действа на вашата станция, и я отстранете. Междувременно ние се отправяме към Земята. Пребиваването ни тук беше великолепно, министър Граф, но трябва да си вървим.

Хегемонът погледна към родителите си.

— Абсолютно — потвърди Джон Пол.

— Мислиш ли — попита Тереза, — че когато се върнем на Земята, ще намерим място с толкова малки легла като тези? — Тя се притисна по-плътно до ръката на съпруга си. — Това ни сближи толкова много напоследък.

15. ПЛАНОВЕ ЗА ВОЙНА

От: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org

До: DropBox%Feijoada@IComeAnone.net

Относно: *****

Парола кодиране *****

Парола декодиране *****

Използвам половината от капацитета на паметта си само за да откривам самоличността, която използваш тази седмица. Защо не разчиташ на кодиране? Все още никой не е разгадал свръхпростото кодиране.

Ето какво открих, Бийн: Камъните в Индия, разбира се, са начинание на Вирломи. Получих съобщение от нея:

СЕГА НЕ СЪМ В ПОМИЙНА ЯМА, МОГА ДА КОМУНИКИРАМ ОТНОВО. НЯМАМ НИКАКЪВ ИМЕЙЛ ТУК. КАМЪНИТЕ СА МОИ. ВОЙНАТА Е СЕРИОЗНА. ПРАЩАЙ ПОЩА ДО МЕН НА ТОЗИ АДРЕС, ИЗБЕРИ ИМЕ „МОМИЧЕ НА МОСТ“ И ПАРОЛА „НЕ СТОЛ ЗА СТЬПВАНЕ“.

Поне аз мисля, че точно това означава „камъните са мои“. А какво означава „не стол за стъпване“ не знам.

Както и да е, смятам, че тя предлага да се започне сериозна война във вътрешността на Индия. Вероятно тя не може да използва мрежа с национално покритие, но тогава, може би, не се и нуждае от такава. Тя разбираше достатъчно характера на индийците, за да ги накара да трупат камъни по пътищата. Сега обаче цялата работа с каменната стена е отменена... Има схватки между гневни гладни граждани и китайски войници, ограбени товарни коли, бързи саботажи в китайски офиси. Какво повече от това може да направи тя?

Предвид къде се намиращ, може би ти имаш по-голяма нужда от нейната информация и/или помощ, отколкото аз. Но ще оценява твоята помощ да разбере частите от съобщението, които са неясни за мен.

От: LostIboBoy%Navy@IComeAnone.com
До: Демостен%Текумсе@свободнаамерика.org
Относно: >празно<

Парола кодиране *****
Парола декодиране *****

Ето защо продължавам да сменям самоличности: първо, няма да декодират съобщението, за да получат информацията, ако видят схемата на нашата кореспонденция, а просто ще научат. Стигат им само честотата и синхронизирането на нашата кореспонденция и дължината на нашите съобщения. Второ, не им трябва да декодират цялото съобщение, достатъчно е да отгатнат нашите кодове за кодиране и декодиране, които, обзалагам се, държиш записани някъде, защото на практика не те интересува дали аз ще бъда убит. Просто си твърде ленив, за да помниш.

Разбира се, гълкувай думите ми по най-добрия начин, уважаеми господин хегемон.

Ето какво имаше предвид Вирломи: тя очевидно очакваше, че ти няма да си в състояние да разбереш съобщението, за да кореспондираш с нея по подходящ начин, а ще поискаш помощ от мен или от Сури. Това означава, че тя не ти се доверява напълно. Моето предположение е, че ако ѝ пишеш и използваш паролата „не стол за стъпване“, тя ще знае, че не си разговарял с мен. (Нямаш представа колко изкушаващо беше просто да те оставя с това предположение).

Когато я взехме от моста до бирманската граница, тя се качи на хеликоптера, като стъпи на гърба на Суриявонг, докато той лежеше проснат пред нея. Паролата не е стол за стъпване, а истинското име на нейния стол за стъпване. И тя ще бъде обратно на този мост, което означава, че ще е прекосила Индия до бирманската граница, където ще бъде в положение да прекъсне доставките за китайската войска в Индия — или, обратното, китайските опити да придвижат войските си навън от Индия и обратно в Китай и Индокитай.

Разбира се, тя ще бъде на един определен мост. Но моето предположение е, че тя вече организира военни групи, които се готвят да прекъснат движението и по други пътища между Бирма и Индия, а не е изключено да организира нещо и по хималайската граница. Съмнявам се, че ще блокира границите, но може да забави и затормози прекосяването им, така ще ангажира войските, които защитават камионите с доставки, и сериозно ще попречи на китайците да предприемат нападения или да снабдяват своите войски с амуниции, което е винаги проблем за тях.

Според мен е най-добре да ѝ кажеш да не бърза толкова. Може би ще съм в състояние да ти кажа кога да ѝ пратиш отговор с молба да предприеме действия на определена дата. И не, аз самият няма да ѝ пиша, защото тук със сигурност ме наблюдават, а не искам да знаят за нея. Вече залових две следящи програми, въведени в моя пулт, което ми коства по двайсет минути всеки път да ги объркам така, че те да изпратят обратно фалшива информация на подслушвачите. Може да изпратя шифровани имейли като този, но съобщения, изпратени до тайните сайтове, могат да бъдат заловени от следящи програми в местната мрежа.

И да, тези са наистина мои приятели. Но ще са глупаци, ако не следят какво изпращам навън... ако могат.

Бийн се погледна в огледалото. Повече или по-малко той продължаваше да прилича на себе си. Но не харесваше начина, по който нарастваше главата му. Ставаше несъразмерно по-голяма за тялото му. Нарастваше по-бързо.

„Би трябвало да ставам по-умен, нали? Заради по-голямото място за мозък и всичко останало?“

Вместо това се тревожа какво ще се случи, когато главата ми стане твърде голяма, а черепът и мозъкът — твърде тежки за врата ми.“

Застана до шкафа за палта. Доскоро трябваше да се надига на пръсти, за да достигне закачалките за палта. После стана по-лесно. Сега обаче закачалките почти стигаха до рамото му.

Рамката на вратата все още не беше проблем, но усещаше, че скоро ще се наложи да се навежда.

Защо трябваше растежът му да се ускорява сега? Вече бе приключил с пубертета.

Петра мина, клатушкайки се, покрай него на път за банята и не повърна нищо в продължение на пет агонизиращи минути.

— Сигурно има лекарства за това — каза ѝ после той.

— Има — съгласи се тя, — но никой не знае как ще повлияят на бебето.

— Не е имало никакви изследвания ли? Невъзможно.

— Няма изследвания върху това как лекарствата ще повлияят на твоите деца.

— Ключът на Антон са просто две от кодовите места върху генома.

— Гените често изпълняват двойно и тройно по-голяма функция, отколкото си мислиш.

— Бебето вероятно дори няма Ключа на Антон. А за едно бебе не е здравословно, ако не можеш да задържаш храна в стомаха си.

— Това няма да трае вечно — каза Петра. — Ще се храня вътрешно-венозно, ако се наложи. Няма да застраша живота на това бебе, Бийн. Извинявай, ако моето повръщане убива апетита ти за закуска.

— Нищо не убива апетита ми за закуска. Аз съм едно растящо момче.

На Петра отново започна да ѝ се гади.

— Извинявай — каза той.

— Не го прави — прошепна жално тя. — Защо шегите ти са толкова лоши?

— Причината е в гените ми.

Започна отново да ѝ се повдига и той напусна стаята. Чувстваше се виновен, че излиза, но знаеше, че не може да ѝ помогне, ако остане. Тя не беше от онези хора, които имат нужда от ласки, когато са болни. Предпочиташе да остане сама със страданието си. Това бе едно от нещата, в което двамата си приличаха — също като ранени животни, които се промъкват в гората, докато се излекуват (или умрат) в уединение.

Алай го чакаше в голямата зала за конференции. Столовете бяха подредени около холографско устройство на пода, което проектиреше карта на терена и пътищата от военно значение в Индия и Западен Китай.

Другите вече свикнаха да виждат Бийн там, макар че имаше някои, на които това не им харесваше. Но халифът го искаше там. Халифът му се доверяваше.

Сега наблюдаваха как познатите местонахождения на китайските гарнизонни войски се появиха в синьо, а предполагаемите местонахождения на мобилните войски и резерви — в зелено.

Когато видя за пръв път тази карта, Бийн попита откъде получават своята информация. Хладно го информираха, че както Персия, така и Израело-Египетския консорциум имат действащи сателитни програми, а шпионските им спътници са най-добрите в орбита.

— Можем да получим сведения за кръвната група на отделни вражески войници — каза Алай с усмивка.

Беше преувеличение, разбира се. Но тогава Бийн се бе замислил дали все пак е възможно чрез спектрален анализ на потта...

Невъзможно. Алай се шегуваше, не се хвалеше.

Сега Бийн се доверяваше на информацията им толкова, колкото ѝ се доверяваха и те самите — защото, разбира се, той бе направил дискретно запитване чрез Питър и някои от собствените си връзки. Събрал бе информация от Влад от руската тайна служба, Том Лудата глава от Англия, плюс американските източници на Питър. Изясни се,

че мюсюлманите — Съюза на полумесеца — имат всичко, което имаха и останалите. Дори повече.

Планът беше прост — масирано придвижване на войски по границата между Индия и Пакистан, поставяйки отпред иранските войски. Това щеше да предизвика силен китайски отговор със съсредоточаване на техните войски също по дължината на тази граница.

Междувременно турските войски вече бяха по протежението и понякога отвъд западната граница на Китай, защото през последните няколко месеца пътуваха дегизирани като номади. На хартия западният регион на Китай изглеждаше идеална местност за танкове и товарни коли, но в действителност липсваха линии за доставка на гориво. Ето защо първата вълна от турци щеше да влезе като кавалерия, превключваща на механизирани транспорт само ако откраднат и използват китайско оборудване.

Бийн знаеше, че това е най-опасната страна на плана. Турските армии, обединили войски от Хелис до Аралско море и подножието на Хималаите, бяха екипирани като нашественици и трябваше да вършат работата на завоевателна армия. Имаха две предимства, които можеше да компенсират липсата на подкрепа от въздуха. Липсата на линии за доставка означаваше, че отначало китайците няма да има какво да бомбардират. Местните хора от западната китайска провинция Шинджиянг също бяха турци и, подобно на тибетците, никога не бяха преставали да недоволстват под управлението на Хан Китай.

На всичкото отгоре на страната на турците щяха да са изненадата и многочислеността по време на решителните първи дни. Всичките китайски гарнизонни войски бяха струпани на границата с Русия. Докато тези въоръжени сили се придвижат към тях, на турците щеше да им е лесно. Щяха да нанесат удари където пожелаят и да унищожат полицейски участъци и пунктове за снабдяване... а с малко късмет и всяко летище в Шинджиянг.

Докато китайските войски се прехвърляха от руската граница във вътрешността, за да се справят с турците, напълно механизирани турски военни части щяха да влязат в Китай от запад. Тогава щеше да има продоволствени линии за нападение, но лишен от предни въздушни бази и принуден да се срещне с турските изстребители, Китай нямаше да има явно въздушно превъзходство.

Завземането на недостатъчно защитените въздушни бази с кавалерия беше точно нюансът, който Бийн очакваше от Алай. Те можеха само да се надяват, че Хан Цу няма да очаква, че Алай ще има пълна власт над целия мюсюлмански свят. Китайците трябваше да са луди, ако не планираха защита срещу мюсюлманско нашествие.

Съществуваше и надеждата, че турците ще се справят достатъчно добре, за да принудят китайците да започнат да преместват войски от северна Индия към Шинджиянг. Тук теренът облагодетелстваше плана на Алай, защото някои китайски войски можеха да бъдат прехвърлени по въздуха над тибетските Хималаи, но тибетските пътища щяха да са разрушени от турските войски. Така всички китайски войски щяха да се придвижват на изток от Индия, около Хималаите, а в западен Китай по-скоро от изток, отколкото от юг.

Това щеше да отнеме дни, а когато мюсюлманите се уверяха, че повечето китайски войски са отишли за зелен хайвер, щяха да организират масирано нахлуване през границата между Пакистан и Индия.

Много зависеше от това какво ще си помислят китайците. Отначало те трябваше да повярват, че истинското нападение ще дойде от Пакистан, и главните китайски сили да си останат ангажирани на тази граница. После, в един решителен момент след няколко дни от турската операция, китайците трябваше да бъдат убедени, че турският фронт е истинското нашествие, за да изтеглят войски от Индия, отслабвайки своите въоръжени сили там.

Как другояче една неопитна тримилionна армия може да нанесе поражение на армия от десет милиона ветерани?

За сега имаха късмет, но Бийн знаеше, както и Алай, че щом мюсюлманските войски започнеха да пресичат индийската граница, нищо нямаше да е сигурно или предвидимо. В случай, че нахлуването се провалеше и Пакистан трябваше да бъде защитен при отстъплението навътре от Пакистанската граница, те имаха резервен план. Имаха планове и за действие при евентуална победа над китайските войски... Не беше вероятно, доколкото знаеха, но при най-вероятния сценарий — трудна битка назад-напред на фронт с дължина хиляда мили — плановите винаги бяха импровизирани, за да са гъвкави при всеки обрат на събитията.

— Така — заключи Алай. — Това е планът. Някакви забележки?

Един след друг офицерите изразиха гласно своето премерено доверие. Не защото до един бяха от хората, които винаги казваха „да“, а защото Алай вече бе изслушал внимателно всички повдигнати от тях възражения и беше изменил плановете, за да се справи с повечето сериозни проблеми.

Днес имаше само едно възражение, и то отправено от невоенен мъж, Ланковски, чиято роля, доколкото Бийн успя да разбере, бе по средата между министър без портфейл и свещеник.

— Аз приемам за срамно — каза той, — че нашите планове са така зависими от решението на Русия.

Бийн знаеше какво има предвид. В тази ситуация Русия бе напълно непредсказуема. От друга страна, Варшавският пакт имаше договор с Китай, който обезопасяваше дългата северна китайска граница с Русия, което беше първопричината за завладяването на Индия. От друга страна руснаците и китайците бяха съперници в този район от векове и всяка от двете страни мислеше, че другата притежава земи, които по право ѝ принадлежат.

Съществуваха също и непредсказуеми лични спорни въпроси. На колко от служителите, лоялни на Ахил, можеше все още да се вярва? А колко бяха все още на власт в Русия? В същото време много руснаци бяха бесни, че той ги е използвал, преди да замине за Индия, а после — за Китай.

Все пак Ахил бе осигурил тайния договор между Русия и Китай, така че едва ли го презираха чак толкова, нали?

Какво всъщност струваше този договор обаче? Всеки руски ученик знаеше, че най-глупавият цар от всички е бил Сталин, защото е сключил договор с хитлеристка Германия, а после е очаквал той да бъде спазен. Със сигурност руснаците не вярваха истински, че Китай ще бъде вечно в мир с тях.

Ето защо, винаги съществуваше шансът Русия, усещайки, че Китай е в неизгодно положение, да се присъедини към свадата. Руснаците щяха да видят в това шанс да заграбят територия и да изпреварят неизбежното предателство на Китай спрямо тях.

Би било добре, ако руснаците нападнеха, но без да постигат голям успех. Това щеше да отклони китайските войски от битка срещу мюсюлманите. Но щеше да е твърде лошо, ако Русия се представи

прекалено добре или прекалено зле. При голям успех щяха да се спуснат през Монголия и да превземат Пекин. Тогава мюсюлманската победа би станала руска. Алай не искаше Русия да играе доминантна роля в мирните преговори.

При голям неуспех на Русия китайските войски нямаше да имат заплаха по границата си с Русия. Свободни да се придвижват, граничните войски на жълтата раса щяха да атакуват турците или през руска територия да ударят Казахстан, заплашвайки да прекъснат турските продоволствени линии.

Ето защо Алай изрази надеждата си, че руснаците ще бъдат твърде изненадани, за да предприемат нещо.

— Тук не можем да сторим нищо — каза халифът. — Направихме каквото можем. Какво ще реши Русия е в ръцете на Бог.

— Може ли да кажа нещо? — обади се Бийн.

Алай кимна. Всички погледи се обърнаха към него. На предишните събрания Бийн не беше казал нищо, предпочиташе да разговаря с Алай на четири очи, където не рискуваше да направи грешка заради приетия начин за разговор с халифа.

— Когато се хвърлите в битката — започна Бийн, — ще използвам своите собствени контакти, ще убедя и хегемона да използва неговите, за да подтикнем Русия да следва такъв курс, какъвто вие считате за най-препоръчителен.

Няколко от мъжете се размърдаха неловко на столовете си.

— Моля те да увериш моите разтревожени приятели тук — усмихна се Алай, — че не си обсъждал нашите планове с хегемона или с който и да било друг.

— Вие сте тези, които се подготвяте да действате. Аз ще ви предам цялата информация, която научих от тях. Но аз познавам тези хора и зная какво могат да направят те. Хегемонът няма никаква армия, но има огромно влияние върху световното мнение. Разбира се, че той ще говори в полза на вашите действия. Но той има влияние и в Русия, което може да използва, за да подбуди руска военна намеса или да я осуети.

Бийн бе наясно, че Алай знае за Влад — единственият приятел, когото си струваше да спомене, а Влад бе единственият от отвлечените членове на джийша на Ендър, който се бе съюзил с Ахил и бе преминал на негова страна. Дали защото бе станал верен последовател

на Ахил, или защото мислеше, че Ахил действа в интерес на Майка Русия, Бийн все още не можеше да разбере. Понякога Влад го снабдяваше с информация, но Бийн винаги търсеше и втори източник, преди да ѝ се довери напълно.

— Нека ви кажа следното — каза халифът. — Днес аз още не зная какво би било по-полезно: Русия да се присъедини към нападението или да остане настрана и да не прави нищо. Докато те не нападат нас, аз ще съм доволен. Но с развитието на събитията картината може да стане по-ясна.

Бийн нямаше нужда да посочва на Алай, че Русия няма да влезе във войната, за да спасява едно провалило се мюсюлманско нашествие. Само ако надушеха победа, руснаците щяха да атакуват. Така че, ако Алай чакаше твърде дълго, за да поиска помощ, тя нямаше да дойде.

Направиха прекъсване, за да обядват, но то беше съвсем кратко и когато се върнаха в залата за конференции, холографската карта беше друга. Тя изобразяваше третата част от плана, а Бийн знаеше, че това е частта, относно която Алай беше най-малко сигурен.

Вече месеци наред арабски армии от Египет, Ирак и всяка друга арабска страна се транспортираха на танкери за нефт от арабски пристанища до Индонезия. Индонезийският военноморски флот бе един от най-големите в света, а военновъздушните им сили, базирани на самолетоносачи, бяха единствените в региона, съперничещи на китайските по отношение на оборудване и въоръжение. Всички знаеха, че благодарение на индонезийския чадър китайците не бяха завзели Сингапур, нито бяха нахлули във Филипините.

Сега бе предложено индонезийският военноморски флот да бъде използван за транспортиране на арабско-индонезийска армия с цел дебаркиране в Тайланд или във Виетнам. И двете страни бяха пълни с хора, които жадуваха за освобождение от китайските завоеватели.

Когато плановете за двете възможни места за дебаркиране бяха определени, Алай не помоли за критики, защото имаше свои собствени.

— Аз мисля, че и в двата случая нашите плановете за дебаркиране са отлични. Но опасението ми, което съм имал през цялото време, е същото. В плана няма сериозна военна цел. Там китайците могат да си позволяват да губят битка след битка, като използват само войските, които имат на разположение. Те ще отстъпват все по-назад, докато

чакаат изхода от истинската война. Мисля, че войниците, които изпратихме там, ще рискуват живота си за недобър резултат. Това много прилича на италианските военни операции през Втората световна война: дълги, бавни, скъпи и неефективни, дори ако печелят всяка битка.

Индонезийският командир наведе глава.

— Аз съм благодарен за загрижеността на халифа за живота на нашите войници — каза той. — Но индонезийските мюсюлмани не могат да стоят настрана, докато техните братя се бият. Ако тези цели са безсмислени, намерете ни да правим нещо смислено.

Един от арабските офицери също се съгласи.

— Ние въвлякохме нашите войски в тази операция, следователно, твърде късно ли е да ги връщаме обратно и да им позволим да се съединят с пакистанците и иранците в освобождението на Индия? Тяхната численост може да бъде от решаващо значение там.

— Наближава времето, когато климатичните условия ще бъдат най-подходящи за нашите цели — каза Алай. — Няма време да връщаме арабските армии. Не виждам никаква полза от изпращането на войници в битка само с цел постигане на сплотеност, нито предимство от забавяне на нашествието, за да преместя арабските армии в друга точка на бойните действия. Ако е било грешка да ги изпратя в Индонезия, то тя е моя собствена.

Всички измърмориха своето несъгласие. Не можеха да се съгласят, че халифа прави грешка. В същото време Бийн знаеше, че те оценяват факта, че са ръководени от човек, който не обвинява другите. Това бе едно от нещата, заради което го обичаха.

Алай обаче продължи:

— Аз още не съм решил дали да отворим трети фронт. Ако го сторим обаче, нашата цел ще е Тайланд, а не Виетнам. Аз осъзнавам рисковете от задържането на флота в морето. Налага се да разчитаме на индонезийските пилоти да защитават корабите си. Аз избирам Тайланд, защото е с терен, по-подходящ за бързо завладяване. Във Виетнам ще се бием за всеки инч територия, напредването ще е бавно, а китайците ще се чувстват в безопасност. В Тайланд ще напредваме много бързо и опасно. Възможно е китайците да не съобразят, че Тайланд не е важен за изхода от войната, и да изпратят там войски срещу нас.

След доуточняване на подробностите събранието приключи. Не беше спомената само датата на нападението. Бийн беше сигурен, че такава е избрана и всеки освен него я знае.

Той нямаше нищо против — това беше единствената частица информация, която му бе спестена, както и единствената тяхна застраховка, ако в края на краищата той се окажеше предател.

Щом се върна, Бийн завари Петра да спи. Седна и използва своя пулт, за да провери пощата си и няколко страници на мрежите. Някой леко почука на вратата. Петра мигновено се събуди — бременна или не, тя продължаваше да спи като войник — и стигна до вратата преди Бийн.

Беше Ланковски, извиняващ се и величествен — комбинация, която само той можеше да съчетае.

— Моля да ме извините, но нашият общ приятел желае да говори с вас в градината.

— И с двамата ли? — попита Петра.

— Моля, ако не се чувствате твърде зле.

Скоро седяха на пейката до градинския трон на Алай, макар че той не го наричаше така, а просто стол.

— Петра, прости ми, че не те поканих на събранието. Нашият Съюз на полумесеца не е от рецидивисти, но някои от приятелите ми ще се почувстват неудобно, ако на такова събрание присъства жена.

— Алай, мислиш ли, че не го знам?

— Предполагам, че Бийн те е запознал с нашите планове?

— Бях заспала, когато той се върна в стаята — отвърна тя, — така че не зная какво се е променило от последния път.

— Тогава съжалявам, но ще ти се наложи да си изградиш представа от контекста. Защото знам, че Бийн има нещо да каже и още не го е казал.

— Не виждам недостатък в твоите планове — обади се Бийн. — Мисля, че си направил всичко, което би могло да се направи, включително да бъдеш достатъчно умен, за да не си въобразиш, че ще предвидиш какво ще се случи, щом битката се пренесе в Индия.

— Но аз не виждам такава оценка, изписана на лицето ти — каза Алай.

— Не мисля, че по моето лице може да се чете.

— Не може — съгласи се Алай. — Точно затова те питам.

— Получихме предложение, което мисля, че ще те зарадва.

— От?

— Не зная дали изобщо познаваш Вирломи.

— От Военното училище ли?

— Да.

— Мисля, че постъпих доста след нея. Тогава бях малко момче и не обръщах внимание на момичетата. — Той се усмихна на Петра.

— Като всички нас — съгласи се Бийн. — Благодарение на Вирломи аз и Суриявонг измъкнахме Петра от Хайдерабад и спасихме индийските випускници на Военното училище от Ахил.

— Тогава ѝ се възхищавам — каза Алай.

— Тя е отново в Индия. Изграждането на всички каменни препятствия, така наречената Велика Индийска стена, очевидно е започнало от нея.

Сега интересът на Алай изглеждаше неподправен, за разлика от обикновената вежливост преди малко.

— Питър получи от нея едно съобщение. Тя, също като Питър, няма представа за теб и за онова, което правиш, но изпрати съобщението на език, който не може да бъде разбран без обсъждане с мен. Мисля, че е постъпила предпазливо и мъдро.

Отново размениха усмивки.

— Тя се намира в местност, където един мост свързва пътищата между Индия и Бирма. Може би е в състояние да разруши един, много или дори всички главни пътища между Индия и Китай.

Алай кимна.

— Разбира се, за нас ще е пагубно — каза Бийн, — ако тя действа сама и прекъсне пътищата, преди китайците да изведат войски от Индия. С други думи, ако тя помисли, че истинското нашествие е турското, може да реши, че ще помогне най-много, като задържи китайските войски в Индия. Разбира се, най-добре би било да изчака, докато те започнат да връщат войски обратно в Индия, и тогава да прекъсне пътищата, оставяйки китайските войски извън Индия.

— Но ако ѝ кажем — досети се халифът — и съобщението бъде... прихванато, китайците ще научат, че турската операция не е главното усилие.

— Ето защо не исках да го съобщавам пред другите. Уверявам те, че комуникацията между нея и Питър и между Питър и мен е сигурна.

Аз мисля, че Питър желае отчаяно вашето нашествие да успее, Вирломи също. Дватама няма да кажат на никого нищо, което би го компрометирало. Но решението е твое.

— Питър желае отчаяно нашето нашествие да успее? — изненада се халифът.

— Алай, хегемонът не е глупав. Не необходимо да му казвам за вашите планове, нито дори, че изобщо имате такива. Той знае, че си тук в уединение и има сателитни съобщения за придвижването на войските към индийската граница. Не го е обсъждал с мен, но не бих се изненадал, ако знае и за арабското присъствие в Индонезия. Той винаги открива подобни неща, защото има връзки навсякъде.

— Съжалявам, че те подозирам — извини се Алай, — но в противен случай ще проявя нехайство.

— Във всеки случай помисли за Вирломи — предложи Бийн. — Би било трагично, ако при опита си да помогне, тя на практика попречи на твоя план.

— Но това не е всичко, което искаш да кажеш — усмихна се Алай.

— Не е — отвърна Бийн и се поколеба.

— Слушам те.

— Твоето основание да не искаш да отвориш третия фронт е правилно — каза Бийн. — Ти не искаш да прахосваш животи, за да постигнеш цели, които не са важни във военно отношение.

— Мислиш, че изобщо не трябва да използвам тази войска?

— Не — отвърна Бийн. — Мисля, че е нужно да бъдеш подързък с тях. Всъщност трябва да загубиш повече животи за една повълнуваща невоенна цел.

Алай се извърна.

— Боях се, че ти ще се досетиш.

— Бях сигурен, че вече си мислил за нея.

— Надявах се самите араби или индонезийци да я предложат.

— Какво да предложат? — попита Петра.

— Военна цел — обясни Бийн — е да се унищожат армии, което се прави чрез нападение с по-силна войска, постигайки изненада и пресичайки техните продоволствени линии и пътищата за спасение. Третият фронт обаче не може да постигне военна цел.

— Знам — отвърна Алай.

— Китай не е демократична страна. Правителството не трябва да печели избори. Но поради тази причина те още повече се нуждаят от подкрепата на своя народ.

Петра въздъхна разбиращо:

— Завладяване на самия Китай...

— При едно такова нападение не съществува никаква надежда за успех — каза халифът. — На другите фронтове ще срещнем граждани, които ще ни посрещнат като добре дошли и ще ни сътрудничат. В Китай ще бъде обратното. Техните въздушни сили ще действат от съседни летища и ще могат да извършват излитане след излитане между всяка вълна на наши самолети. Опасността от катастрофа е голяма.

— План за катастрофа — поправи го Бийн. — Започни с катастрофа.

— Говориш твърде загадъчно за мен.

— Какво е катастрофа в този случай? Е, съществува опасността да загубим още на брега — малко вероятно, тъй като Китай е с най-слабо защитената брегова линия в света. Катастрофата ще е ако армията бъде разпръсната; отрязана от продоволствие и координационно централно управление.

— Тогава какво — да ги стоварим на брега и веднага да започнем партизанска война ли? Те нямат подкрепата на народа.

— Мислих много върху това — обясни Бийн. — Китайците са привикнали на потисничество — кога не са били потискани? — но никога не са се примирявали. Помисли само колко много селски бунтове е имало, и то срещу правителства, далеч по-добри от това. Ако сега твоите войници влязат в Китай като Шърмън на път за морето, народът ще им се противопоставя на всяка крачка.

— Но войните ми ще трябва да се прехранват от местни земеделски продукти, ако бъдат откъснати от продоволствието — изтъкна Алай.

— Стриктно дисциплинираните войски могат да вършат тази работа — каза Бийн. — Но за индонезийците ще е трудно, при това китайците винаги са били уважавани в Индонезия.

— Имай ми доверие, умея да ръководя моите войски.

— Тогава ето какво ще правят: във всяко село, в което влязат, ще взимат половината храна — но само половината. Ще направят нещо

много важно, като оставят другата половина. Ти ще им кажеш, че е така, защото Аллах не те е изпратил да воюваш с китайския народ. Наложил ли се да убиеш някого, за да установиш контрол над селото, извини се на семейството или на цялото село, ако умрелият е войник. Бъдете най-милите нашественици, които някога са си представяли.

— Ох... За това се иска много повече от дисциплина.

— Може би — обади се Петра — е добре да цитираш на войниците си пасаж от „Възвишени селения“: „Може би вашият Бог ще унищожи врага ви и ще ви направи господари на земята му. После ще наблюдава как постъпвате.“

Алай я погледна, искрено смаян.

— Ти цитираш Корана на мен?

— Мисля, че стихът е подходящ — каза тя. — Нали затова накара хората си да го оставят в стаята ми?

Алай поклати глава.

— Ланковски ти даде Корана.

— И тя го чете — добави Бийн. — И двамата сме изненадани.

— Цитатът е подходящ — отбеляза Алай. — Може би Бог ще ни направи владетели в Китай. Нека покажем още отначало, че правим това справедливо и правилно.

— Най-добрата част от плана е, че китайските войници ще дойдат веднага след това — продължи мисълта си Бийн — и, страхувайки се, че собствените им армии ще останат без продоволствие или в усилието си да попречат на по-нататъшното снабдяване на твоята армия, те вероятно ще вземат всичката останала храна.

Алай кимна, после се засмя.

— Нашата армия оставя на китайците достатъчно, за да се хранят, а китайската армия ги обрича на гладна смърт.

— Вероятността за победа на равнище „власт — частни лица“ е голяма.

— А междуременно — изтъкна Петра — китайските войници в Индия и в Шинджиянг ще побеснеят, защото няма да знаят какво става с техните семейства у дома.

— Нападащият флот не бива да се групира в едно цяло — каза Бийн. — Войниците ще се разпръснат във филипински и индонезийски рибарски лодки, формиращи малки въоръжени отряди и ще сноват

нагоре-надолу по брега. Индонезийските самолетноносачи ще чакат далеч от брега, докато бъдат повикани за въздушни удари срещу идентифицирани военни цели. Всеки път, когато китайците се опитат да открият вашата армия, вие ще изчезвате. Никакви редовни сражения. Отначало селяните ще им помагат, скоро след това обаче, те ще помагат на вас. Вие ще бъдете снабдявани редовно с амуниции и снаряжение за атака чрез парашутни десанти през нощта. Храна ще си намирате сами. И през цялото време ще се придвижвате все по-навътре в страната, разрушавайки комуникации и взривявайки мостове, но не и язовирни стени. Тях не ги закачайте.

— Разбира се — каза мрачно Алай, — спомняме си Асуан.

— В общи линии това е моето предложение — каза Бийн. — Във военно отношение това не ви помага с нищо през първите седмици. Отначало изтощението ще е голямо, докато екипите навлязат навътре и привикнат към този вид сражение. Но дори една четвърт от твоите контингенти да останат свободни и ефективни във вътрешността на Китай, това ще принуди китайците да връщат все повече войски от индийския фронт у дома.

— Докато поискат примирие — заключи халифът. — В действителност ние не искаме да властваме над Китай. Ние искаме да освободим Индия и Индокитай, да си върнем всички пленници, отведени в Китай, и да възстановим законните правителства, но с договор, позволяващ пълна неприкосновеност на мюсюлманите в техните граници.

— Толкова много пролята кръв за толкова скромна цел — каза Петра.

— И, разбира се, за освобождението на тюркски Китай — усмихна се Алай.

— Това ще им хареса — каза Бийн.

— И Тибет — добави халифът.

— Ако ги унижиш — само ще подготвиш сцената за следващата война — отбеляза Петра.

— И също така пълна свобода на религията в Китай.

Тя се засмя:

— Това ще е дълга война, Алай. Те вероятно ще се откажат от новата империя. Не са я държали чак толкова дълго и като че ли не им

е донесла голямо богатство и слава. Но те са властвали над Тибет и тюркски Китай векове наред.

— Това са проблеми, които ще бъдат решени по-късно — каза Алай, — и то не от теб. Може би не и от мен. Но ние знаем какво Западът непрекъснато забравя — ако печелиш, печелиш.

— Аз мисля, че този метод се е оказал катастрофа във Версай.

— Не. Той е бил катастрофа след Версай, когато Франция и Англия не са имали волята да наложат спазване на договора. След Втората световна война съюзниците са били по-мъдри. Те са оставили свои войски на германска земя близо век. В някои случаи с добро, в някои случаи брутално, но винаги задълго.

— Както каза — отвърна Бийн, — твоите последователи ще открият дали този подход действа и как да решават новите проблеми, които ще се появят. Но те предупреждавам отсега, че ако освободителите се окажат потисници, хората, които те са освободили, ще се почувстват предадени и ще ги намразят още повече.

— Осъзнавам го. И зная за какво ме предупреждаваш.

— Аз мисля, че няма да разбереш дали мюсюлманите наистина са се променили в сравнение с лошите стари дни на религиозна нетърпимост, докато не им дадеш властта в ръцете.

— Ще направя всичко, което е по силите на един халиф.

— Зная, че ще го сториш — каза Петра. — Не ти завиждам за тази отговорност.

Алай се усмихна:

— Вашият приятел Питър ми завижда. Всъщност той иска повече.

— И твоите хора — увери го Бийн — ще искат повече от теб. Ти може да не искаш да управляваш света, но ако спечелиш в Китай, те ще поискат да го управляваш от тяхно име. И в този момент, Алай, нима ще им кажеш „не“?

— С тези уста и с това сърце — усмихна се халифът.

16. КАПАНИ

До: Лок%erasmus@polnet.gov
От: Пясък%Вода@ArabNet.net
Относно: Покана за парти

Не искаш да пропуснеш това, повярвай ми. На горния етаж Кемал си мисли, че е център на купона, но едва когато Шоу и Пак се развихрят в сутерена, ще започнат фойерверките! Ето защо ти предлагам да изчакаш партито на долния етаж, преди да гръмнете някоя тапа.

— Джон Пол — прошепна Тереза Уигин. — Не разбирам какво прави Питър тук.

Джон Пол затвори своя куфар.

— Така му харесва.

— От нас се очаква да го правим тайно...

— Той ни помоли да не говорим за това тук. — Джон Пол допря пръст до устните си, после взе и нейния куфар и тръгна по дългия път до вратата на помещението с леглата.

Тереза не можеше да направи нищо, освен да въздъхне и да го последва. След всичко, през което минаха с Питър, синът им би трябвало да им се доверява. Уви, хегемонът все още обичаше игрите, в които никой не знае какво става, освен самия той. Бяха изминали само няколко часа, откакто Питър бе решил, че трябва да напуснат със следващата совалка, при това се уговориха да го запазят в абсолютна тайна.

А какво прави Питър? Молеше на практика всеки член от екипажа на станцията да му направи някаква услуга, да изпълни

някаква поръчка. И завършваше винаги с думите „искам да ми го дадеш до 18 часа“.

Те не бяха идиоти, всички знаеха, че 18 е часът, когато всеки пътуващ трябва да се качи за отлитането в 19 часа.

Така голямата тайна бе стигнала до всеки от екипажа.

Въпреки това той продължаваше да настоява да не говорят за заминаването си, а Джон Пол настояваше заедно с него! Що за лудост беше това? Питър едва ли проявяваше небрежност. Той бе твърде методичен, за да действа така. Нима се надяваше да залови някой да предава предупреждение до Ахил? Ами ако вместо предупреждение просто взривят совалката? Може би това бе операцията — да саботират всяка совалка, с която Питър се прибира у дома. За *това* ли мислеше Питър?

Разбира се, че да. В природата на Питър беше да мисли за всичко.

Или по-скоро да *мисли*, че е помислил за всичко.

В коридора Джон Пол продължаваше да върви твърде бързо, за да може тя да разговаря с него, а когато все пак се опитваше, той поставяше пръст до устните си и промърморваше:

— Всичко е наред.

При лифта за придвижване до оста на станцията, където акостираха совалките, ги чакаше Димак. Той трябваше да е там, защото отпечатъците им нямаше да задействат лифта.

— Съжалявам, че трябва да ви загубим толкова скоро — каза Димак.

— Така и не ни казахте — каза Джон Пол — кое спално помещение е било на армия „Дракон“.

— Във всеки случай Ендър никога не е спал там — каза Димак. — Той имаше отделна стая. Командирите винаги имат отделна стая. Преди това е бил в няколко армии, но...

— Във всеки случай вече е твърде късно — прекъсна го Джон Пол.

Вратата на лифта се отвори. Димак влезе, задържа вратата за тях, поставил длан върху таблото за управление и въведе кода за тяхната платформа за отлитане.

После излезе от лифта.

— Съжалявам, че не мога да ви изпратя, но полков... министърът намекна, че не трябва да зная за това.

Джон Пол сви рамене.

Вратите се затвориха и те започнаха своето изкачване.

— Джони Пи, ако толкова се безпокоим да не бъдем подслушвани, защо говориш така открито с него?

— Той носеше заглушител — обясни Джон Пол. — Неговите разговори не могат да бъдат подслушвани. Нашите могат, а в този лифт със сигурност има устройство за подслушване.

— Какво, Апханад ли ти го каза?

— Би било лудост да се поставя охрана в тази станция, без да се сложи устройство за подслушване в шахтата, през която преминава всеки, преди да влезе вътре.

— Е, извини ме, че не мисля като шпионин-параноик.

— Смятам, че това е една от най-добрите ти страни.

Тя разбра, че не бива да изрича на глас мислите си. При това не само заради охранителната система на Апханад.

— Мразя, когато „се разправяш“ с мен.

— Ами ако вместо това те „оправя“? — предложи Джон Пол и я изгледа похотливо.

— Ако не ми носеше куфара, аз бих...

— Би ме погъделичкала?

— Не си по-навътре в нещата от мен, а се държиш, сякаш знаеш всичко.

Гравитацията бързо изчезваше и сега Тереза се държеше за страничния парапет, пъхнала бе и стъпалата си под подовата релса.

— Досетих се за някои неща — каза Джон Пол. — За останалото му се доверявам. Той е много умно момче.

— Не е чак толкова умен, за колкото се мисли — възрази жена му.

— Но е много по-умен, отколкото си мислиш *ти*.

— Явно само твоята преценка за интелигентността му е изключително правилна.

Вратите се разтвориха.

— Да ви нося ли куфара, госпожо?

— Ако искаш — склони тя, — но не възнамерявам да ти давам бакшиш.

— О, наистина си разстроена — промърмори той.

Тя мина покрай него, а Уигин старши остана да подаде куфарите на прислужниците.

Питър чакаше на входа на совалката.

— Идвате точно навреме.

— Стана ли 18 часа? — попита майка му.

— Без една минута е — отвърна Питър.

— Значи сме подранили — сопна се Тереза, подмина го и влезе във въздушния шлюз.

Чу зад себе си Питър да казва:

— Какво я е прихванало?

— По-късно — не му обясни Джон Пол.

Щом влезе в совалката, ѝ трябваша няколко секунди, да се преориентира. Не можеше да се отърси от усещането, че подът е на грешно място — долу беше наляво, а вътре беше навън или нещо подобно. Но тя се изтегли с помощта на дръжките върху облегалките на седалките, докато си намери място. Избра си едно до пътеката, така другите пътници щяха да седнат другаде.

Но нямаше никакви други пътници. Липсваша дори Джон Пол и Питър.

След като почака цели пет минути, започна да нервничи.

Откри ги да плуват във въздуха близо до вече затворения въздушен шлюз и да се заливат от смях.

— Подигравате ли ми се? — процеди тя, готова да чуе „да“.

— Не — отвърна веднага Питър.

— Само малко — обади се Джон Пол. — Вече може да разговаряме. Пилотът прекъсна всички връзки към станцията, а... Питър също носи заглушител.

— Колко мило. Твърде лошо, че не дадоха по един за мен и за теб.

— Не дадоха и на мен — обясни Питър. — Този е на Граф. Май не ги държат на склад.

— Защо каза на всички, че заминаваме с тази совалка? Опитваш се да ги накараш да ни убият ли?

— Ах, какви объркани мрежи плетем, когато се упражняваме в измама — ухили се Питър.

— Значи си играете на паяци, а — каза Тереза. — Какво сме ние, нишки? Или мухи?

— Пътници — поправи я Джон Пол.

Питър се засмя.

— Обяснете ми шегата — заплаши ги Тереза — или ще ви разделя един от друг. Кълна се, ще го сторя.

— Веднага щом Граф разбра, че има информатор на станцията, той доведе тук свой екип за охрана без знанието на никой. В действителност никакви съобщения не влизат, нито излизат от станцията, но на всички им се струва точно обратното.

— Значи се надявате да заловите някой, който изпраща съобщение относно совалката, на която сме се качили?

— Всъщност не очакваме никой да изпрати съобщение.

— Тогава за какво беше всичко това? — недоумяваше Тереза.

— По-важно е кой *не* изпраща съобщението — усмихна ѝ се Питър.

— Няма да питам нищо повече — заяви майка му, — тъй като явно се мислите за свръхинтелигентни. Предполагам, какъвто и да е хитрият ви план, измислило го е моето умно момче.

— А казват, че Демостен има саркастичен изказ — подхвърли Питър.

Изведнъж тя разбра. Очевидно нещо ѝ прищрака. Правилният мисловен механизъм се беше задействал. За момент подходящите синапси бяха зацвърчали от електричество.

— Искате всички да мислят, че случайно са открили за нашето заминаване и сте им дали всички шансове да изпратят съобщение... Всички освен една личност. Така че, ако той е...

— Тогава съобщението няма да бъде изпратено — довърши изречението ѝ Джон Пол.

— Освен ако не е наистина умен — каза Тереза.

— По-умен от нас ли? — попита синът ѝ.

С Джон Пол се спогледаха, поклатиха едновременно глави, провлачиха едно „не-е-е“ и избухнаха в смях.

— Радвам се, че двамата се разбирате така добре — промълви тя.

— О, мамо, не се сърди. Не можех да ти кажа, защото ако той знаеше, че това е капан, нямаше да предприеме никакви действия.

Въпросният човек подслушва всичко, а за твоя информация, аз се сдобих със звукозаглушителя едва преди малко.

— Това го разбирам, но едва сега, а баща ти се досети много по-рано.

— Мамо, никой не мисли, че си интелектуално ненадеждна, ако това те тревожи.

— Интелектуално ненадеждна? В кое мухлясало чекмедже на покритото с прах бюро на някой мъртъв английски професор откри този термин? Уверявам те, че никога, дори в най-лошите си кошмари, не съм предполагала, че съм интелектуално ненадеждна.

— Добре — усмихна се синът ѝ, — защото ако си предполагала, значи си бъркала.

— Не трябваше ли да си сложим коланите при излитането? — попита тя.

— Не. Не отиваме никъде.

— Защо?

— Компютрите на станцията са заети със симулационна програма, според която совалката е в своя обичаен график за излитане. За да изглежда достоверно, сега сме откачени от станцията и, носейки се, се отдалечаваме от нея. Веднага щом на дока отвън останат само хората от екипа на Граф, ще се върнем и ще излезем от тази консервена кутия.

— Това изглежда доста сложен план за залавянето на някакъв информатор.

— Мамо, ти се ме възпитала да съм с такъв усет за стил, не мога да преодоля детските си навици.

Ланковски почука на вратата почти в полунощ. Петра вече спеше от един час. Бийн прекъсна работа, изключи пулта и отвори вратата.

— Какво не е наред? — попита той.

— Нашият общ приятел желае да ви види и двамата.

— Петра вече спи. — Но студенината в тона му издаваше, че се е случило нещо лошо. — Добре ли е Алай?

— Той е много добре, благодаря — отвърна Ланковски. — Моля, събудете съпругата си и елате възможно най-бързо.

Петнайсет минути по-късно, когато адреналинът набързо ги разсъни, и Петра и Бийн стояха пред Алай, но не в градината, а в един офис. Халифът седеше зад бюрото, на което бе оставен един-единствен лист хартия. Алай го плъзна към Бийн.

Бийн го вдигна и прочете.

— Мислиш, че аз съм го изпратил?

— Или Петра — каза халифът. — Отначало реших, че не си й обяснил колко е важно да пази тази информация от хегемона. После осъзнах, че мисля като старомоден мюсюлманин. Тя е отговорна за действията си. А тя е разбрала, както и ти, че запазването на тайна по този въпрос е жизненоважно.

Бийн въздъхна.

— Не съм го изпратил аз. Петра също не го е изпратила. Ние не само разбираме твоето желание да запазиш това в тайна, ние сме съгласни с него. Няма начин да сме изпратили информация за плановете ти.

— И все пак съобщението е тук, изпратено от нашата собствена мрежова база. От тази сграда!

— Алай — каза Бийн, — ние тримата сме сред най-умните хора на Земята. Минахме заедно през една война, а двамата с Петра преживяхте отвличането от Ахил. Въпреки всичко, когато се случи нещо подобно, обвиняваш нас, че сме злоупотребили с твоето доверие.

— Кой друг извън нашия кръг знаеше?

— Ами, нека видим. Всички хора на събранието имат персонал. Техният персонал не се състои от идиоти. Дори да им е изрично забранено, те виждат бележки, чуват коментари. Някои от тези хора може дори да мислят, че няма да издадат тайната, ако я споделят с някой доверен приятел.

— Аз познавам всички тези хора.

— Не толкова добре, колкото познаваш нас — обади се Петра. — Само защото са добри мюсюлмани и са лоялни към теб, не означава, че до един са *предпазливи*.

— Питър изграждаше мрежа от информатори и кореспонденти, откакто беше... ами, откакто беше дете. Дълго преди някой от тях да се сети, че той е само дете. Шокиращо ще е да няма информатор и в твоя дворец.

Алай се взираше в листа хартия върху бюрото.

— Съобщението наистина е зле замаскирано — промълви Алай.
— Предполагам, че ти би свършил тази работа по-добре.

— Аз щях да го закодирам — обясни Бийн, — а Петра вероятно би го вградила в рисунка.

— Аматорското замаскиране на съобщението трябваше да ти подсказже, че не сме ние — каза Петра. — Личността, която го е написала, мисли, че е достатъчно да скрие тази информация само от някой извън вътрешния кръг. Шпионинът явно знае, че ако го видиш *ти*, веднага ще разпознаеш, че „Шоу“ се отнася до старите владетели на Иран, а „Пак“ се отнася за Пакистан, докато „Кемал“ е очеводно напомняне за основателя на следотоманска Турция. Как не се досети?

Алай кимна:

— Значи го е шифровал по този начин, за да не позволи на външни хора да го разберат в случай, че бъде прихванато от някой враг.

— Той не мисли, че някой тук би търсил негови излизаци съобщения — каза Петра. — Докато аз и Бийн знаем, че сме подслушвани, откакто сме дошли.

— Но не достатъчно успешно — отбеляза Алай.

— Ами, като начало се нуждаеш от по-добър следящ софтуер — призна Бийн.

— Ако ние бяхме изпратили съобщение до Питър — каза тя, — щяхме да му кажем изрично да предупреди нашата индийска приятелка да не блокира излизането на китайците от Индия, а само тяхното завръщане там.

— Нямаме друга причина да информираме Питър за това — продължи Бийн. — Ние не работим за него и всъщност не го харесваме толкова много.

— Той не е един от нас — отсече Петра.

Бийн отиде до прозореца и погледна навън към тревните площи, поливани с пречистена вода от Средиземно море. Пустинята цъфтеше, където имаше благословията на Аллах.

— Не мисля, че това съобщение ще ни навреди с нещо — каза Бийн. — Освен че тази нощ загубихме малко от съня си.

— Очаквам да разбереш колко ми е трудно да заподозра моите най-близки колеги тук.

— Ти си халифът — напомни Петра, — но също така си един много млад човек и те го виждат. Знаят, че твоят план е блестящ,

обичат те, следват те във всички начинания, които замисляш в името на народа. Но ако ти им кажеш „пазете това в абсолютна тайна“, те ще кажат „да“, дори ще го мислят, но на практика не го вземат съвсем насериозно, защото, нали разбираш, ти си...

— Все още момче — довърши Алай.

— С времето това ще изчезне — каза Петра. — Имаш пред себе си много години. Накрая всички тези по-възрастни мъже ще бъдат заменени.

— С по-млади мъже, на които ще имам по-малко доверие — каза мрачно Алай.

— Да кажеш на Питър не е същото като да кажеш на някой враг — обърна му внимание Бийн. — Да, той не би трябвало да получава тази информация преди нахлуването, но ти забелязваш, че информаторът не е казал кога ще започне нахлуването.

— Напротив, сторил го е.

— Тогава аз не я виждам.

Петра стана отново и разгледа отпечатания имейл.

— Съобщението не казва нищо за датата на нахлуването.

— То бе изпратено в деня на нахлуването — обясни Алай.

Бийн и Петра се спогледаха.

— Днес ли?

— Турският военен поход вече е започнал — потвърди Алай. — Веднага след като се е стъмнило в Шинджиянг. Вече получихме потвърждение, че три летища и част от енергийната мрежа са в наши ръце. И поне засега няма никакви признаци, че китайците знаят какво се случва. Всичко върви по-добре, отколкото бихме могли да се надяваме.

— Войната е започнала — каза Бийн. — Значи вече е твърде късно да се изменят плановете за третия фронт.

— Не, не е. Изпратени са нови заповеди. Индонезийският командир и арабският командир са много доволни, че им е гласувано доверие за мисията, която ще пренесе войната в дома на врага.

Бийн пребледня.

— Но така няма време да се планира тяхната материално-техническа подкрепа...

— Бийн — усмихна се Алай, — вече сме планирали едно сложно дебаркиране на брега. Забрави за този логистичен кошмар.

Стоварването на триста отделни войскови части на различни места по китайския бряг под прикритието на мрака, за три нощи броено от тази, и подкрепата им с въздушни нападения и парашутни десанти са неща, които моите хора правят със затворени очи. Бийн, приятелю мой, това беше най-доброто на твоята идея. Не беше план, а само съвет към всеки отделен командир да импровизира как да изпълни целите на мисията. В моите заповеди им казах, че докато продължават да се придвижват към вътрешността на страната, да защитават своите хора и да причиняват максимално главоболия на китайското правителство и на китайската войска, те не могат да се провалят.

— Войната започна — въздъхна Петра.

— Да... — замисли се съпругът ѝ. — Войната започна, а Ахил не е в Китай.

Петра погледна към Бийн и се усмихна:

— Какво можем да направим, за да го държим далеч?

— После по този въпрос — каза Бийн. — Тъй като ние не сме изпратили на Питър специалното съобщение, което да препрати на Вирломи в Индия, може ли да го сторим сега с твое позволение?

Алай присви очи:

— Утре. След като започнат да пристигат новини от битката при Шинджиянг. Аз ще ви кажа кога.

Граф седеше в кабинета на Апханад с крака на бюрото, докато майорът работеше при командното табло за охраната.

— Ами, сър, това е — каза Апханад. — Вече тръгнаха.

— А кога ще пристигнат? — попита Граф.

— Не знам. Зависи от траекториите и сложните системи, балансиращи скоростта и масата. Вие си спомняте, че не аз бях учителят по астрофизика във Военното училище.

— Доколкото си спомням, вие бяхте по тактиката на малки въоръжени отряди — подхвърли Граф.

— Когато вие опитахте експеримента с военната музика и накарахте момчетата да се научат да пеят заедно...

— Моля те — изпъшка министърът. — Идеята беше глупава.

— Но вие веднага разбрахте това и милостиво ни позволихте да изоставим начинанието.

— Сплотяването на колектива отиде по дяволите.

Апханад чукна един клавиш на контролното табло и екранът показва, че току-що работата е приключила.

— Тук всичко е готово — каза той. — Радвам се, че открихте кой е информаторът тук. Да накараме семейство Уигин да си тръгнат беше единствената безопасна опция.

— Спомняш ли си времето, когато те обвиних, че си позволил на Бийн да види твоя регистрационен код?

— Да, сякаш беше вчера — каза Апханад. — Аз не мисля, че щяхте да ми повярвате, ако Димах не се беше застъпил за мен. Именно той ви каза, че Бийн е лазил из вентилационната система и е шпионирал.

— Да, Димах беше сигурен, че си методичен и не е възможно да нарушиш своите навици в пристъп на немарливост. Беше прав, нали?

— Да — потвърди Апханад.

— Аз получих своя урок. Оттогава ти имам доверие.

— Надявам се, че съм го заслужил.

— Многократно. Аз не запазих целия команден състав от Военното училище. Разбира се, имаше някои, които мислеха, че Министерството на колонизацията е твърде скучно за техните таланти. Но това всъщност не е въпрос на лична лоялност, нали?

— Какво не е, сър?

— Нашата лоялност трябва да е към нещо по-голямо от отделната личност, не мислиш ли? Може би към някоя кауза. Аз съм лоялен към човешката раса — твърде претенциозна кауза според някои — и по-конкретно към разпространението на човешкия геном сред възможно най-много звездни системи. Така нашето съществуване никога няма да е застрашено отново. И в името на тази кауза ще жертвам много лични лоялности. Това ме прави напълно предсказуем, но и ненадежден, ако схващаш какво имам предвид.

— Мисля, че разбирам, сър.

— И така, моят въпрос, добри ми приятелю, е следният: към какво си лоялен ти?

— Към тази кауза, сър. И към вас.

— Мислиш ли, че информаторът, използвал твоя регистрационен код, те е наблюдавал отново през вентилационните отвори?

— Малко вероятно, сър. Навярно по-скоро е проникнал в системата и ме е избрал случайно, сър.

— Да, разбира се. Но предполагам, разбираш, че понеже твоето име е било на този имейл, ние трябваше да елиминираме като възможност първо теб.

— Това е съвсем логично, сър.

— Ето защо, когато изпратихме семейство Уигин у дома със совалката, ние се погрижихме всеки член на персонала да знае, че те напускат, за да може да изпрати съобщение. Не казахме само на теб.

— Само на мен?

— Аз бях с тебе непрекъснато, откакто те решиха да напуснат. Ако бе изпратено съобщение с твоя регистрационен код, ние щяхме да знаем, че не ти си го изпратил. Но ако нямаше изпратено съобщение, значи... този, който не го е изпратил, си бил ти.

— Едва ли е толкова просто, сър — отвърна Апханад. — Някой друг може да не е изпратил съобщението по негови или по нейни собствени причини, сър. Може би тяхното отпътуване не е било важно.

— Възможно е. Но ние няма да те съдим за престъпление на базата на едно неизпратено съобщение. Само ще те преназначим на някой по-малко отговорен пост. Или ще ти дадем възможност да се оттеглиш в пенсия.

— Това е много любезно от ваша страна, сър.

— Моля те, недей да мислиш за *мен* като за любезен. Аз...

Вратата се отвори. Апханад се обърна, очевидно изненадан.

— Нямате право да влизате тук — каза той на виетнамката пред вратата.

— О, аз я поканих — обясни Граф. — Не мисля, че познаваш полковник Нгуйен от Силите за дигитална защита на Международния флот.

— Не — отвърна Апханад, стана и протегна ръка. — Дори не знаех, че съществува такава служба.

Тя игнорира ръката му и подаде един лист на министъра.

— О! — възкликна министърът, без да го чете. — Значи сме на чисто в това помещение?

— Съобщението не е използвало неговия регистрационен код — каза тя.

Граф го прочете. Състоеше се от една-единствена дума: „Отпътуване“. Регистрационният код бе на един от прислужниците на доковете.

Посочваше се и че е било изпратено само преди две минути.

— Значи моят приятел е на чисто? — попита Граф.

— Не, сър — отрече Нгуйен.

Апханад, който първоначално бе спокоен, сега се обърка:

— Но аз не съм го изпратил. Как бих могъл?

Нгуйен не му отговори и продължи да докладва на Граф:

— Съобщението е било изпратено от това командно табло.

Тя отиде до контролното табло и го включи.

— Позволете ми аз да направя това — предложи Апханад.

Тя се обърна, в ръката ѝ имаше пистолет.

— Застанете до стената — заповяда. — Ръцете да се виждат.

Граф отвори вратата.

— Влезте. — Влязоха още двама войници на МФ. — Моля, претърсете господин Апханад за оръжия или други смъртоносни артикули. И при никакви обстоятелства не му позволявайте да докосва компютър. Не искам да активира програма, изтриваща решаващи материали.

— Не зная какво става — запази спокойствие Апханад, — но вие грешите относно мен.

Министърът посочи командното табло:

— Нгуйен никога не греша. Тя е по-методична дори от теб.

Апханад наблюдаваше.

— Тя се подписва като мен! — възкликна той. — Използва моята парола. Това е незаконно!

Нгуйен извика Граф да погледне екрана.

— Обикновено, за да го изключите, вие натискате тези два клавиша, нали? Но той натиска и *този*. С кутрето.

Така на практика вие не забелязвате, че е бил натиснат. Тази последователност на натискане на клавишите активира една резидентна програма, която изпраща имейла, избирайки наслуки измежду самоличностите на персонала. Тя също изпраща обикновената команда за изключване. Така вие си мислите, че наблюдавате някой, който се изключва от мрежата по съвършено нормален начин.

— Значи е имал съобщение, готово за изпращане по всяко време — заключи Граф.

— Но го е изпратил в границите на пет минути от действителното излитане.

Граф и Нгуйен погледнаха Апханад. По очите му си личеше, че е заловен на местопрестъплението.

— И така — започна министърът, — как успя Ахил да се добере до теб? Мисля, че никога не си се срещал с него. Със сигурност не се е сблизил с теб, докато е бил тук за няколкото дни като ученик.

— Той държи в ръцете си семейството ми — извика Апханад и избухна в плач.

— Не, не. Овладей се, дръж се като войник. Разполагаме със съвсем малко време, за да поправим твоята погрешна преценка. Следващият път, когато разбереш, че някой идва при тебе с подобна заплаха, ще дойдеш при мен.

— Те ме предупредиха, че ще разберат, ако ви кажа.

— Тогава пак ще дойдеш, но ще ми кажеш и това. Сега, след като вече ми каза, нека обърнем нещата в наша полза. Какво ще се случи, след като изпрати това второ съобщение?

— Не знам — призна Апханад. — Във всеки случай вече няма значение. Тя току-що го изпрати отново. Когато получат едно и също съобщение два пъти, ще разберат, че нещо не е в ред.

— О, те и двата пъти не са получили съобщението — зарадва го Граф. — Прекъснахме това контролно табло. Прекъснахме контакта на цялата станция със Земята. Совалката в действителност изобщо не е напуснала станцията.

Вратата се отвори още веднъж и влязоха Питър, Джон Пол и Тереза.

Апханад се обърна към стената. Войниците тръгнаха към него, но Граф им махна с ръка. Той знаеше колко е горд Апханад. Неговият срам пред хората, които се бе опитал да предаде, бе непоносим. Трябваше му време да се успокои.

Едва след като семейство Уигин седнаха, Граф покани и Апханад да седне. Той се подчини, свел глава — изглеждаше като карикатура на пребито куче.

— Седни, Апханад, и посрещни това като мъж. Тези хора са добри. Те разбират, че си действал за доброто на семейството си.

Постъпил си неразумно, като си престанал да ми се доверяваш, но дори това е разбираемо. — От изражението на Тереза Граф отгатна, че тя не разбираше и половината от случващото се, както се и очакваше. Но спечели мълчанието ѝ с жест. — Ето какво ще ти кажа. Нека обърнем нещата в наша полза. Аз фактически разполагам с две совалки за тази операция — с любезното съдействие на адмирал Чамраджнагар — така че въпросът е коя от тях да изпратим, когато наистина пуснем съобщението ти.

— Две совалки ли? — изненада се Питър.

— Налага се да отгатнем какво планира да прави Ахил с тази информация. Ако възнамерява да ви нападне при кацането... е, ние разполагаме с една тежковъоръжена совалка, която е в състояние да се справи с всичко, което той може да хвърли срещу нея от земята или от въздуха. Предполагам, че той планира атака със снаряд, докато прелитате над район, в който той може да си осигури монтирането на преносима ракетна установка.

— И твоята тежковъоръжена совалка може да се справи с това? — учуди се Питър.

— Лесно. Бедата е, че тази совалка по закон не съществува. Уставът на МФ изрично забранява въоръжаването на самолети. Тя е конструирана, за да придружава колониални космически кораби в случай, че унищожението на формиките не е пълно и се натъкнем на съпротива. Но ако такава совалка влезе в атмосферата на Земята и покаже своите възможности, изстрелвайки надолу ракетен снаряд, не можем да поемем отговорност за действията си, без да компрометираме МФ. Така че бихме могли да използваме тази совалка, за да ви свалим безопасно на Земята, но няма как да дадем гласност на опита за покушение срещу вас.

— Бих могъл да го преживея — усмихна се Питър.

— Да не споменаваме, че не е задължително да се връщате на Земята.

— Не, няма да се връщам.

— Значи ще изпратим друга совалка. Пред закона тя също не съществува, но този път това не е незаконно, защото изобщо не е оборудвана с оръжия. Тя е доста по-скъпа от, да кажем, една базука, но и много по-евтина от истинска совалка. Тази совалка е учебна и е грижливо конструирана да притежава скоростта и радарното

изображение на истинска совалка, но ѝ липсват някои неща — като, например, място за човешко същество или способност за меко кацане.

— Значи ще изпратите долу тази — досети се Джон Пол — да привлече техния огън, за да си спечелим ден за военна пропаганда.

— Ще изпратим отряд от МФ, за да засече откъде е изстреляна ракетата и ще заловим атентаторите, преди да демонтират установката и да се измъкнат. Независимо дали операцията ще завърши с насочване на вниманието към Ахил или към Китай, и в двата случая ще можем да огласим, че някой от Земята стреля по совалка на МФ.

— Това ще ги постави в много лошо положение — отбеляза Питър. — Ще обявим ли, че аз съм бил мишената?

— Ще го решим в зависимост от техния отговор и кой ще бъде обвинен. Ако е Китай, ще постигнем повече, като представим атентата за нападение срещу Международния флот. Ако е Ахил, ще постигнем повече, като го изкараме убиец.

— Вие дискутирате тези неща напълно откровено пред нас, господин министър — обади се Тереза. — Предполагам, че сега се налага да ни убиете.

— Само мен — прошепна Апханад.

— Теб трябва да уволня — каза Граф. — Ще те изпратя обратно на Земята, защото не бива да оставаш тук. Ще депресираш всички останали, ако се мотаеш из станцията виновен и безполезен.

Тонът на Граф бе достатъчно мек, за да помогне на Апханад да се овладее и да не избухва отново в плач.

— Чух — продължи министърът, — че индийският народ се нуждае от лоялни хора, които да се борят за тяхната свобода. Тази лоялност надвишава лоялността ти към министъра на колонизацията и аз те разбирам. Ето защо ще отидеш там, където те води твоята лоялност.

— Това е... невероятна милост, сър — не можеше да повярва Апханад.

— Идеята не беше моя — отвърна Граф. — Аз исках да бъдеш съден тайно от МФ и екзекутиран. Но Питър ми каза, че ако си виновен, но се окаже, че си защитавал семейството си в китайски плен, ще е погрешно да бъдеш наказан по обвинение за „несвършена лоялност“.

Апханад се обърна към Питър:

— Моето предателство можеше да убие вас и вашето семейство — каза той.

— Но не ни уби — напомни му Питър.

— Харесва ми да мисля — каза Граф, — че понякога Бог е милостив към нас и чрез подобни инциденти ни предпазва от изпълнение на най-лошите ни планове.

— Аз не вярвам в това — изрече хладно Тереза. — Според мен ако насочиш пистолет към главата на човек, дори куршумът да се окаже фалшив, продължаваш да си убиец в Божиите очи.

— Добре тогава — заключи министърът, — предлагам след смъртта ни, ако продължим да съществуваме в една или в друга форма, направо да попитаме Бог кой от нас е прав.

17. ПРОРОЦИ

SecuritySite.net

От: Лок%erasmus@polnet.gov

ПАРОЛА: Суриявонг

Относно: момиче на мост

Надежден източник моли: не пречете на китайското излизане от Индия. Но когато се нуждаят от връщане или продоволствие, блокирайте всички възможни пътища.

Отначало китайците помислиха, че инцидентите в провинция Шинджиянг са работа на бунтовници, които векове наред формираха и реформираха партизански групи. В обременената от протокола китайска армия Хан Цу успя да докаже, че е започнала голяма офанзива извън Китай, едва в късния следобед.

За петдесети път, откакто зае пост във висшето командване на Пекин, Хан Цу губеше надежда, че може да направи нещо. Винаги беше по-важно да показва уважение към високия ранг на някой шеф, отколкото да им каже истината и да предприеме някакви действия. Сега стискаше в ръце доказателството, че подобно обучение, дисциплина, координация и продоволствие изключват възможността инцидентите в Шинджиянг да са дело на местни бунтовници. Уви, предстоеше му да чака часове неговата молба за среща да бъде проучена от всички и „важни“ съветници, лакеи, функционери и наперени помощници, чието единствено задължение беше да изглеждат възможно най-важни и заети.

В Пекин беше пълен мрак, когато Хан Цу прекоси площада между отдел „Стратегия и планиране“ и отдел „Администрация“. Това беше поредният пример за лошата структура в Китай. За да се избегне

безсмислената разходка помежду им, двата отдела би трябвало да са от двете страни на ниска преграда, през която служителите непрекъснато да се провикват. Вместо това „Стратегия и планиране“ изготвяше непрекъснато планове, които „Администрация“ не можеше да изпълнява или разбираше погрешно.

„Как изобщо сме завладели Индия?“ — недоумяваше Хан Цу.

Той се опита да ритне гълъбите, които се мотаеха в краката му. Те запляскаха с криле, а после се върнаха и го проследиха, сякаш с всяка крачка крачолите му ръсеха нещо за ядене.

„Единствената причина това правителство да се задържи на власт е, че китайците са гълъби. Можеш да ги риташ непрекъснато, но те се връщат за още ритници. А най-лошите от тях са бюрократите. Китай е измислил бюрокрацията едно хилядолетие преди останалата част от света и сега усъвършенства изкуствата Объркване, Политиканстване и Преувеличаване до равнища, непознати никъде другаде по света. В сравнение с нея византийската бюрокрация е била направо праволинейна!“

Как е успял Ахил? Той е чужденец, престъпник, луд — това е добре известно на правителството — но въпреки това е прескочил раболепните подлещи и е стигнал до равнището, на което се взимат решенията. Повечето хора дори не знаят къде се намира това равнище, тъй като то със сигурност не е известно на известните лидери на върха. Те са твърде стари, за да приемат нещо ново, и твърде уплашени, че ще загубят привилегиите си, а престъпленията им, извършвани десетилетия наред, ще бъдат разкрити. Ето защо мърморят само: „Постъпете, както мислите, че е разумно.“

Решенията се взимаха две равнища по-ниско, от съветници и помощници на върховните генерали. На Хан Цу му бяха необходими шест месеца, за да разбере, че срещата с най-високопоставения човек е безполезна, защото той щеше да се посъветва със своите помощници и всеки път да следва техните препоръки. Сега изобщо не искаше да се среща с помощници и съветници, но разбира се, за да се организира среща на върхушката, трябваше да се направи подробна молба до всеки генерал, която да го информира колко жизненоважно е събранието да се проведе незабавно. Беше банално, защото всеки генерал, вместо да присъства лично, щеше да изпрати на събранието свой помощник.

Хан Цу подозираше, че целият този сложен фарс не е, за да се покаже уважение към традицията и формата, а за заблуда на генералите. Така излизаше, че от тях зависи само дали да присъстват лично, или да изпратят свой помощник.

Разбира се, възможно беше генералите изобщо да не виждат съобщенията и помощниците да взимат решенията вместо тях. Все пак по-вероятно беше неговата бележка да е стигнала до всеки генерал с някакъв коментар, например: „Благороден и достоен ваш колега ще бъде обиден, ако не присъствате“ или „Това е досадно губене на времето на храбър лидер като вас, вашият недостоен помощник ще се радва да си води бележки и да докладва, ако се каже нещо важно“.

Хан Цу не беше лоялен към никой от тези палячовци. Случеше ли се да вземат собствени решения, те винаги бяха безнадеждно погрешни. Онези, които не бяха напълно свързани с традицията, бяха в плен на егото си и също не бяха стока.

Въпреки това Хан Цу бе напълно лоялен към Китай, винаги действаше в защита на най-големите интереси на Китай и щеше да продължи да действа по същия начин.

Бедата беше, че той често определяше „Най-големият интерес на Китай“ по начин, който можеше да му струва живота.

Ясен пример за това беше съобщението, което изпрати до Бийн и Петра, с надеждата да разберат опасността за хегемона, ако той наистина бе повярвал, че Хан Цу е новият източник. Изпращането на такава частица информация беше несъмнено предателство, тъй като авантюрата на Ахил се одобряваше на най-високите равнища и следователно представляваше официална китайска политика. И въпреки това би било катастрофа за престижа на Китай, ако светът научи, че Китай е изпратил убиец да ликвидира хегемона.

Изглежда, никой не го разбираше, най-вече защото управляващите отказваха да виждат Китай като нещо друго освен център на света, около който обикалят всички останали страни. Какво ги интересуваше, че Китай ще е обявен за страна на тирани и убийци? Според тях, ако някой не харесваше онова, което прави Китай, тогава този някой можеше да си отиде у дома и да поплаче над бирата си.

Но никоя страна не беше непобедима, дори Китай. Хан Цу го разбираше, макар другите да не го разбираха.

Завладяването на Индия беше прекалено лесно. Тогава Хан Цу бе настоявал за изработване на планове за всички видове непредвидени случаи, когато нещата тръгнат на зле с изненадващи нападения на индийската, тайландската и виетнамската армии. Но Ахиловата кампания за измама беше толкова успешна и тайландската стратегия за отбрана — толкова ефективна, че индийците бяха напълно заангажирани, запасите им — изчерпани, а моралът им — паднал възможно най-ниско. Тогава китайските армии започнаха да преминават границите, да раздробяват индийската армия на части и да поглъщат всяка част за дни, а понякога за часове.

Разбира се, цялата слава отиде за Ахил, макар че грижливото планиране на Хан Цу и персонала му от почти осемдесет випускници на Военното училище постави китайските армии на точното място и в точното време. Екипът на Хан Цу бе написал заповедите, но на практика те бяха издадени от отдел „Администрация“, който спечели и медалите. „Стратегия и планиране“ получи една-единствена групова похвала, която по-скоро звучеше като морална, сякаш някакъв подполковник беше подхвърлил: „Добър опит, момчета, ние знаем, че имахте добри намерения.“

Е, Ахил си спечели път до славата, но според Хан Цу завладяването на Индия беше безсмислено и в разрез с националните интереси, да не кажем пагубно. Китай не разполагаше с ресурси, за да поеме проблемите на Индия. Когато Индия се управляваше от индийци, страдащите хора можеха да обвиняват само своите съотечественици. Но сега, когато положението се влоши — както винаги ставаше в Индия — за всичко щяха да бъдат обвинявани китайците.

Китайските администратори, които бяха изпратени да управляват Индия, изненадващо не се поддадоха на корупцията и работеха усърдно. Но никоя страна не се управлява без наличието на съкрушителна военна сила или на пълно сътрудничество. И тъй като нямаше никакъв шанс китайските завоеватели да получат пълно сътрудничество, нито пък съществуваше начин да си плащат за съкрушителна военна сила, събуждането на съпротива беше само въпрос на време.

Тя стана проблем скоро след като Ахил замина за Хегемонията — индийците започнаха да трупат камъни на купчини. Хан Цу

предупреди управляващите, че досадният проблем ще прерасне в мощно гражданско неподчинение. Индийците бяха истински дъщери и синове на Ганди. Бюрократите обаче не послушаха съвета на Хан Цу и попаднаха в един непрекъснато влошаващ се цикъл от репресивни мерки.

„Какво излиза? Че няма значение какво мисли светът, така ли? Правим каквото си искаме, защото никой друг няма силата или волята да ни предизвика? Това ли е позицията на Китай?“

Листовете в ръцете му съдържаха отговора на тази позиция.

— Как така не са направили нищо, за да потвърдят нашата офанзива? — недоумяваше Алай.

Бийн и Петра седяха до него и гледаха холокартата, която потвърждаваше, че всеки обект в Шиндзиянг е превзет по график, сякаш китайците бяха получили сценарий и играеха ролята си, точно както Съюзът на полумесеца ги беше помолил.

— Аз мисля, че нещата вървят много добре — каза Петра.

— Абсурдно добре — възнегодува Алай.

— Не бъди нетърпелив — обади се Бийн. — В Китай всичко протича бавно. А те не обичат да правят своите проблеми публично достояние. Може би продължават да тълкуват офанзивата като група местни бунтовници или не бързат да обявят пред света какво става, за да подготвят унищожителна контраатака.

— Едва ли? — каза халифът. — Според нашата „Сатинтел“ те не предприемат нищо. Дори най-близките гарнизонни войски все още си стоят на място.

— Гарнизонните командири нямат властта да влизат в сражение — обясни Бийн. — Освен това те вероятно дори не знаят, че нещо не е наред, а твоите войски установиха контрол над комуникационната мрежа, базирана на земята, прав ли съм?

— Това беше второстепенна цел, която постигнаха между другото.

Петра започна да се смее:

— Сетих се!

— Какво е толкова смешно? — намръщи се Алай.

— Публичното обявяване. Ти все още не можеш да обявиш, че си халиф, избран единодушно от всички мюсюлмански страни.

— Ние *можем* да обявим това по всяко време — раздразни се Алай.

— Но ти чакаш китайците да обявят, че ги е нападнала неизвестна нация. Само когато те или си признаят публично своето невежество, или изтълкуват нападението погрешно, ти ще излезеш и ще кажеш какво наистина се случва. Че мюсюлманският свят е напълно обединен под ръководството на един халиф и че ти си поел отговорността за освобождаването на окупираните нации от безбожния империалистичен Китай.

— Не можеш да отречеш, че историята се развива по-добре по този начин — каза халифът.

— Абсолютно — съгласи се Петра. — Аз не се смея, защото го правиш по този начин. Забавлява ме иронията, че ти имаш невероятен *успех*, а китайците са така неподготвени, че на практика забавят твоето обявяване! Но... имай търпение, скъпи приятелю. Някой от висшето китайско командване знае какво се случва и накрая останалите ще го чуят, ще мобилизират своите въоръжени сили и ще обявят нещо.

— Те трябва да го сторят — напомни им Бийн. — Иначе руснаците ще разберат погрешно движението на китайските войски.

— Добре — съгласи се Алай. — Но за лош късмет всички видеофилми с моето обявяване са заснети през деня. Изобщо не ни мина през ума, че на китайците ще им е нужно толкова дълго време, за да реагират. Вече е нощ.

— Знаеш ли какво? — предложи Бийн. — Никой няма да е против, че видеофилмите са записани предварително. Но още по-добре би било за теб да излезеш пред камера, на живо, да се обявиш сам за халиф и да събщиш какво правят твоите армии в Шинджиянг.

— Опасността да направя това на живо е, че може да се изпусна, че нахлуването в Шинджиянг не е главната офанзива.

— Алай, ти можеш съвсем спокойно да заявиш, че това не е главната офанзива — така половината китайци ще помислят, че става дума за дезинформация, предназначена да задържи техните войски в Индия, притиснати до пакистанската граница. Всъщност аз даже ти го препоръчвам, защото след време ще имаш репутацията на човек, който

говори истината. Благодарение на което по-късните ти лъжи ще са по-ефективни.

Алай се засмя:

— Много ме успокои.

— Ти страдаш — каза Петра — от проблема, който мъчи всички най-висши командири в ерата на бързите комуникации. В миналото Александър и Цезар са били точно там, на бойното поле. Те са наблюдавали, издавали са заповеди, справяли са се с проблемите. Те са били необходими. А ти си заврял тук в Дамаск, защото точно тук е центърът на всички комуникации. Ако някъде си необходим, това е точно тук. Но така пък, вместо да мислиш за хиляда неща като древните пълководци, си изнервен и не можеш място да си намериш.

— Препоръчвам ти да се разхождаш — усмихна се Бийн.

— Играеш ли хандбал? — попита Петра.

— Схващам идеята ви — каза Алай. — Благодаря ви. Ще бъда търпелив.

— И помисли върху моя съвет — напомни Бийн. — Да отидеш на живо и да кажеш истината. Твоите хора ще те заобичат повече, ако видят колко дръзко и самоуверено обясняваш на врага какво възнамеряваш да правиш, а врагът не може да ти попречи да го сториш.

— Отивайте си вече — разсмя се Алай. — Започвате да се повтаряте.

Бийн стана. Петра също.

— Разбирате, че след това няма да имам време за вас — промълви халифът. — Те спряха и се обърнаха. — Веднъж щом съществуването ми бъде обявено и всеки научи, ще започна да давам приеми. Да се срещам с хора. Да решавам спорове. Да се показвам като истински халиф.

— Благодаря ти за времето, което прекара с нас досега — каза Петра.

— Надявам се никога да не застанем един срещу друг на бойното поле — каза Бийн. — По начина, по който се наложи да застанем срещу Хан Цу в тази война.

— Запомнете едно — каза Алай. — Лоялността на Хан Цу е разделена. Моята не е.

— Ще го запомня — обеща Бийн.

— Салаам — пожела им халифът. — Нека в сърцата ви цари мир.
— Нека цари мир и в твоето — усмихна се Петра.

Когато събранието свърши, Хан Цу не знаеше дали са повярвали на предупреждението. Е, ако не бяха му повярвали сега, след още няколко часа нямаше да имат друг избор. Главният въоръжен отряд при нахлуването в Шинджиянг несъмнено щеше да започне своята атака утре точно преди разсъмване. Сателитното разузнаване щеше да потвърди това, което той им беше казал днес, но на цената на дванайсет или повече часа бездействие.

Най-обезпокоителният момент обаче беше дошъл към края на събранието, когато старшият помощник на старшия генерал бе попитал:

— И така, ако това е началото на една главна офанзива, какво препоръчвате вие?

— Изпратете всички налични войски на север, нека са най-малко петдесет процента от всичките гарнизонни войски на границата с Русия. Подгответе ги да се справят не само с тези партизани на коне, а също и с голяма механизирана армия, която вероятно ще нахлуе утре.

— А какво ще кажете за съсредоточаването на войски в Индия?
— попита помощникът. — Тези са нашите най-добри войници, най-добре обучените и най-мобилните.

— Оставете ги там, където са — отвърна Хан Цу.

— Но ако оголим гарнизоните по границата с Русия, руснаците ще ни нападнат.

— Руснаците изобщо не се бият добре извън своите граници — изказа се друг помощник. — Нападнете ги и те ще ви унищожат, но ако те ви нападнат, войниците им няма да се бият.

Хан Цу прикри презрението си към такава нелепа преценка.

— Руснаците ще сторят каквото решат — каза Хан Цу, — а ние ще направим каквото е необходимо, за да им отвърнем. Но не спирайте войските ни да тръгнат срещу настоящ враг, само защото ще са нужни срещу хипотетичен такъв.

Всичко вървеше много добре, докато старшият помощник на старшия генерал не каза:

— В такъв случай препоръчвам възможно най-бързото изваждане на войските от Индия за посрещане на тази настояща заплаха.

— Не това имах предвид — каза Хан Цу.

— Но аз имах предвид точно това — обяви помощникът.

— Аз мисля, че офанзивата е мюсюлманска — настоя Хан Цу. — Врагът отвъд границата на Пакистан е същият враг, който ни напада в Шинджиянг. Те със сигурност очакват да направим точно това, което предлагате вие. Така тяхната главна офанзива ще има по-добър шанс за успех.

Помощникът само се засмя, а другите бързо го последваха.

— По време на детството си, вие, Хан Цу, сте прекарвали много години извън Китай. Индия е много далечно място. Какво значение има какво се случва там? Ние можем да я завладеем отново, когато поискаме. А тези нашественици в Шинджиянг са във вътрешността на Китай. Руснаците са разположени на китайската граница. Това е истинската заплаха, без значение какво мисли врагът.

— Защо? — писна му на Хан Цу и той открито предизвика старшия помощник. — Защото чужди войски на китайска земя ще означава, че настоящето правителство губи райския мандат ли?

Около масата се разнесе скърцане на зъби. Споменаването на старата идея за райския мандат беше безочие и не в тон с правителствената политика.

Хан Цу реши, че щом е почнал да ги дразни, няма да спира до тук:

— Всеки знае, че Шинджиянг и Тибет не са част от Хан Китай. Те не са по-важни за нас от Индия — завладени земи, които никога няма да станат напълно китайски. Веднъж, много отдавна, ние притежавахме Виетнам и го загубихме, а загубата не означаваше нищо за нас. Но китайската армия е нещо скъпоценно. И ако вие извадите войските от Индия, рискувате да загубите милиони от нашите хора заради тези мюсюлмански фанатици. Тогава няма да се безпокоим за райския мандат. Вече ще имаме вражески войски в Хан Китай, преди да сме го разбрали — и няма никакъв начин да се защитаваме срещу тях.

Около масата цареше мъртва тишина. Те вече го мразеха, защото им говореше за поражение... и им казваше непочтително, че техните

идеи са погрешни.

— Надявам се, че никой от вас няма да забрави това събрание — продължи Хан Цу.

— Може да сте сигурен в това — процеди старшият помощник.

— Ако бъркам, ще понеса последствията от моята грешка и ще се радвам, че в края на краищата вашите идеи не са били глупави. Доброто за Китай е добро за мен, дори ако аз съм наказан за моите грешки. Но ако изляза прав, тогава вие ще разберете що за хора сте. Защото ако сте истински китайци, които обичат страната си повече от своите кариери, ще си спомните, че съм бил прав, ще ме върнете и ще ме слушате, както трябваше да ме послушате днес. Но ако сте нелоялни, егоистични градински прасета, каквито мисля, че сте, ще се погрижите да бъда убит, така че никой извън това помещение никога да не разбере как сте чули едно истинско предупреждение, когато все още е имало време да спасите Китай от най-опасния враг, с когото сме се сблъскали от времето на Чингис хан насам.

Каква славна реч. И колко освежаващо в действителност е да кажеш това със своите уста на хората, които най-много се нуждаят да го чуят, вместо да преиграваш многократно.

Разбира се, той щеше да бъде арестуван още тази вечер и — напълно възможно — разстрелян още преди разсъмване. Всъщност, най-вероятно щяха да го арестуват, за да повдигнат обвинение за предаване на информация на врага. Така щяха да хвърлят върху него вината за поражението, което той единствен се опитваше да предотврати. Имаше горчива ирония в съдбата, която сполетяваше китайците, разполагащи с малко власт. Сякаш беше специално удоволствие да накажеш достоен мъж за престъпленията на този, който притежава по-голяма власт.

Но Хан Цу нямаше да се крие. В този момент може би имаше шанс да напусне Китай и да отиде в изгнание. Но той нямаше да го направи.

Защо ли?

Защото не можеше да напусне страната си, когато тя бе в нужда. Можеше да го убият, ако остане, но имаше много други китайски войници на неговата възраст, които щяха да умрат през следващите дни и седмици. Щеше да е един от тях. Съществуваше и шанс, макар и малък, сред мъжете на събранието да е имало почтени хора и Хан Цу

да остане жив, докато се изясни дали е бил прав. Вероятно тогава — противно на всички очаквания — те щяха да го реабилитират и да го попитат как да се спасят от бедствието, което бяха докарали на Китай.

Междувременно беше гладен, а наблизко имаше малък ресторант, който той харесваше и където управителят и съпругата му третираха Хан Цу като член от тяхното семейство. Те не се интересуваха от високия ранг или славата му на герой от джийша на Ендър. Харесваха компанията му и големия му апетит, сякаш се хранеше в най-изисканата кухня на света. А за него тя наистина беше такава. Ако това бяха последните му часове на свобода или дори на живот, защо да не ги прекара с хората, които харесва, и храната, на която се наслаждава?

Когато нощта падна над Дамаск, Бийн и Петра се разхождаха по улиците, разглеждайки витрините на магазините. В Дамаск все още съществуваха традиционните пазари, където се продаваше най-прясната храна и местни произведения ръчна изработка. Разбира се, супермаркетите, бутиците и веригите магазини бяха стигнали до Дамаск, както до почти всяко друго място на земята, но пазарите отразяваха местния вкус. Нямаше недостиг на европейски или американски артикули, ала Бийн и Петра се радваха най-много на изделията, които никога нямаше да намерят пазар в Запада, а очевидно много се търсеха тук.

Разменяха си гатанки относно предназначението на всеки артикул.

Спряха при един ресторант на открито с добра музика, която свиреше достатъчно тихо, за да могат все пак да разговарят. Поръчаха си странна комбинация от местна храна и международна кухня, заради чието количество дори келнерът поклати глава, но двамата бяха в настроение да си доставят удоволствие.

— Утре най-вероятно ще повърна всичко това — съжеляваше Петра.

— Вероятно — съгласи се Бийн. — Но ще е по-добре, ако...

— Моля те! Опитвам се да ям.

— Ти повдигна този въпрос.

— Зная, че е нечестно, но когато аз го спомена, не ми причинява гадене, а само гъделичкане. Сама не мога да предизвикам

повръщането.

— Аз пък мога — възрази Бийн.

— Не се съмнявам. Вероятно заради Ключа на Антон.

Продължиха да говорят за незначителни неща, докато не чуха някакви експлозии, отначало много далечни, после в съседство.

— Нали не е нападение над Дамаск? — прошепна Петра.

— Не, мисля, че са фойерверки. Сигурно става дума за празник.

Един от готвачите изтича в ресторанта и изригна поток от думи на арабски, които бяха, разбира се, напълно неразбираеми за Бийн и Петра. Внезапно местните клиенти скочиха от масите. Някои от тях изтичаха навън от ресторанта, без да платят, и никой не се опита да ги спре. Други изтичаха в кухнята.

Няколкото чужденци в ресторанта се чудеха какво става.

Най-сетне един милостив келнер се появи и обяви на общия език:

— Храна ще закъснее. Аз много съжалява да каже на вас. Но щастлив да кажа защо. Халиф ще говори до една минута.

— Халифът ли? — изненада се един англичанин. — Той не е ли в Багдад?

— Аз мислех, че е в Истанбул — обади се някаква францужойка.

— Не е имало халиф от много векове — отсече японец с вид на професор.

— Очевидно вече имат — подхвърли Петра. — Питам се дали ще ни позволят да влезем в кухнята, за да наблюдаваме с тях.

— О, не знам дали бих искал — намръщи се англичанинът. — Ако са се сдобили с нов халиф, ще се чувстват известно време шовинистично настроени. Ами ако решат да започнат да бесят чужденци, за да отпразнуват събитието?

Японският учен побесня от това предположение. Когато двамата с англичанина се хванаха вежливо за гушите, Бийн, Петра, францужойката и още няколко западняци влязоха в кухнята през двукрилата врата, където персоналът почти не им обърна внимание. Някой беше донесъл плосък телевизор с голям екран и го бе поставил на една полица, облегал на стената.

Алай вече бе на екрана.

Не че имаха полза от гледането — не разбираха нито дума от речта. Щяха да почакаат за пълния превод по-късно по новинарските

мрежи, но картата на западен Китай не се нуждаеше от обяснение. Без съмнение той им казваше, че мюсюлманският народ се е обединил, за да освободи поробените от дълго време братя в Шинджиянг. Келнерите и готвачите придружаваха почти всяко изречение с весели възгласи — Алай явно знаеше, че това ще се случи, защото правеше кратки паузи след всяко изявление.

Бийн и Петра съсредоточиха вниманието си върху други неща. Бийн се опита да определи дали речта се излъчва на живо. Часовникът на екрана не беше никакъв показател — можеха да го вкарат дигитално в предварително записан видеоматериал по време на предаването. Накрая всичко стана ясно, когато Алай се изправи и отиде до прозореца. Камерата го следваше, а там, простиращи се навън под него, блестяха светлините на Дамаск. Изявлението беше на живо. И каквото и да казваше, докато сочеше към града, то очевидно даваше резултат, защото радостните готвачи и келнери започваха да плачат открито, без да се срамуват, все още приковали погледи в екрана.

Междувременно Петра се опитваше да отгатне как мюсюлманите приемат Алай. Тя познаваше лицето му прекалено добре, ето защо отдели момчето, което познаваше, от мъжа, който беше сега. Състраданието, което тя забелязваше преди, сега бе по-ясно изразено от всякога. Очите му бяха изпълнени с любов, но в тях имаше също пламък и достойнство. Той не се усмихваше — което беше присъщо за военен лидер на нации, чиито синове умират в битки или убиват вражеските синове. Не използваше и гръмки фрази, за да разпали фанатичен огън.

Щяха ли да го последват тези хора в борбата? Да, отначало, докато им разказва за лесни победи. Но по-късно, когато времената станеха трудни и късметът изневереше, щяха ли да продължат да го следват?

Вероятно да. Защото онова, което Петра виждаше в Алай, не беше образът на велик генерал — макар че навярно и Александър бе изглеждал така, или Цезар — а пророк-крал. Саул или Давид, и двамата — младежи като Алай, призвани от предсказание да водят своя народ във война от Божие име. Жана д'Арк.

„Разбира се, Жана д'Арк е завършила живота си на кладата, а Саул е загинал от собствения си меч... или не, май беше Брут или Касий, Саул е заповядал на един от собствените си войници да го убие,

не беше ли така? Лош край и за двамата. Давид е умрял в немилост. Бог му забранил да построи светия храм, защото убил Урия, за да може да се ожени за овдовялата Вирсавия.“

Сравнението с тези крале-пророци не вещаеше добро.

Но нали се бяха окичили със слава, преди да умрат?

18. ВОЙНАТА НА ПОВЪРХНОСТТА

До: Чамраджнагар%Джавахарлал@ifcom.gov

От: ДревенОгън%Жарава@han.gov

Относно: Поява на официално изявление

Уважаеми приятелю и колега,

Натъжава ме фактът, че даже сте си помислили, че ще нападнем Международния флот. Особено сега — в смутното време, когато Китай е щурмуван от религиозни фанатици, ние нямаме нито желанието, нито ресурсите за подобно действие. Всъщност нямаме нищо, освен най-висока оценка за вашата институция, която неотдавна спаси цялото човечество от яростната атака на звездните дракони.

Нашето официално изявление, което ще бъде пуснато незабавно, не включва кой фактически е отговорен за трагичното сваляне на совалката на МФ, докато тя прелиташе над бразилска територия. И макар че няма да признаем наше участие в събитието, все пак извършихме наше собствено разследване. Вярвам, ще ви е от полза да научите, че въпросното оборудване на практика принадлежи на китайската войска.

Това ни поставя в ужасно затруднение, ето защо ви молим да не публикувате тази информация. В замяна ще ви снабдим с приложена документация, според която в миналото наша ракетна установка е била преотстъпена за управление на лицето Ахил де Фландрес за военни операции във връзка с нашата отбранителна акция срещу индийския агресор, когато той опустошаваше Бирма. Мислехме, че по-късно е била върната, но след разследване открихме, че не е.

Доскоро Ахил де Фландрес беше под наша защита, защото ни предупреди за опасността, която Индия представлява за мира в Югоизточна Азия. Обаче до нас достигнаха сведения за определени престъпления, които той е извършил преди тази услуга, и ние го арестувахме (виж документацията). При транспортирането му до неговото място за трудово възпитание неизвестни сили са нападнали конвоя и са освободили Ахил де Фландрес, убивайки всички придружаващи го войници.

Ахил де Фландрес е бил откаран незабавно в двора на хегемонията в Рибейрау Прету, Бразилия, където е бил в положение да извърши множество престъпления след прибързаното напускане на Питър Уигин. След като ракетният снаряд е бил изстрелян от бразилска територия и совалката е била свалена над Бразилия, ние предполагахме, че мястото за търсене на отговорност за това нападение над МФ е в Бразилия, и по-специално — в двора на Хегемонията.

Отговорността за всички действия на Де Фландрес след неговото бягство от нас трябва да легне върху тези, които са му помогнали, а именно: хегемона Питър Уигин и неговите въоръжени сили, водени от Юлиан Делфики и тайландеца Суриявонг, смятан от китайското правителство за терорист.

Надявам се тази информация да се окаже полезна при вашето разследване. Ако можем да ви бъдем в услуга за нещо друго, което не е в противоречие с нашата отчаяна борба за оцеляване срещу яростната атака на варварските орди от Азия, ще се радваме да ви я осигурим.

Ваш скромнен колега: Древен Огън

От: Чамраджнагар%Джавахарлал@ifcom.gov

До: Граф%pilgrimage@colmin.gov

Относно: Кой ще поеме вината?

Драги Хайръм,

От приложеното съобщение на уважаемия глава на китайското правителство ще разбереш, че те са решили да предложат Ахил като жертвено агне. Мисля, че ще се радват, ако ги освободим от него. Нашите агенти ще обявят официално, че ракетната установка е китайско производство и е била проследена до Ахил де Фландрес, без да се спомене, че първоначално му е била предоставена от китайското правителство. Ако ни попитат, ще откажем коментар. Това е най-доброто, на което могат да се надяват от нас.

Междувременно сега вече имаме повод за законова намеса на Земята, при това поводът е предоставен от нацията, която до вчера най-вероятно щеше да се оплаче от наша намеса. Ние с нищо няма да повлияем на изхода или на развитието на войната в Азия. Първо ще потърсим сътрудничеството на бразилското правителство, но ще се погрижим да стане ясно, че такова сътрудничество, правно или военно, не е задължително. Ние ще ги помолим да изолират двора на Хегемонията, така че никой да не може да влезе или да излезе от него, до очакваното пристигане на нашите въоръжени сили.

Моля, информирайте хегемона и разработете съответните планове. Дали господин Уигин ще присъства на завземането на двора е въпрос, по който нямам никакво мнение.

Самата Вирломи така и не посети града. Тези дни бяха отминали. Някога бе свободна да обикаля като странник из земя, където хората или прекарваха целия си живот в едно село, или се откъсваха и прекарваха целия си живот на пътя. Тогава обичаше да влиза в селата, всяко от които беше приключение, изпълнено със свои клюки, трагедии, настроение, романтика и ирония.

В колежа, който бе посещавала за кратко между завръщането от космоса и постъпването в индийската военна щабквартира в Хайдерабад, тя бързо осъзна, че интелектуалците са в голямо заблуждение. До един си въобразяваха, че развитието на разума, безкрайното самоанализиране и личната им автобиография, налагана върху всички новодошли ги извисява над безсмисления живот на обикновените хора.

Вирломи знаеше, че грешат. Интелектуалците в университета бяха същите. Имаха същото задълбочено мислене относно същите банални дилеми. И подсъзнателно го знаеха. Когато се случеше важно реално събитие, то ги разтърсваше до дъното на душата и те излизаха от ролята си на университетски мислители, защото реалността трябваше да бъде изиграна на друга сцена.

В селата се живееше заради самия живот, а не заради интелектуално превъзходство или за показност. Умните хора бяха ценени, защото можеха да решават проблеми, а не защото умееха да говорят увлекателно за тях. Където и да отидеше в Индия, тя непрекъснато си мислеше: „Бих могла да живея тук. Бих могла да остана сред тези хора, да се ожения за един от тези мили селяни и да работя до него през целия си живот.“ Но друга част от нея отговаряше: „Не, не би могла. Защото, независимо дали ти харесва или не, ти в края на краищата си един от онези университетски мислители. Можеш да посещаваш реалния живот, но мястото ти не е там. Ти жадуваш да живееш в глупавия сън на Платон, където идеите са реалност, а реалността е сянка. Това е мястото, за което си родена, и когато се придвижваш от село на село, то е единствено за да се учиш от жителите им, да ги обучаваш, да ги манипулираш, да ги използваш, за да постигаш личните си цели.“

„Но моите собствени цели — мислеше тя, — са да им дам даровете, от които се нуждаят: мъдро правителство или поне самоуправление.“

После се смееше на себе си, защото двете неща бяха обикновено противоположни. Дори един индиец да се управляваше от индийци, това не беше самоуправление, защото управляващият управляваше хората и хората управляваха него. Управлението бе взаимно. Това беше най-доброто, към което би могъл да се стреми човек.

Сега обаче нейните дни на странстване бяха приключили. Тя се върна на моста, където войниците, поставени да я охраняват, и обитателите на съседното село се бяха отнасяли към нея като към бог.

Тя се завърна без фанфари, влезе в селото, което я бе приело най-близо до сърцето си, и се заприказва с жените при кладенеца и на пазара. Отиде до потока, който служеше за пране и миене, и помогна за прането на дрехите. Някой ѝ предложи да сподели дрехите си с нея, за да може тя да изпере прашните си от пътуването дрехи, но тя се засмя и каза, че още едно пране ще ги стрие на прах, но би желала да заслужи нови дрехи, като помогне на някое семейство.

— Госпожо — промълви една стеснителна жена, — ние ви хранехме при моста, без да искаме нещо в замяна.

Ето че беше разпозната.

— Но аз искам да заслужа любезността, която показахте към мен тук.

— Вие ни се отблагодарихте многократно — обади се друга.

— И сега ни се отблагодарявате, като идвате сред нас.

— И перете дрехи.

Значи все още ѝ се носеше слава на бог.

— Аз не съм за каквато ме мислите. Аз съм по-ужасна от най-лошия ви страх.

— Ужасна сте за нашите врагове, госпожо — каза една жена.

— Ужасна за тях, наистина — съгласи се Вирломи. — Но аз ще използвам вашите синове и съпрузи да се бият с враговете ви и някои от тях ще умрат.

— Половината от нашите синове и съпрузи вече участват във войната срещу китайците.

— Убити в битка.

— Загубили пътя към дома.

— Взети в плен от китайските дяволи.

Вирломи вдигна ръка, за да ги успокои:

— Аз няма да пропиляя напразно техните животи, ако те ми се подчиняват.

— Не бива да отивате на война — посъветва я една старица. — Там няма нищо добро. Погледнете се — млада, красива. Легнете с някой от нашите младежи или с някой от по-старите мъже, ако предпочитате, и правете бебета.

— Някой ден ще си избира съпруг и ще правим бебета. Но днес моят съпруг е Индия, а той е погълнат от един тигър. Аз трябва да разболея тигъра, така че той да повърне моя съпруг.

Някои се закикотиха, но други останаха сериозни.

— Как ще го направите?

— Ще подготвя мъжете така, че те да не умрат заради грешки. Ще събера всички оръжия, от които се нуждаем, така че никой мъж да не загине напразно, защото е невъоръжен. Ще изчакам благоприятния случай, защото не бива да привличам гнева на тигъра върху себе си, преди да станем готови да го нараним толкова лошо, че той никога да не се възстанови от удара.

— Нима носите със себе си ядрено оръжие? — попита старицата. Явно не ѝ вярваше.

— Използването на такива неща е оскърбление за Бог. Мюсюлманският Бог е бил изгонен с огън от дома си и се обърнал срещу народа си, защото използвали такива оръжия един срещу друг.

— Аз се пошегувах — засрами се старицата.

— Аз не се шегувам — каза Вирломи. — Ако не искате да използвам вашите мъже по начина, по който ви описах, кажете ми. Аз ще си отида и ще намеря друго място, където ще ме искат. Може би вашата омраза към китайците не е толкова яростна колкото моята. Може би вие сте доволни от начина, по който стоят нещата на тази земя.

Но на всички им личеше, че не са доволни и омразата им е достатъчно силна.

Нямаше много време за обучение въпреки обещанието ѝ, но тя не възнамеряваше да използва тези мъже за сражения с престрелка. Те щяха да станат саботьори, крадци, експерти по разрушения.

Те се сговаряха със строителни работници, за да крадат експлозиви; научиха се как да ги използват; изградиха сухи ями за складове в джунглите и стръмните хълмове.

Отиваха до съседни градове и вербуваха още мъже, после отиваха все по-далеч от дома и изграждаха мрежа от саботьори в близост до всеки ключов мост, който може да бъде взривен, за да попречи на китайците да използват пътищата, от които биха имали нужда, за да пренасят войски и продоволствие в и извън Индия.

Не биваше да провеждат репетиции, нито сухи тренировки, за да не събуждат подозрение. Тя предупреди своите мъже да не възпрепятстват гладкото преминаване на китайската транспортна мрежа през техните хълмове и планини.

Някои от тях се дразнеха, но Вирломи все повтаряше:

— Обещах на вашите съпруги и майки, че няма да рискувам напразно живота ви. В бъдеще ще има смърт в изобилие, но предпочитам с вашата смърт да постигнем нещо, така че живите един ден да си кажат: Успяхме сами, никой не ни помогна.

Вече не ходеше в града, а живееше както преди — в пещера близо до моста, който самата тя щеше да взриви, когато му дойдеше времето.

Но Вирломи не можеше да си позволи да остане без връзка с външния свят. Ето защо три пъти на ден един от нейните хора се включваше в мрежите, проверяваше секретните ѝ сайтове, отпечатваше съобщенията в тях и ѝ ги донасяше. Научила ги беше да изтриват информацията от паметта на компютрите, така че никой друг да не види какво са показвали те. След като прочетеше съобщенията, които ѝ донасяха, ги изгаряше.

Тя получи съобщението на Питър Уигин тъкмо навреме. Ето защо беше подготвена, когато нейните хора започнаха да идват задъхани и превъзбудени.

— Войната с турците върви зле за китайците! Научихме от мрежите. Турците за завзели толкова много летища, че могат да изпращат в небето на Шиндзиянг повече самолети, отколкото китайците. Пускат бомби над самия Пекин!

— Тогава плачете за децата, които умират там — смъмри ги Вирломи. — За нас времето за борба още не е дошло.

На следващия ден, когато товарните коли започнаха да тропоят по мостовете, те започнаха да молят:

— Нека взривим само един мост, за да им покажем, че Индия не спи, когато турците бият нашия враг вместо нас!

Тя само им отговаряше:

— Защо да взривяваме мостове, когато нашият враг ги използва, за да напусне страната ни?

— Но ние можем да убием много от тях, ако просто нагласим правилно времето за експлозиите!

— Дори да убием пет хиляди чрез взривяването на всичките мостове точно в подходящия момент, враговете наброяват пет милиона. Ще чакаме. Няма да предприемате нищо, иначе ще ги предупредим, че се крием в тези планини. Времето за действия приближава, но ще чакате моята дума.

Повтаряше го непрекъснато, през целия ден, на всеки, който идваше, а те се подчиняваха. Тя ги изпращаше да телефонират на свои приятели в отдалечени градове близо до други мостове и те се подчиняваха.

В продължение на три дни контролираните от китайците новини съобщаваха как скоро ще дойдат опустошителни армии, за да накажат турските орди за тяхното предателство. Трафикът през мостовете и през планинските пътища не отслабваше.

Тогава дойде съобщението, което тя очакваше:

сега

Нямаше подпис, но тайният сайт беше известен само на Питър Уигин. Тя разбра, че главната офанзива е била насочена на запад и китайците скоро ще започнат да изпращат войски и оборудване от Китай обратно в Индия.

Не изгори съобщението, а го даде на детето, което ѝ го беше донесло.

— Запази го завинаги — усмихна се тя. — Това е началото на нашата война.

— От Бог ли е изпратено? — попита детето.

— От сянката на племенника на един бог. Или по-скоро от мъж в съня на един спящ бог.

Тя слезе в селото, хванала детето за ръка. Хората се тълпяха около нея. Тя им се усмихваше; потупваше децата по главите, прегръщаше жените и ги целуваше.

После поведе този парад от граждани към офиса на местния китайски администратор и влезе в сградата.

Той я погледна и извика, първо на китайски, после на общия език:

— Какво правиш тук? Махай се!

Но Вирломи не обърна внимание на думите му. Тя вървеше към него, усмихваше се и протягаше ръце, сякаш да го прегърне.

Той вдигна ръце в знак на протест, за да я отстрани с жест.

Тя го хвана за китките, извади го от равновесие и докато той се клатушкаше, за да се задържи на крака, тя го прегърна, сграбчи главата му и рязко я изви.

Мъжът падна мъртъв на пода.

Отвори едно чекмедже в бюрото му, извади пистолета му и застреля двамата китайски войници, които се втурнаха в офиса. Те също се строполиха.

Вирломи погледна спокойно жените:

— Време е. Моля, позвънете на приятелите ни във всеки град. Има още един час до мръкване. При падането на нощта те трябва да изпълнят своите задачи. С къс фитил. И ако някой се опита да ги спре, дори индиец, те трябва да го убият възможно най-тихо и най-бързо и да продължат своята работа.

Те повториха съобщението пред нея, после започнаха да звънят.

Вирломи излезе отвън с пистолет, скрит в гънките на полата ѝ. Когато другите двама войници в селото пристигнаха тичешком, чули изстрелите, тя започна да им бърбори на своя диалект. Те не разбраха, защото това изобщо не беше местният език, а напълно отделният език от Дравидианския юг. Спряха и настояха да им каже на общия език какво се е случило. Тя отговори с куршум в корема на всеки от тях, преди те дори да забележат, че тя има пистолет. После ги дари с по един в главата, докато те лежаха на земята.

— Ще ми помогнете ли да очистя улицата? — попита зяпналите хора.

Те веднага излязоха на пътя и пренесоха телата обратно в офиса. Когато с телефонните обаждания бе приключено, тя събра всички при вратата на офиса.

— Когато китайските власти дойдат и поискат да им разкажете какво се е случило, ще им кажете истината. По пътя дойде един човек, индиец, но не от нашето село. Приличаше на жена и ние помислихме, че е бог, защото влезе право в офиса и счупи врата на администратора. После взе пистолета му и застреля двамата пазачи в офиса, а след това и двамата, които дойдоха тичешком от селото. Никой от вас не е имал време да направи нещо друго, освен да пищи. После този чужденец ви

е накарал да пренесете телата на мъртвите войници в офиса и после ви е заповядал да напуснете, докато той е провеждал телефонни разговори.

— Те ще поискат да опишем този човек.

— Тогава опишете мен. Мургав. От южната част на Индия.

— Те ще кажат, ако той е приличал на жена, защо не сте сигурни, че наистина е жена?

— Защото уби мъж с голи ръце. Коя жена би могла да направи това?

Те се засмяха.

— Но не бива да се смеете — предупреди ги тя. — Те ще са много ядосани и дори да не им дадете никакъв повод, може да ви накажат твърде сурово за случилото се тук. Може да помислят, че лъжете, и ще ви измъчват, за да ви накарат да кажете истината. И отсега ви казвам: свободни сте да им кажете, че може би съм същата личност, която е живяла в тази малка пещера близо до моста. Можете да ги заведете и да им покажете мястото.

Тя се обърна към детето, което ѝ бе донесло съобщението от Питър Уигин.

— Зарови този документ в земята, докато свърши войната. Винаги ще е там, ако имате нужда от него.

Тя се обърна още веднъж към всички:

— Никой от вас не е извършил друго освен преместването на телата на мъртвите до местата, до които съм ви казала да ги преместите. Обяснете, че сте искали да кажете това на властите, но единствените власти, които познавате, са били мъртви.

Вирломи протегна ръце към тях.

— О, любими мои, казах ви, че ще ви докарам ужасни дни.

Не се наложи да се преструва, че тъжи, сълзите ѝ бяха истински. Докато вървеше сред тях, докосваше още веднъж ръце, бузи и рамене...

После закрачи по пътя и напусна селото. Мъжете щяха да взривят близкия мост след един час. Тя нямаше да бъде там. Щеше да върви по пътеките в гората, към командния пост, откъдето щеше да ръководи тази саботажна кампания.

Защото нямаше да е достатъчно да се взривят мостовете. Трябваше да се убият инженерите, които щяха да дойдат да ги

ремонтират, както и войниците, които щяха да ги защитават. А после, когато изпратеха прекалено много войници и инженери, индийците щяха да отприщят срещу им каменопади и свличания на кал, за да блокират тесните каньони.

Ако успееха да затворят тази граница за три дни, мюсюлманските армии щяха да имат време (ако бяха ръководени компетентно) да направят пробив и да изолират огромната китайска армия. А подкрепленията, дори накрая да си пробиеха път, щяха да пристигнат твърде късно и на свой ред също щяха да бъдат неутрализирани.

Амбул бе помолил само за една услуга Алай, след като организира срещата между него и Бийн и Петра.

— Позволи ми да се сражавам като мюсюлманин срещу врага на моя народ.

Алай го назначи, заради расата му, да служи сред индонезийците, където нямаше да се отличава много от тях.

Ето защо Амбул пръв стъпи на мочурливия бряг някъде на юг от Шанхай. Дойдоха възможно най-близо с рибарски лодки, после се прехвърлиха на плоскодънни блатни баржи и навлязоха сред тръстиките.

Накрая, както предполагаша, се наложи да изоставят баржите и да бързят пеша мили наред през калта. Носеха ботушите си в раниците, защото калта щеше да се просмуче в тях, ако ги обуеха.

Когато слънцето се извиси в небето, вече бяха изтощени, мръсни, изпохапани от насекоми и изгладнели.

Изстъргаха калта от стъпалата и от глезените си, обуха чорапите и ботушите си и потеглиха с бърз ход по някаква следа, която скоро се превърна в пътека, след това в път по ниските насипи между оризищата. Притичваха край китайски селяни, но не им казваха нищо.

— Нека мислят, че сме кадрови войници или доброволци от току-що завладения юг, провеждащи тренировка. Не искаме да убиваме цивилни, а да се отдалечим възможно най-много от брега — непрекъснато им повтаряха техните офицери.

Повечето от селяните наистина не им обърнаха внимание, поне никой не хукна да вдига тревога. Но още преди пладне от близкото

шосе се вдигнаха облаци прах от бързо движещи се моторни превозни средства.

— Залегни! — заповяда командирът на общия език.

Всички без колебание се плъснаха във водата и започнаха с прибежки да продължават по своя път към ръба на насипа, където останаха скрити. Само офицерът им надигна достатъчно високо глава, за да види какво става. Коментарът му шепнешком се предаде по редиците, така че да достигне до всичките петдесет мъже.

— Военни коли... запасняци... никаква дисциплина.

„Това е дилемата — мислеше Амбул. — Запасняците най-вероятно са местна войска. Стари мъже, негодни мъже, които се отнасят към своята военна служба като към обществен клуб. Досега. Но днес някой ги е пришпорил навън, защото са единствените войници в областта. Да ги убием ще е все едно да убием селяни.“

Но, разбира се, те бяха въоръжени, така че пощадяването им беше равнозначно на самоубийство.

Той чуваше как китайският командир овиква недисциплинираните си войници. Беше много ядосан — и много глупав според Амбул. Какво си мислеше, че се случва китаецът? Ако провеждаше някаква тренировка с китайската армия, защо му беше да включва и контингент от запасняци? Ако пък очакваше истинска заплаха, защо викаше, вместо да проучи положението тихомълком, така че да прецени опасността и да докладва?

Е, не всеки офицер беше завършил Военното училище. Да мислят като истински войници не им беше втора природа. Този човек несъмнено бе прекарал по-голямата част от своята военна служба зад бюро.

Прошепнатата команда премина по редицата. „Не убивайте никого, но се целете грижливо, ако се наложи да се изправим.“

Гласът на китайския офицер се чуваше все по-близо.

— Може би не ни забелязват — прошепна войникът до Амбул.

— Време е да ни забележат — отвърна Амбул също шепнешком.

Войникът беше келнер в добър ресторант в Джакарта, преди да постъпи доброволец в армията след инвазията на Китай. И както повечето от отряда, никога не бе попадал под обстрел.

„Всъщност и аз не съм — помисли Амбул. — Освен ако не се брой битката в бойното пространство.“

Това със сигурност не се броеше. Там не се проливаше кръв, но напрежението, непоносимата неизвестност от битката съществуваше. Адреналинът, смелостта, ужасното разочарование, когато разбереш, че си бил застрелян и костюмът е замръзнал, изваждайки те от битката... Усещането за провал, когато разочароваш човека, когото се очаква да защитаваш. Триумфът, когато почувстваш, че не би могъл да пропуснеш целта.

„Аз съм бил тук преди. Само че вместо зад насип се криех зад триметров куб и очаквах заповедта да изскоча, стреляйки в предполагаемия враг, който и да е той.“

Мъжът до него го побутна с лакът. Подобно на всички други, той се подчиняваше на сигнала и наблюдаваше командира за заповедта да се изправят.

Командирът даде знака и те до един се надигнаха от водата.

Китайските запасняци и техният офицер бяха добре подредени по дължината на един насип, перпендикулярен на този, зад който се криеше индонезийския взвод. Никой от враговете не държеше оръжието си готово за стрелба.

Китайският офицер бе прекъснат по средата на поредния си крясък. Той спря, обърна се глупаво, за да погледне към редицата от четирийсет войници, всичките насочили оръжията си към него.

Командирът на Амбул отиде до офицера и го застреля в главата.

Запасняците хвърлиха веднага своите оръжия и се предоха.

Във всеки индонезийски взвод имаше поне един войник, владеещ китайски. Разбира се, беше невъзможно да взимат пленници. Но не искаха да убиват тези мъже.

Беше им заповядано да свалят всичките си дрехи и да ги занесат в камиона, с който бяха пристигнали. Докато се събличаха, заповедта бе предадена по редицата на индонезийски език: „Не им се подигравайте, отнасяйте се към тях с голяма почит и уважение.“

Амбул разбра, че заповедта е мъдра. Разбира се, целта на събличането им бе да бъдат направени за посмешище. Но първите хора, които да ги подиграят, трябваше да са китайци, не индонезийци. Когато хората ги попитат, щяха да кажат, че индонезийците са се отнесли към тях с уважение. Кампанията „Обществени отношения“ вече бе започнала.

Половин час по-късно Амбул пътуваше с шестнайсет мъже към града с пленения китайски камион, а един уплашен стар запасняк им показваше пътя. Преди да стигнат до малката военна щабквартира, забавиха ход и изхвърлиха голите войници от камиона.

Втората акция мина бързо и безкръвно. Влязоха направо в малкия двор, обезоръжиха всички китайски войници, после ги заключиха голи в една стая без телефон. Задигнаха още два камиона, чисто бельо и чорапи, както и два китайски военни радиоапарата.

Накрая струпаха на куп всички останали амуниции и експлозивни, оръжия и радиоапарати в центъра на двора, заобиколиха ги с останалите военни коли и поставиха пластичен взрив в средата на купа.

Китайският преводач изтича до вратата на стаята, където бяха заключени затворниците, и им извика, че имат на разположение пет минути да се евакуират от това място, преди всичко да е хвъркнало във въздуха, но първо да предупредят гражданите също да се махнат оттам.

Четири минути след излизането си от града индонезийците чува фойерверките. Приличаше на престрелка — гърмяха куршуми, експлозивни и имаше много пушек.

Амбул си представи голите войници, тичащи от врата на врата, за да предупредят цивилните. Надяваше се, че никой няма да умре, защото е спрял, за да се подиграва на голите мъже, вместо да ги послуша.

На Амбул бе възложена задачата да седи до шофьора на един от заловените камиони. Той знаеше, че тези превозни средства няма да останат дълго при тях — твърде лесно се забелязваха — но щяха да ги отдалечат от това място и да дадат на част от войниците шанс да подремнат в задната част на камиона.

Разбира се, възможно беше да не открият останалата част от взвода на мястото на срещата. Не бе изключено вече да са избити, а в засада да дебне голям контингент китайски ветерани.

Е, ако беше писано, щеше да се случи. Амбул с нищо не можеше да предотврати такъв развой на събитията. Сега от него зависеше само да си държи очите широко отворени и да помага на шофьора да стои буден.

Нямаше никаква засада. Когато се върнаха при останалите, откриха, че повечето от тях са заспали, но всички постове бяха будни и нащрек.

Натъпкаха се в камионите. На тези, които бяха поспали малко, бе възложено да седнат отпред и да шофират; мъжете, които не бяха спали, опитаха да подремнат въпреки друсането.

Амбул бе един от тези, които откриха, че ако си достатъчно уморен, можеш да спиш седнал дори на твърда седалка в камион без ресори, движещ се по каменист път. Само дето често се събуждаше.

В просъница откри, че вече се движат по добре павиран път и остана достатъчно време буден, за да си помисли: „Идиот ли е нашият командир, че използва такова шосе?“ Но проблемът не го тревожи дълго, защото скоро пак заспа.

Камионите спряха след три часа пътуване. Всеки продължаваше да е изтощен, но имаха още много работа за вършене, преди да могат да си спечелят истинска храна и добър сън. Командирът бе заповядал да спрат до един мост. Бе накарал хората да разтоварят всичко от камионите и после да ги бутнат от моста в реката.

Амбул мислеше, че постъпват глупаво. Не биваше да ги оставят изрядно паркирани и на едно място, защото при наблюдение от въздуха щяха да бъдат разпознати.

Но бързината бе по-важна от заличаването на следите. Освен това китайските военновъздушни сили бяха ангажирани другаде. Амбул се съмняваше, че скоро ще имат на разположение самолети за наблюдения от въздуха.

Докато сержантите разпределяха новопридобитите боеприпаси между мъжете, командирът им съобщи какво е научил от слушането на пленените радиоапарати по време на пътуването. Врагът продължаваше да приема индонезийците като парашутисти и предполагаше, че са се насочили към главна военна цел или към някакво място за среща.

— Още не знаят кои сме и какво правим и ни издирват там, където никога няма да стъпим — каза командирът. — Това няма да трае дълго, но беше причината да не ни взривят, докато пътувахме с колите. Явно си мислят, че сме поне хиляда души.

Пътуването по шосето ги бе отвело доста навътре в страната. Теренът беше почти хълмист и въпреки че всеки сантиметър орна земя

в Китай бе култивиран от хилядолетия, тук беше дива провинция. Можеха да се отдалечат достатъчно от шосето, преди да се стъмни, и да поспят добре, преди да потеглят отново.

Разбира се, щяха да извършват по-голямата част от своето придвижване през нощта, а да спят през деня.

Ако преживееха нощта. Ако оцелееха още един ден.

По-натоварени отколкото при първото си стъпване на брега през миналата нощ, те се отклониха от шосето и навлязоха в гората покрай реката. Отправиха се на запад. Срещу течението. Към вътрешността.

19. СБОГУВАНИЯ

До: Porto%Aberto@BatePapo.Org
От: Лок%erasmus@polnet.gov
Относно: Зрял

Парола закодиране: *****
Парола декодиране: *****

Бийн ли е? Или Петра? Или и двамата?

След всичките му изкусни стратегии и големи изненади, го хванахме натясно заради един най-обикновен опит за убийство. Не знам дали новината за свалянето на една совалка на МФ е проникнала през завесата на войната, където се намиращ, но той мислеше, че аз съм на борда. Аз не бях, но китайците си измиха ръцете с него и изведнъж МФ получи законно основание за наземна операция. Бразилското правителство сътрудничи, поставило е двора под ключ.

Единствената беда е, че дворът изглежда се защитава от твоята малка армия. Искаме да приключим без жертви, но ти си обучил войниците си много добре, а Сури не отговаря на моите опити да се свържа с него. Преди да напусна, той изглеждаше фанатично предан на Ахил. Може да е било защитна окраска, но кой знае какво точно се е случило при съвместното им пътуване от Китай до Бразилия?

Ахил умее да омайва хората. Един индийски офицер, който познава Граф от много години, ме информира за совалката. Семейството му е било задържано в лагер в Китай, за да го принудят да съдейства на Ахил. Може би Ахил е намерил начин да изнудва Сури. Дали Сури заповядва на войниците да защитават Ахил?

Щеше ли да има някаква разлика, ако ти беше в Рибейрау Прету? Аз ще отида, но се боя, че никога не съм се доверявал напълно на твоето уверение, че войниците ще ми се подчиняват безпрекословно. Имам чувството, че им паднах в очите, когато избягах от двора. Но ти ги познаваш, а аз не.

Твоят съвет ще бъде ценен, а присъствието ти ще е изключително полезно. Ще разбере, ако не ми помогнеш нито с едното, нито с другото. Не ми дължиш нищо — ти беше прав, когато аз сбърках и изложих всички на опасност. Но не желая да убивам някой от твоите войници, нито пък да бъда убит аз. Няма да се преструвам, че мотивите ми са изцяло алтруистични — знаеш, че нямам друг избор, освен да съм там. Ако не съм там при проникването в двора, ще се сбогувам с моето бъдеще като хегемон.

Междувременно, изглежда, китайците продължават да губят? Поздравления за Халифа. Надявам се, че ще е повеликодушен към победените си врагове, отколкото са били китайците.

Петра откри, че ѝ е трудно да се съсредоточи върху търсенето си в мрежата. Беше твърде изкушаващо да превключи към новинарските истории за войната. Това бе генетичната болест, която докторите бяха открили в нея като дете; болестта, която я бе изпратила в космоса и във Военното училище. Тя просто не можеше да остави войната на мира. Колкото и да беше ужасна, битката продължаваше да я привлича неудържимо и Петра не можеше да устои на съревнованието между две армии, всяка стремяща се към господство, без да спазва правила.

Бийн настояваше да търсят сигнал от Ахил. Това ѝ се струваше абсурдно, но Бийн беше убеден, че Ахил иска да отидат при него.

— Той няма време — каза Бийн. — Всеки се е обърнал срещу него. Беше си въобразил, че ще заеме моето място. После обаче стига твърде далеч със свалянето на тази совалка, и то в момента, в който

Съюза на полумесеца измъква Китай изпод краката му. Сега не може да се върне там, не може дори да напусне Рибейрау. Ето защо възнамерява да играе ролята, която му е оставена. Ние обаче сме на свобода, а той няма да се примири с това. Така че... ще ни повика.

— Нека не ходим — предложи Петра, но Бийн само се засмя.

— Ако мислех, че наистина не искаш да ходим, нямаше да ти го кажа. Но знам, че си съгласна с мен. Ахил държи нашите бебета и е сигурен, че ще отидем.

— Може би да, а може би не. С какво ще помогнем на тези зародиши, ако родителите им попаднат в клопка и умрат?

Ясно бе, че ги чака капан. Нямаше да има честна размяна или изгодна сделка, например „моята свобода срещу твоите бебета“. Не, Ахил не би го направил, дори за да спаси собствения си живот. Веднъж Бийн го беше хващал в капан, за да измъкне от него признание, което го изпрати в психиатрично заведение. Ахил никога нямаше да се върне там. Подобно на Наполеон, той бе избягал от един плен, но знаеше, че от следващия няма да има спасение. Колкото до целта му, Бийн и Петра бяха на едно мнение — Ахил би ги повикал само за да ги убие.

Въпреки това тя продължаваше да търси в мрежите.

А докато търсеше, войната продължаваше да я привлича. Военните операции в Шинджиянг вече се бяха преместили на изток в покрайнините на Хан Китай. Персийците и пакистанците бяха на път да обкръжат двете половини на Китайската армия в Западна Индия.

Новините относно действията на индонезийците и арабите във вътрешността на Китай бяха малко по-уклончиви. Китайците се оплакваха от мюсюлмански парашутисти, извършващи терористични нападения във вътрешността на Китай, и заплашваха, че ако бъдат заловени, те ще бъдат третирани като шпиони и военни престъпници. Халифът реагира незабавно — заяви, че това са редовни войски, в униформа, и изтъкна, че китайците се безпокоят, че войната, която наложиха на други, накрая е дошла в техния двор.

— Ние ще държим китайската войска и китайското правителство персонално и индивидуално отговорни за всяко престъпление срещу наши пленени войници.

Това бе езикът, който само предполагаемите победители можеха да си позволят да използват, но китайците явно взеха това присърце,

обявявайки незабавно, че са били разбрани погрешно и всеки заловен войник в униформа ще бъде третиран като затворник.

За Петра най-забавната страна на китайското преструване беше, че те продължаваха да говорят за войските на индонезийците и арабите като за парашутисти. Просто не можеха да повярват, че слезлите на брега войски са стигнали така бързо толкова навътре в страната.

Изскочи и още нещо. Една от американските новинарски мрежи тъкмо излъчваше изказванията на някакъв пенсиониран генерал, който коментираше информацията от американските шпионски спътници.

— Не мога да разбера защо китайската войска, която беше изведена от Индия преди няколко дни, за да посрещне заплахата в Шинджиянг, не бе използвана в Шинджиянг или върната обратно в Индия. Една цяла четвърт от китайските военни сили седят там без работа.

Петра каза на Бийн, а той се усмихна:

— Вирломи е много добра. Задържала ги е три дни. Колко ли време остава, докато китайската армия в Индия просто остане без амуниции?

— Не върви да започнеш залагания, когато сме само двама.

— Престани да гледаш войната и се залавяй за работата.

— Защо чакаме Ахил да изпрати този сигнал, което, убедена съм, няма да стори? Защо просто не приемем поканата на Питър да се присъединим към него при щурмуването на двора?

— Защото ако Ахил мисли, че ни примамва в капан, ще ни позволи да влезем вътре без нито един изстрел. Така никой няма да умре.

— Освен ние.

— Първо, Петра, няма никакво „ние“. Ти си бременна жена и мен не ме интересува колко си добра във военните дела. Възможно е да не успея да се справя с Ахил, ако жената, която носи моето бебе, е изложена на опасност.

— Значи от мен се очаква да стоя отвън и да чакам, без да знам дали си жив или мъртъв?

— Трябва ли да спорим за това, щом така или иначе ще умра до няколко години? Ако умра, но спася зародишите, ти все още ще можеш да имаш бебета, а ако умреш, няма да имаме дори това, което е вече в утробата ти.

— Не, не, няма да водим повече този спор — ядоса се Петра.

— И второ, ти няма да чакаш отвън и да наблюдаваш, защото ще бъдеш тук, в Дамаск, ще следиш новините от войната и ще четеш Корана.

— И да си скубя косите, защото не знам какво става с теб? Наистина ли ме оставяш тук?

— Самият Ахил може и е хванат в капан в двора на Хегемонията, но той има хора, които изпълняват поръчките му навсякъде. Съмнявам се, че много от тях са били загубени, когато е прекъснал връзката си с Китай. Ако въобще я е прекъснал. Не искам да излизаш оттук, защото в стила на Ахил ще е да те убие още преди да стигнеш до Рибейрау Прету.

— Тогава защо мислиш, че няма да убие теб?

— Защото иска да наблюдавам как умират бебетата.

Петра не можа да се сдържи и избухна в сълзи.

— Извинявай. Не исках да те накарам...

— Разбира се, че не искаше да ме накараш да плача. Аз също не възнамерявах да плача. Просто не ми обръщай внимание.

— Не мога да не обръщам внимание — усмихна се Бийн. — Особено, когато мънкаш, а на пулта ти всеки момент ще капне сопол.

— Това не е сопол! — извика Петра, но после си докосна носа и откри, че е прав. Тя подсмръкна, засмя се, изтича в банята, издуха си носа и сама престана да плаче.

Когато излезе от банята, Бийн лежеше на леглото със затворени очи.

— Съжалявам — каза Петра.

— Аз съжалявам повече.

— Знам, че трябва да отидеш сам. Зная, че аз трябва да остана тук. Знам, но не ми харесва, това е всичко.

Бийн кимна.

— Тогава защо спря да търсиш в мрежите? — попита тя.

— Защото съобщението току-що дойде.

Петра отиде до неговия пулт и погледна екрана. Бийн се беше свързал към някакъв сайт за търг и съобщението беше там:

ТЪРСИ СЕ ДОБРА УТРОБА!

Пет човешки зародиша са готови за имплантиране. Родители, випускници на Военното училище, са починали в трагичен инцидент. Имение се нуждае да се освободи незабавно от тях. Вероятно ще бъдат изключително надарени деца. Ще бъдат осигурени пари срещу попечителство за всяко дете, което бъде успешно имплантирано и доведено до раждане. Кандидатите трябва да докажат, че не се нуждаят от парите. Парите на петимата предложили най-висока цена на търга, ще бъдат държани с писмен документ в лицензирана счетоводна фирма в очакване на преценката.

— Отговори ли? — попита тя. — Или предложи цена?

— Изпратих искане за справка, в което споменах, че бих желал да закупя всичките пет и че ще отида да ги взема лично. Казах му да ми отговори на някой от моите тайни сайтове.

— Но не проверяваш пощата си, за да видиш дали вече ти е отговорил?

— Петра, страх ме е.

— Това е облекчение. Подсказва, че не си луд.

— Той винаги оцелява, не познавам друг толкова добър в оцеляването.

— Не — възрази Петра. — Ти си най-добрият в оцеляването. Той е убиец.

— Той не е мъртъв. Досега винаги е оцелявал.

— Никой не се е опитвал да го убие през половината от живота му. Неговото оцеляване не е голяма работа. Ти обаче години наред имаше по следите си патологичен убиец и въпреки това още си жив.

— Не се страхувам, че ще ме убие — обясни той. — Планирам да умра, чак когато стана толкова висок, че да преча на нисколетящите самолети.

— Отказвам се да играя твоята ужасна малка игра „как-бих-желал-да-умра.“

— Но, ако той ме убие и се измъкне жив оттам, какво ще стане с теб?

— Той няма да излезе жив от там.

— Може би. А ако аз съм мъртъв и всички бебета са мъртви?

— Ще имам това в себе си.

— Ще съжаляваш, че си ме обичала. Аз все още не мога да разбера защо ме обичаш.

— Аз никога няма да съжалявам, че съм те обичала и винаги ще се радвам как, след като те тормозих достатъчно дълго, ти най-сетне реши, че също ме обичаш.

— Не позволявай на никого да нарича детето с глупави прякори заради ниския му ръст.

На пулта му светна иконата за пристигаща поща.

— Имаш писмо — каза Петра.

Бийн въздъхна, седна на стола и отвори писмото.

Мой най-стари приятелю, имам пет малки подаръка, надписани с твоето име, и не остана много време, в което да ти ги предам. Бих желал да ми имаш повече доверие, защото аз никога не съм възнамерявал да ти навредя. Знам, че не ми се доверяваш, ето защо си свободен да доведеш със себе си въоръжен ескорт. Ще се срещнем на открито в източната градина. Източните порти ще бъдат отворени. Ти и първите петима с теб може да влязат. Ако се опитат да влязат повече, всички ще умрете.

Не знам къде си, така че не мога да преценя колко време ще ти е необходимо, за да дойдеш тук. Когато пристигнеш, ще сложа твоята собственост в хладилен контейнер, който е надежден за шест часа при правилна температура. Ако някой от твоя ескорт е специалист, ще му позволя да изследва екземплярите на място и да ги изнесе.

Надявам се, че ти и аз ще си побъбрим известно време за добрите стари времена. Да си спомним за миналите дни, когато заедно доведохме цивилизацията до улиците на Ротердам. Оттогава извървахме дълъг път. И двамата променихме света. Аз повече от теб, хлапако.

Разбира се, ти се ожени за единствената жена, която някога съм обичал, така че може би накрая нещата ще се балансират.

Естествено, нашият разговор ще бъде по-приятен, ако към края ти ме изведеш от двора и ми осигуриш безопасен преход до място по мой избор. Но аз разбирам, че това може да не бъде в твоята власт. Ние, гениите, винаги сме създания с ограничени възможности. Знаем какво е най-добро за всеки, но не можем да действаме самостоятелно, докато не убедим по-нисшите създания да изпълняват нашите молби. Те просто не разбират колко по-щастливи биха били, ако престанеха да мислят за себе си, защото така или иначе не им се удава.

Успокой се, Бийн. Това беше шега. Или по-скоро неукрасена истина. Често е едно и също.

Целуни Петра от мен. Уведоми ме кога да отворя портите.

— Наистина ли очаква да му повярваш, че просто ще ти позволи да вземеш бебетата?

— Просто прави размяна срещу своята свобода — отвърна Бийн.

— Единствената размяна, която ще направи, е твоят живот срещу техния.

— О, така ли тълкуваш съобщението?

— Той има предвид точно това и ти го знаеш. Очаква и двамата да умрете там.

— Въпросът е дали зародишите наистина са при него.

— Едва ли, по-скоро са в лаборатория в Москва или в Йоханесбург, или на боклука някъде в Рибейрау.

— Сега кой е черноглед?

— Очевидно не е в състояние да ги пласира за имплантиране. Така че за него те представляват провал. Вече нямат стойност. Защо да ти ги пази за теб?

— Аз не съм казал, че ще приема неговите условия.

— Но ще ги приемеш.

— Най-трудното нещо при едно отвличане винаги е размяната, откупа за заложника. Някой винаги трябва да се довери на някого и да даде своята част, преди да е получил онова, което притежава другия.

Но този случай е наистина странен, защото Ахил всъщност не иска нищо от мен.

— Освен смъртта ти.

— Но той знае, че аз вече умирам. Предложението му изглежда толкова безсмислено.

— Той е луд, не си ли го забелязал?

— Да, но не и според него самия. Имам предвид, че не е шизофреник. Той вижда реалността, както я виждаме ние. Не се самозаблуждава. И така, как вижда той изхода от тази игра? Дали просто ще ме застреля, когато влизам вътре, или ще ми позволи да спечеля, може би дори да го убия, за да е шегата за моя сметка, защото зародишите, които ми дава, не са нашите? Навярно ще са резултат от трагичното съвокупление на най-глупавите хора. Вероятно двама журналисти.

— Ти се шегуваш с това, Бийн, а аз...

— Аз ще хвана следващия полет. Ако се сетиш за още нещо, прати ми имейл. Ще си проверя пощата най-малко още веднъж, преди да се срещна със старото си приятелче.

— Не са при него. Отдавна ги е раздал на сподвижниците си.

— Напълно възможно.

— Не отивай.

— Изключено.

— Бийн, ти си по-умен от него, но неговото предимство е, че той е по-брутален от теб.

— Не разбрах...

— Аз познавам и двама ви по-добре, отколкото всеки друг на света.

— Без значение колко добре мислим, че познаваме хората, в края на краищата всички сме си чужди.

— О, Бийн, кажи ми, че не вярваш в това.

— Това, само по себе си, е очевадна истина.

— Аз те познавам! — настоя тя.

— Не. Не ме познаваш. Но всичко е наред, защото аз на практика също не се познавам, да не говорим колко познавам теб. Ние не разбираме никого, дори себе си. Но Петра, шшт, слушай. С теб създадохме нещо друго. Тази женитба. Тя се състои от двама ни, а заедно ставаме нещо друго. Това знаем. Не аз, не ти, а каквото сме ние,

който сме ние заедно. Сестра Карлота цитираше Библията, според която мъжът и жената се женят, за да станат една плът. Звучи мистично и изключително странно, но в известен смисъл е вярно. А когато аз умра, ти няма да имаш Бийн, но ще продължаваш да имаш Петра-с-Бийн, Бийн-с-Петра, както и да кръстим това ново създание, което направихме.

— Според тази логика излиза, че през месеците, които прекарах с Ахил, сме изградили някакво отвратително чудовищно създание Петра-с-Ахил?

— Не, Ахил не изгражда създания. Той само ги открива, възхищава им се и ги разкъсва на парчета. Няма никакъв Ахил-с-някого. Той е просто... празен.

— А какво стана с теорията на Ендър, че трябва да познаваш врага си, за да го победиш?

— Все още е вярна.

— Но нали всички си бяхме чужди...

— Това е въображаемо. Ендър не беше луд, ето защо знаеше, че това е само въображаемо. Целта е да видиш света през очите на своя враг, за да разбереш какво означава всичко това за него. Колкото си по-добър в това, толкова повече време ще прекараш в света, както го вижда той, толкова по-добре ще разбереш как той вижда нещата, как възприема постъпките си.

— И ти си направил това с Ахил?

— Да.

— Значи знаеш какво възнамерява да прави.

— Изготвил съм си списъче с неща, които очаквам.

— Ами ако си допуснал грешка? Единственото сигурно нещо е, че каквото и да очакваш от Ахил, той ще те изненада.

— Това е негов специалитет.

— И така, твоето списъче...

— Ами, виж, начинът, по който изготвих списъка, е следният: сетих се за всички неща, които си мисля, че би могъл да направи, и не сложих никое от тях в списъка. Записал съм си само нещата, които не мисля, че би направил.

— Това ще свърши работа.

— Може би.

— Прегърни ме, преди да тръгнеш.

Той я прегърна.

— Петра, ти мислиш, че няма да ме видиш отново, но аз предполагам, че ще ме видиш.

— Осъзнаваш ли колко ме плаши това „предполагам“?

— Аз може да умра от апандисит в самолета на път за Рибейрау. Нищо не е сигурно.

— С изключение на това, че те обичам.

— С изключение на това, че се обичаме взаимно.

Полетът на Бийн беше стандартното мъчение да седиш часове наред в затворено пространство. И понеже летеше на запад, изтощението не беше за подценяване. Отначало смяташе да отиде при Ахил веднага щом пристигне, но размисли. Нуждаеше се от ясна мисъл, за да е в състояние да импровизира и да действа бързо. Нуждаеше се от сън.

Питър го чакаше пред вратата на самолета. Титлата хегемон му осигуряваше привилегии, които се отказваха на останалите хора на летището.

Поведе го надолу по стълбите към кола, която ги закара право до хотела, избран за команден пост на МФ. Войници на МФ стърчаха до всеки вход, а Питър го увери, че има снайперисти във всяка от околните сгради, както и в тази.

— И така — започна хегемонът, когато останаха сами в стаята на Бийн, — какъв е планът?

— Явно очакваше, че имам.

— Нямах ли? Дори цел?

— О, имам две цели. Обещах на Петра, че веднага щом открадна нашите зародиши, ще ѝ ги върна, а междуременно ще убия Ахил.

— И нямаш никакви планове как ще го направиш?

— Имам няколко. Но във всеки случай, каквито и да са, няма да свършат работа, ето защо мисля да не им се осланям много-много.

— Всъщност Ахил вече не е толкова важен. Имам предвид, че е важен, защото всеки в този двор е негов пленник, но на световната сцена е загубил цялото си влияние. То изчезна като дим, когато свали совалката и китайците се отказаха от него.

Бийн поклати глава:

— Наистина ли мислиш, че ако сега се измъкне няма да се върне към старите си игри? Според мен вече разполага със зрители за медицинското си шоу.

— Предполагам, че няма недостиг на хора от правителството с мечти за власт, с каквато той може да ги съблазни, или тайни, за да ги изнудва, но...

— Питър, аз съм тук, за да ме измъчва и после да ме убие. Ето защо съм тук. Аз съм *Неговото* намерение. *Неговата* цел.

— Е, ако неговият план е единственият, тогава...

— Така е, Питър. Той е човекът с плана този път. А аз съм този, който може да го изненада, ако не правя това, което той очаква.

— Добре. Аз ще вляза.

— Какво?

— Убеди ме. Аз ще вляза.

— Къде ще влезеш?

— Възнамерявам да вляза с теб.

— Не, няма да влезеш.

— Аз съм хегемон. Няма да стоя отвън, докато ти влизаш и спасяваш мои хора.

— Той ще бъде много щастлив да те убие заедно с мен.

— Първо ще очисти теб.

— Не, първо теб.

— Както и да е. Ти няма да влезеш през тези порти, ако аз не съм сред петимата.

— Слушай, Питър. Причината да сме в такова опасно положение е, че се мислиш за по-умен от всеки друг, и независимо какъв съвет получаваш, винаги си вървиш, вирнал нос, и обикновено правиш нещо изумително глупаво.

— Но после си сърбам попарата.

— Признавам ти заслугата.

— Не искам да правя нещо, с което не си съгласен. Това шоу е твое.

— Тогава настоявам всичките петима в този ескорт да са добре тренирани войници.

— Няма смисъл — петима няма да са достатъчни, ако се стигне до престрелка. Шансът за теб е да няма никаква стрелба. Не пречи, аз да съм един от петимата.

— Но аз не искам да умреш с мен.

— Това ме устройва, аз също не искам да умра с теб.

— Ти имаш пред себе си още седемдесет или осемдесет години живот. Нима възнамеряваш да ги залагаш? При мен, знаеш, рискът не е кой знае колко голям, защото аз играя с джобни пари — не ми остава много да живея.

— Ти си най-добрият, Бийн.

— Това беше в училище. Какви армии съм командвал оттогава? Други хора воюват непрекъснато сега. Аз не съм най-добрият. Аз съм се оттеглил.

— Не можеш да се оттеглиш от собственото си съзнание.

— Хора непрекъснато се оттеглят от своето съзнание. Репутацията им обаче не ги оставя на мира.

— Обичам да водя философски спорове с теб, но ти се нуждаеш от сън, аз — също. Ще се видим сутринта при източните порти.

След миг излезе и затвори вратата.

И така, какво означаваше това внезапно напускане?

В Бийн се прокрадва подозрението, че може би накрая Питър му бе повярвал, че няма план, нито гаранция да спечели, нито дори минимален шанс за победа. Ако под победа той имаше предвид изход, при който Бийн е жив, Ахил е мъртъв и бебетата са спасени. Без съмнение Питър трябваше да изтича и да се снабди със застраховка живот. Или да си измисли спешен ангажимент в последната минута, който в края на краищата щеше да му попречи да мине през портите с Бийн.

— Така съжалявам — щеше да каже, — много искам да дойда с теб, но знам, че ще се справиш и без мен.

Бийн очакваше, че ще му е трудно да заспи заради леката дрямка по време на полета и напрежението от предстоящите събития.

Обаче заспа толкова бързо, че дори забрави да изгаси лампата.

На сутринта изпрати съобщение до Ахил, в което насрочи срещата за след около час. После написа кратка бележка до Петра, за да я увери, че мисли за нея, в случай че се окаже последният ден от живота му. Драсна няколко реда и до родителите си и Николай. Поне те

щяха да са в безопасност, ако заедно със себе си успееше да погуби и Ахил.

Щом слезе по стълбите, откри, че Питър вече го чака до колата на МФ, която щеше да ги закара до установената граница около двора.

Пътуваха мълчаливо, защото нямаше нищо повече за казване.

При границата, близо до източните порти, Бийн установи, че Питър не беше излъгал — МФ бяха приготвили ескорт. Чудесно, макар че нямаше да му трябва.

Както бе помолил, преди да напусне Дамаск, МФ бяха осигурили доктор, двама добре тренирани снайперисти и напълно екипиран специален отряд за подкрепление, от който един войник щеше да се присъедини към групата на Бийн.

— Ахил ще носи със себе си контейнер, който ще изглежда като преносим хладилник за половин дузина замразени зародиши — обясни Бийн на войника от специалния отряд. — Ако те накарам да го изнесеш отвън, значи съм сигурен, че това е бомба или съдържа някаква отрова. Отърви се от него, щом го изнесеш. Ако в края на краищата се окаже, че наистина са зародиши... грешката ще е моя и ще обясня всичко на съпругата си. Ако обаче накарам доктора да го изнесе, това ще означава, че вътре са зародишите, ето защо ви моля да внимавате с тях.

— Ами ако не си сигурен? — попита Питър.

— Ще бъда сигурен — отвърна Бийн — или няма да го дам на никого.

— Защо просто не го изнесеш ти? — попита войникът от специалния отряд. — Щом излезеш, ще ни кажеш какво да правим.

— Господин Делфики не очаква да излезе жив — обясни хегемонът вместо него.

— Моята цел за всички вас четиримата — каза Бийн, — е да излезете отгук невредими. А това няма да стане, ако започнете да стреляте, независимо по каква причина. Ето защо никой от вас няма да носи заредено оръжие, включително Питър.

Те го погледнаха, сякаш бе полудял.

— Аз няма да вляза вътре невъоръжен — отсече един от мъжете.

— Чудесно. Тогави ще влезем с един по-малко. Ахил не каза, че трябва непременно да доведе петима.

— Технически — обади се Питър — вие няма да сте невъоръжени, а с незаредени оръжия. Ще ви третираш, сякаш имате куршуми, защото няма да знаят, че нямате.

— Аз съм войник, а не мухльо — процеди мъжът и се отдалечи.

— Някой друг? — попита Бийн.

В отговор другите извадиха пълнителите и ги изпразниха, накрая изхвърлиха и куршума от затвора.

— Аз не нося оръжие — каза докторът.

— Не е нужен зареден пистолет, за да носиш бомба — каза войникът от спец отряда.

Така, с малък пластмасов пистолет двацет и втори калибър, затъкнат отзад на кръста, Бийн остана единственият член на групата със заредено оръжие.

— Мисля, че сме готови да вървим — каза той.

Беше светла тропическа утрин, когато влязоха в източната градина. Птиците по всички дървета кряскаха оживено, сякаш се опитваха да запомнят нещо, но все не им се удаваше. Хора не се виждаха.

Бийн не възнамеряваше да броди наоколо, за да търси Ахил, и определено не смяташе да се отдалечава от портите. Ето защо спря на около десетина крачки от тях. Същото сториха и останалите.

И зачакаха.

Не отне много време. Войник с хегемонска униформа излезе на открито, скоро го последваха още няколко. Общо бяха петима.

Суриявонг.

Той не направи знак, че ги е познал. По-скоро гледаше през Бийн и през Питър, сякаш не означаваха нищо за него.

Ахил излезе зад тях, но остана близо до дърветата, така че да не е лесна мишена за снайперистите. Носеше, както бе обещал, малък преносим хладилник.

— Бийн! — приветства го с усмивка. — Боже колко си пораснал!

Бийн не отговори.

— О, май не сме в добро настроение, а? — подхвърли Звярът. — Всъщност аз също не съм. Да те видя отново е почти сантиментален

миг в живота ми. Да те видя като мъж. Все пак те познавам от ей толкова нисичък.

Той протегна преносимия хладилник.

— Те са тук, Бийн.

— Възнамеряваш просто да ми ги дадеш?

— На практика нямам полза от тях. Нямахте кандидати за търга.

— Волеску премина през много неприятности, за да ти ги достави.

— Какви неприятности? Той само подкупи един пазач, при това с мои пари.

— Между другото, как склони Волеску да ти помогне?

— Задължен ми е. Аз го освободих от затвора. Накарах нашия блестящ хегемон тук да ми даде властта да наредя освобождаването на затворниците, чиито престъпления са престанали да бъдат престъпления. Той изобщо не стопли, че ще освободя твоя създател.

Ахил се усмихна на Питър.

Хегемонът не коментира.

— Бийн, ти си тренирал добре тези мъже. Да бъда с тях е като... като да съм отново с нашето семейство. Като по улиците, помниш ли?

Бийн отново не каза нищо.

— Ами добре, явно не искаш да си побъбрим, така че си вземи зародишите.

Бийн си спомни един много важен факт. Ахил не се стремеше да убие жертвите си непременно със собствените си ръце. За него бе достатъчно те да умрат, независимо дали ще е в негово присъствие.

— Би ли ми направил услуга? — обърна се Бийн към войника от спец отряда. — Искам да изнесеш хладилника навън, аз ще остана да поговоря с Ахил няколко минути.

Войникът отиде до Ахил и взе преносимия хладилник.

— Чуплив ли е? — попита.

— Обезопасен и подплатен е, но не играйте футбол с него — ухили се Звярът.

Войникът излезе през портите и се изгуби от поглед.

— И така, за какво точно искаш да говорим? — попита Ахил.

— Любопитен съм относно два малки въпроса.

— Ще слушам. Може би ще отговоря.

— В миналото в Хайдерабад един китайски офицер те повали в безсъзнание, за да ни извади от безизходното положение.

— О, той ли беше?

— Какво се случи с него?

— Не съм сигурен. Мисля, че неговият хеликоптер бе свален в битка само няколко дни по-късно.

— Аха... твърде лошо. Исках да го попитам какво е почувствал, като те е ударил.

— Всъщност, Бийн, не сме ли и двамата достатъчно големи за този вид подигравки?

Отвън се чу приглушена експлозия.

Ахил се огледа стреснато:

— Какво беше това?

— Предполагам, че беше експлозия.

— На какво?

— На бомбата, която току-що се опита да ми дадеш вместо зародишите — обясни Бийн.

Ахил се опита за момент да си придаде невинен израз на лицето:

— Аз не зная какво си... — После осъзна, че няма смисъл от този цирк, извади дистанционния детонатор от джоба си и натисна бутона няколко пъти. — По дяволите цялата тази съвременна технология! Никога нищо не действа правилно! — Той се ухили на Бийн. — Не можеш да отречеш, че опитах.

— И така... у теб ли са зародишите или не?

— Те са вътре, в безопасност — отвърна Ахил.

Бийн знаеше, че това е лъжа. Всъщност още вчера бе решил, че най-вероятно зародишите изобщо не са донасяни тук.

Но щеше да извлече повече полза, като се престореше, че вярва на Ахил. Пък и винаги съществуваше шанс да не е лъжа.

— Покажи ми.

— Ще се наложи да влезеш.

— Добре.

— Това ще ни извади извън обсега на снайперистите, с които несъмнено си оградил двора от всички страни, за да ме застрелят.

— И извън обсега на онзи, който си внедрил сред тях, за да застреля мен.

— Бийн, бъди реалист. Ти ще си мъртъв, когато го поискам.

— Не е съвсем вярно. Ти си ме искал мъртъв много по-често, отколкото аз съм умирал.

Ахил се ухили:

— Знаеш ли какво каза Поук, точно преди да я сполети онзи нещастен случай с падането в Рейн?

Бийн замълча.

— Каза, че не трябва да ти имам зъб, задето си й казал да ме убие, когато се срещнахме за пръв път. „Той е само едно малко дете — каза тя. — Той не знаеше какво говори.“

Бийн продължи да мълчи.

— Ще ми се да можех да ти кажа и последните думи на сестра Карлота, но... знаеш, че войната често е причина за случайни жертви.

— Зародишите — напомни му Бийн. — Обеща, че ще ми покажеш къде са.

— Добре тогава. Следвай ме.

Веднага след като Ахил им обърна гръб, докторът погледна Бийн и заклати глава като обезумял.

— Всичко е наред — успокои го Бийн. — Всички можете да излезете навън. Повече не сте ми нужни.

Ахил се обърна отново с лице към Бийн:

— Освобождаваш целия си ескорт?

— Освен Питър. Той настоява да остане с мен.

— Не чух да го казва. Помня колко бързо напусна това място. Останах с впечатлението, че не иска да го види отново.

— Опитвам се да разбера как успя да заблудиш толкова много хора — обясни Питър.

— Но аз не се опитвах да заблудя теб — каза Ахил. — Макар да разбирам защо такива като теб копнеят да намерят наистина умел лъжец, за да се учат от него.

Смеейки се, Ахил се обърна отново и ги поведе към главния офис на сградата.

Питър се приближи до Бийн и прошепна:

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Казах ти и преди, че нямам никаква идея.

Щом влязоха, бяха посрещнати от още дузина войници. Бийн ги познаваше всичките по име, но не им каза нищо, а те не посмяха да го погледнат в очите. Преструваха се, че за пръв път го виждат.

„Какво иска Ахил? — трескаво мислеше Бийн. — Неговият първи план беше да ме изпрати извън двора с дистанционно управлявана бомба, значи не смята да ме оставя жив. Сега ме е заобиколил с войници, а не им казва да стрелят.“

Ахил се обърна към него.

— Бийн, не мога да повярвам, че не се погрижи по никакъв начин да уредиш излизането ми оттук.

— Затова ли се опита да ме взривиш?

— Това беше, когато помислих, че ще се опиташ да ме убиеш веднага щом получиш зародишите. Защо не го направи?

— Защото знаех, че няма да получа зародишите.

— С Петра смятате ли ги вече за свои деца? Измислихте ли им имена?

— Не съществува никакво споразумение да ти уреждам излизането от тук, защото няма място, където можеш да отидеш. Единствените хора, на които все още им пукаше за теб, са заети да получават ритници в задника от банда ядосани мюсюлмани. Вече не можеш да отидеш и в космоса, защото свали совалката.

— Което си е право, Бийн, но никой не биваше да знае, че аз съм извършителят. Някой ще ми каже ли защо Питър не беше на совалката? Предполагам, че сте заловили моя информатор.

Той местеше погледа си от Питър към Бийн и обратно.

Бийн нито потвърди, нито отрече. Питър също запази мълчание. Ами ако Ахил оцелееше след тази среща? Защо да стоварват гнева му върху човек, който вече има достатъчно неприятности в живота си?

— Ако сте заловили моя информатор — продължи Ахил, — защо, за Бога, Чамраджнагар, или Граф, ако е бил той, все пак е изстрелял совалката? Беше ли залавянето ми чак толкова важно, че да рискуват една совалка и нейния екипаж само за да ме заловят? Признавам, че съм... поласкан. Все едно съм спечелил Нобелова награда за най-голям негодник.

— Аз мисля — каза Бийн, — че изобщо не са при теб. Убеден съм, че си ги разпръснал веднага щом си ги получил, и навярно вече си ги имплантирал.

— Грещиш — отвърна Ахил. Бръкна в джоба на панталоните си и извади малък контейнер, също като онзи, в който бяха замразени зародишите. — Донесох един, за да ти го покажа. Разбира се, малко се

е размразил от телесната ми топлина и прочие. Какво мислиш? Имаме ли време да имплантираме този малък паразит в някого? Чувам, че Петра вече е бременна, така че не можеш да използваш нея. Сещам се! Майката на Питър! Ще ѝ хареса, нали е свикнала да ражда гении? Ето, Питър, дръж!

Той хвърли контейнера към хегемона, но твърде силно, така че той мина над протегнатата ръка на Питър и се удари в пода. Не се счупи, а започна да се търкаля.

Ахил се обърна към Бийн:

— Няма ли да го вземеш?

Бийн сви рамене. Отиде до мястото, където контейнерът спря. Течността в него се плискаше. Напълно разтопена.

Той стъпи върху него и го счупи.

Ахил подсвирна:

— Ау! Какъв строг баща! Явно на децата ти нищо не им се разминава безнаказано.

Бийн отиде към Ахил.

— Добре, Бийн, виждам колко си ми ядосан, но аз никога не съм твърдял, че съм добър спортист. Нима съм имал възможност да играя с топка? Ти израсна там, където и аз. Не съм виновен, че не умея да хвърлям точно.

Той продължаваше да го дразни, но Бийн видя, че Ахил вече се страхува. Явно очакваше Бийн да моли или да скърби и така да попадне във властта му. Но Бийн вече умееше да вижда през очите на Ахил и сега разбра: действай така, както твоят враг дори не би помислил, че ще действаш.

Бийн извади плоския пистолет двайсет и втори калибър. Насочи го към дясното око на Ахил, после към лявото.

Ахил отстъпи няколко крачки назад.

— Не можеш да ме убиеш. Не знаеш къде са зародишите.

— Знам, че не са у теб и че няма да ги получа, преди да ти осигуря изход навън. А аз няма да го осигуря. Това значи, че зародишите завинаги са загубени за мен. Защо да те оставя да живееш?

— Сури — каза Ахил. — Спиш ли?

Суриявонг извади дългия си нож от канията.

— Не ти трябва нож — сопна се Ахил. — Той има пистолет.

— Не мърдай, Ахиле — каза Бийн. — Приеми го като мъж. Освен това, ако не улуча, ти ще останеш жив, но ще прекараш остатъка от дните си с повреден мозък. А и двамата искаме това да свърши чисто и окончателно, нали?

Ахил измъкна от джобовете си още едно шишенце.

— Това също е истинско, Бийн. — Той протегна ръка. — Ти уби един зародиш, но все още имаш другите четири.

Бийн го изби от ръката му и стъклото се разби, когато падна на пода.

— Убиваш собствените си деца!

— Познавам те. Известно ми е, че изобщо не би ми обещал нещо, което в действителност ще ми доставиш.

— Суриявонг! — извика Ахил. — Застреляй го!

— Сър — каза Суриявонг.

Това бе първият звук, който издаде, откакто Бийн влезе през източните порти.

Суриявонг коленичи, постави ножа върху гладкия под и го плъзна към Ахил. Оръжието спря при краката му.

— Как да разбирам това? — попита Ахил.

— Като даване на нож на заем.

— Но той има пистолет!

— Очаквам сам да решавате проблемите си. Не искам да подлагам на риск живота на хората си.

— Застреляй го! — извика Ахил. — Мислех, че си ми приятел.

— Казах ви още от самото начало — поясни Суриявонг. — Аз служа на хегемона.

С тези думи Суриявонг обърна гръб на Ахил.

Същото сториха и другите войници.

Сега Бийн разбра защо Суриявонг работеше така усилено, за да заслужи доверието на Ахил: за да може да го предаде в момент на криза.

Ахил се засмя нервно:

— Хайде, Бийн. Познаваме се отдавна. — Беше се опрял на стената. Опитваше да се облегне на нея, но краката му трепереха и той започна да се плъзга надолу по стената. — Познавам те, Бийн. — Ти просто не можеш да убиеш хладнокръвно човек, без значение колко го мразиш... Сърцето ти не позволява да го направиш.

— Напротив, позволява.

Бийн насочи пистолета към дясното око на Ахил и дръпна спусъка. Окото се затвори от вятъра, създаден от движението на куршума при минаването между клепачите и от унищожаването на самото око. Главата леко се килна от силата на малкия куршум, който влезе, но не излезе.

Ахил се свлече на пода.

Това нямаше да върне Поук или сестра Карлота, или който и да е от другите хора, които бе убил. Нямаше да върне света обратно в положението, в което беше, преди Ахил да започне да ги разделя и събира, когато си поиска. Нямаше да сложи край на войните, които бе започнал. Нямаше да направи Бийн по-щастлив. Липсваше радостта от отмъщението и от възтържествуването на справедливостта.

Но едно беше ясно: Ахил нямаше никога да убива отново.

Това бе всичко, което Бийн можеше да поиска от един малък двайсет и две калибров пистолет.

20. У ДОМА

От: ТвоятаПлът%Vegetable@Freebie.net
До: МоятКамък%Maiden@Freebie.net
Относно: Ела си у дома

Той е мъртъв.
Аз не.
Не бяха у него.
Ще ги намерим по един или по друг начин, преди да умра.
Ела си у дома. Никой повече няма да се опитва да те убие.

Петра летеше с търговски реактивен самолет със запазено място под собственото си име, използвайки собствения си паспорт.

Целият Дамаск се вълнуваше, защото вече бе провъзгласен за столица на Мюсюлманския свят, обеднил се за пръв път от близо две хиляди години. И сунитските, и шиитските лидери приеха халифа. А Дамаск беше център на всичко това.

Но нейното вълнение беше друго. Причината бе отчасти съзряването на плода в утробата ѝ и промените, които ставаха с нейното тяло; и отчасти облекчението от липсата на смъртната присъда, която Ахил толкова отдавна бе предвидил за нея.

Най-често обаче причина за вълнението ѝ бе замайващото усещане, че е била на ръба да загуби всичко и в края на краищата е спечелила. При тази мисъл, докато вървеше по коридора между седалките в самолета, колената ѝ омекнаха и тя едва не падна.

Един мъж зад нея я хвана за лакътя и ѝ помогна.
— Добре ли сте?

— От скоро съм бремна — обясни тя.

— Трябва да се научите да не падате, преди бебето да е станало твърде голямо.

Тя се засмя и му благодари. Остави багажа си в определеното за него място над главата — без да се нуждае от помощ, слава Богу — и седна на мястото си.

От една страна ѝ беше мъчно, че пътува без своя съпруг.

От друга страна бе чудесно, че лети към него и към дома.

Той я посрещна на летището и я приюти в огромната си прегръдка. Ръцете му бяха толкова дълги. Бяха ли пораснали през няколкото дни, откакто я бе оставил?

Тя отказа да мисли за това.

— Чух, че си спасил света — изрече тя, щом той най-сетне я пусна.

— Не вярвай на тези слухове.

— Моят герой.

— Бих предпочел да съм твоят любовник — прошепна Бийн.

— Моят великан — отвърна тя, също шепнешком.

В отговор той отново я прегърна, после се наклони назад, повдигайки я от земята. Тя се засмя, когато той започна да я върти в кръг като дете.

Начинът, по който я въртеше баща ѝ, докато беше малка.

Начинът, по който Бийн никога нямаше да върти техните деца.

— Защо плачеш?

— Само имам сълзи в очите. Това не е *плач*, а сълзи от типа „щастлива-съм-да-те-видя“

— По-скоро се радваш, че тук дърветата растат, без да се налага да ги садиш и поливаш.

Няколко минути по-късно излязоха от летището. Той беше прав, тя наистина се радваше, че вече не е в пустинята. През годините, докато живееше в Рибейрау, бе открила колко обича места с тучна растителност. Обичаше земята около нея да е жива, всичко да е зелено, цялата тази фотосинтеза да продължава пред хората без никаква съдържаност. Обичаше създанията, които се хранеха със слънчева светлина и пиеха дъжд.

— Чудесно е да си бъдеш у дома.
— Сега вече и аз съм си у дома — отбеляза Бийн.
— Но ти отдавна си тук — каза тя.
— Но досега те нямаше теб.
Тя въздъхна и се притисна леко към него.
Взеха първото такси.

Разбира се, отидоха в двора на Хегемонията, но вместо в техния дом — ако изобщо беше техен дом, тъй като се бяха отказали от него в онзи далечен ден на Филипините, когато се оттеглиха от служба при хегемона — Бийн я заведе право в кабинета на хегемона.

Питър я очакваше там заедно с Граф и родителите си. Имаше прегръдки, после пак целувки и ръкостискания, които преминаваха в прегръдки.

Питър им разказа всичко, което се беше случило в космоса. После накараха Петра да им разкаже за Дамаск, макар тя да протестираше, че той не е нищо особено, а просто град, щастлив от победата.

— Войната още не е свършила — напомни Питър.

— Те са изпълнени от стремеж за мюсюлманско единство — каза Петра.

— Както знаете, следващото важно нещо е, че християните и евреите се обединиха — обади се Граф. — В края на краищата единствената пречка помежду им беше тази работа с Исус.

— Хубаво е — каза Тереза — да има по-малко разделение на света.

— Ще са нужни още много разделяния, за да се стигне до въпросното „по-малко разделение“ — подхвърли Джон Пол.

— Аз ви казах, че хората в Дамаск са щастливи, но не знам дали това е правилно — каза Петра. — Вече назряват неприятности. Един имам проповядва, че Индия и Пакистан трябва да се обединят отново под управлението на едно-единствено правителство.

— Нека отгатна — изсумтя Питър. — Сигурно е мюсюлманин.

— Ако им харесва това, което Вирломи причини на китайците — каза Бийн, — направо ще заобичат онова, към което тя може да подтикне индусите, за да се освободят от пакистанците.

— Едва ли — поклати глава Петра. — Все едно Питър да заобича речта на иракския политик, който обяви, че в свят, дарен от Аллах с халиф, няма нужда от хегемон.

Те се засмяха, но скоро лицата им станаха сериозни.

— Може би е прав — каза Питър. — Може би, когато тази война свърши, халифът ще бъде хегемонът, фактически, ако не по име. Лошо ли ще е? Целта беше да се обедини света в мир. Аз се зах доброволно да опитам, но ако го направи някой друг, няма да искам смъртта му, защото ме е изместил.

Тереза го хвана за китката, а Граф тихо се засмя.

— Продължавай да говориш в този дух — усмихна се майка му — и най-сетне ще разбере защо съм те подкрепяла през всичките тези години.

— Халифът не възнамерява да замести хегемона — успокои го Бийн, — нито да заличи нуждата от него.

— Така ли? — изненада се Питър.

— Един лидер не може да закара своите хора на място, където те не искат да отидат.

— Но те искат той да управлява света — възрази Петра.

— Но за да управлява света, Алай трябва непрекъснато да постъпва така, че целият свят да бъде доволен от неговото управление — обясни съпругът ѝ. — Уви, не е възможно да направи един немюсюлманин доволен, без да направи един правоверен мюсюлманин крайно недоволен. Това провали китайците в Индия. Не може да погълнеш една нация. Тя ще намери начин да бъде повърната. Моля за твоего извинение, Петра.

— Значи твоят приятел Алай ще го осъзнае и няма да управлява немюсюлманските народи? — попита Тереза.

— Нашият приятел Алай няма да има никакъв проблем с тази идея — каза Петра. — Въпросът е дали това ще важи и за следващия халиф.

— Надявам се, че няма да си спомняме този ден — подхвърли Граф — като времето, когато ние шестимата сме започнали следващата война.

— Както казах преди — обади се Питър, — тази война още не е свършила.

— И двете китайски армии на фронтовата линия в Индия са обкръжени, а обръчът се затяга — каза Граф. — Аз не мисля, че им е присъщ Сталинградския стил на отбрана, а ти? Турските армии са достигнали Хуанг Хе, а Тибет току-що е обявил своята независимост и изритва китайските войски от земята си. Индонезийските и арабските отряди са неуловими и вече правят сериозен пробив във вътрешните комуникации в Китай. Въпрос на време е те да осъзнаят, че е безсмислено да продължават да убиват хора, когато изходът е неизбежен.

— Ще загинат още много войници, преди правителствата да го осъзнаят — поклати глава Тереза.

— Майка ми винаги гледа оптимистично на нещата — подхвърли Питър и всички се засмяха.

Все пак, накрая дойде време за Петра да чуе разказа за случилото се в двора. Питър разказа по-голямата част, защото Бийн непрекъснато прескачаше всички подробности и бързаше към края.

— Мислиш ли, че Ахил е очаквал Суриявонг да убие Бийн? — попита Петра.

— Аз мисля — отвърна Бийн, — че Суриявонг му е обещал да го стори. Сури е явно е предвидил всичко още от началото. Той се е наложил като необходим за Ахил. Спечелил е неговото доверие. Цената на това беше загубване на доверието на всеки друг.

— Освен на твоето — каза Петра.

— Ами, нали разбираш, аз *познавам* Сури. Въпреки че човек никога не опознава истински който и да е... само не хвърляй моите думи обратно по мен, Петра...

— Не съм ги хвърлила! Нямах такова намерение!

— Аз влязох в двора без план, само с едно реално предимство. Знаех две неща, които Ахил не знаеше. Знаех, че Сури никога няма да се постави в услуга на човек като Ахил, ето защо бях сигурен, че се преструва. И знаех нещо за себе си. Знаех, че на практика бих могъл да убия хладнокръвно човек, ако е необходимо, за да бъдат в безопасност моята жена и моите деца.

— Да — съгласи се Питър, — мисля, че Ахил до последно отказваше да повярва, че си способен на това.

— Не е било хладнокръвно — обади се Тереза.

— Напротив, беше — възрази Бийн.

— Беше, майко — потвърди Питър. — Това бе правилният избор и Бийн реши да го направи. Едва ли е репетирал, преди да го стори.

— Така постъпват героите — каза Петра. — Правят необходимото, каквото и да е то, за доброто на близките си.

— Заговорихме за герои — подсмихна се Бийн, — значи е време да си вървим у дома.

— Вече? — изненада се Тереза. — Петра току-що дойде. Освен това трябва да ѝ разкажа всичките ужасни истории за трите ми трудни раждания. Мое задължение е да ужася бъдещата майка. Това е традиция.

— Не се безпокойте, госпожо Уигин — успокои я Бийн. — Ще я връщам тук поне веднъж на няколко дни. Не живеем далеч.

— Ще ме връщаш обратно тук ли? — недоумяваше Петра.

— Забрави ли, че напуснахме службата си при хегемона? Ние работехме за него само за да се бием срещу Ахил и китайците. Вече няма какво да вършим тук. Имаме достатъчно пари от пенсиите от Военното училище, така че няма нужда да живеем в Рибейрау Прету.

— Но на мен ми харесва тук — каза Петра.

— Мда-а. Първият семеен скандал — усмихна се Джон Пол.

— Само защото още не си живяла в Аракара. Това е чудно място за Отглеждане на деца.

— Познавам Аракара — възрази Петра. — Ти си живял там със сестра Карлота, нали?

— Живях навсякъде със сестра Карлота, но мястото е наистина чудесно за отглеждане на деца.

— Ти си грък, а аз съм арменка. Разбира се, трябва да възпитаваме нашите деца да говорят португалски.

Къщата, наета от Бийн, беше малка, но имаше втора стая за бебето и хубава малка градина, както и маймуни, които живееха по високите дървета на съседния имот зад тях. Петра си представяше как малкото ѝ момиче или момче излиза да си играе, чува бърборенето на маймуните и се наслаждава на шоуто, което те изнасят за всички новодошли.

— Но тук няма мебели — изненада се Петра.

— Знаех, че рискувам живота си, избирайки къща без теб — обясни Бийн. — Да избира и мебелировката обаче беше прекалено голям риск, така че тук ти имаш думата.

— Добре. Ще направя за теб богато украсена с гирлянди розова стая.

— Ще спиш ли и ти там с мен?

— Разбира се.

— Тогава богато украсена с гирлянди розова стая ме устройва, щом този цвят е неизменна част от уютата в нея.

Питър не беше сантиментален и не виждаше смисъл да организира погребение за Ахил, но Бийн настоя поне за опело на гробищата и плати за надписа върху надгробния паметник. Краткото посвещение под името „Ахил де Фландрес“, годината на неговото раждане и датата на смъртта му гласеше:

Роден сагат и в тяло, и в дух,
Той промени лицето на света,
сред всички сърца, които разби
и младите животи, които отне,
бяха собственото му сърце
и собственият му живот.
Нека почива в мир.

Групата, събрала се на гробищата в Рибейрау Прету, беше малка. Бийн и Петра, Тереза и Джон Пол и Питър. Граф се беше върнал обратно в космоса. Суриявонг бе повел своята малка армия обратно към Тайланд, за да помогне на родината си да изгони завоевателите и да се възстанови.

Нямаше много за казване над гроба на Ахил. Не криеха, че са облекчени от неговата смърт. Бийн прочете краткото посвещение, което бе написал, и всеки се съгласи, че то не само беше честно за Ахил, но и великодушно.

Накрая само Питър имаше нещо, което можеше да каже от сърце.

— Аз ли съм единственият тук, който вижда у себе си нещо от човека, който лежи в този ковчег?

Никой нямаше отговор за него. Нито „да“, нито „не“.

Три кървави седмици по-късно войната свърши. Ако в началото китайците бяха приели предложените от халифа условия, щяха да загубят само новите си завоевания плюс Шинджиянг и Тибет.

Вместо това падна Кантон, Шанхай беше обсаден, а турските войски стигнаха до Пекин.

Така, когато халифът извади новата карта, на провинцията Монголия, на Манджурия и на Тайван бе дадена независимост. Китай трябваше да гарантира безопасността на учителите по религия. Вратите бяха отворени за спечелване на привърженици на мюсюлманската вяра.

Китайското правителство падна веднага. Новото правителство не прие условията за прекратяване на огъня и халифът обяви военно положение, докато не бъдат проведени нови избори.

А някъде сред каменистите терени на най-източната част на Индия богинята от моста живееше сред своите поклонници и очакваше да види дали Индия ще бъде свободна, или само е сменила една тирания с друга.

След края на войната индийци, тайландци, бирманци, виетнамци, камбоджанци и лаосци претърсваха своята земя, някога притежание на завоевателите, за отвлечени членове на своите семейства. Бийн и Петра също търсеха с помощта на компютъра, с надеждата да открият следа от Волеску и Ахил, която да им подсказе къде са загубените им деца.

Издание:
ИК ЕРА, София, 2006
ISBN 954-9395-34-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.